

Влад Пашов

Историческият път
на Бялото Братство
през вековете

том 4

Влад Пашов

**Историческият път
на Бялото Братство
през вековете**

Книга четвърта

Западната езотерична традиция

**ХРИСТИЯНСТВОТО
като Окултна Школа**

• АВИР •

Шумен, 2004 г.

ЕВАНГЕЛИЕТО
на **ЙОАН** -
Книга на Мъдростта

*"Любовта има непреодолим стремеж
към Мъдростта."*

Учителят

1. ОБЩО ЗА ПРОИЗХОДА И ЗНАЧЕНИЕТО НА ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЙОАН

Евангелието на Йоана е най-дълбокото, най-окултно-мистичното от всички книги на Новия Завет. Това е, защото е написано от един посветен, който е бил посветен от самия Христос и е проникнал най-дълбоко в същината и мисията на Христа. Защото той Го е познавал не само външно, но и вътрешно. Това е показано от израза: "Ученикът, когото Исус обичаше" и още: "Йоан се облегна на гърдите на Исуса". Това не са физически отношения, но те изразяват онова вътрешно отношение, което съществува между ученик и Учител. Йоан най-добре и най-дълбоко разбирал Учителя си, затова той е ученикът, когото Исус любеше. Любовта в случая се обуславя от вътрешната близост, от вътрешното познаване на две същества, които се чувстват близки и сродни.

Йоан се е издигнал тъй високо в своето съзнание, че неговото съзнание е било в единение с висшето съзнание на Христа, което му е разкрило Своите Тайни, законите на Своето Битие. Това не е външен процес, а един дълбок, вътрешен процес на отношение. Защото в случая, Учителят е дълбоката вътрешна Същина на ученика. И когато тази дълбока, вътрешна Същина на ученика се пробуди, той е в непосредствена вътрешна връзка с Учителя. Защото Бог е едно велико Единство, което в проявленията Си се изразява като множество. Така че, Божественото в Учителя и ученика е едно и също нещо, То е една и съща Същина, проявена в две различни форми и степени. Затова и Йоан е черпил от най-високия Източник на познание - прякото общение с Духа, прякото вътрешно общение с Логоса, с Божественото Слово. И затова неговото Евангелие е

така дълбоко и проникнато с Живот и Светлина, която се излъчва от всеки стих. Всеки стих от това Евангелие е формула, с която ученикът може да си въздейства, за да организира своята духовна природа и да направи връзка с Духа на Христа.

През цялото Средновековие е имало редица Братства, които са виждали в Евангелието на Йоана своя идеал и главен източник на християнските истини. Тези Братства са носили различни имена, но са произхождали от един общ център, от центъра на Бялото Братство, което пътува по света и носи културата. В различните страни и времена те са носили различни имена. Наричали са се "Братята на св. Йоан", богомили, катарите, албигойци, тамплиери, розенкройцери и други.

Всички те са имали Евангелието на Йоана като настолна книга, в която се съдържа цялата Мъдрост на света, откъдето те са черпили правила и методи за Великите Мистерии на света. За тях това Евангелие не е било само книга за четене, но е било един практичен мистичен наръчник в тяхната окултно-мистична практика.

Така първите 14 стиха от това Евангелие са били за богомилите и розенкройцерите обект на всекидневно съзерцание, размишление и духовно упражнение. Те са им приписвали магическа сила, която всеки истински посветен знае. Повтаряйки ги всеки ден в един и същи час, те са успявали да развият ясновидските си способности и са виждали и преживявали всички събития, разказани в Евангелието.

И затова Учителят, изхождайки от това разбиране за тези стихове, ни ги даде в две песни - "В начало бе Словото" и "Имаше човек". Тук стиховете са дадени с музика, която им съответства и имат още по-голямо магическо действие.

Учителят също така препоръчваше размишление върху стихове от Евангелието на Йоана. Той считаше работата върху Евангелието на Йоана от първостепенна важност за напредъка на ученика - работа, която носи

изобилни плодове. Това ускорява развитието на дарбите и заложибите в човешката душа. Даже можем да кажем, че това е подготовка за Посвещение и може да доведе до Посвещение. За тази цел Учителят дава следния метод за работа върху Евангелието на Йоана: да се вземат първите няколко стиха от първата глава и да се размишлява върху тях в продължение на десет дни в точно определен час. След това да се вземат следващите десетина стиха и по същия начин да се размишлява десет дни. Така се прави, докато се стигне до края на главата. След това се взема втората глава и пак по същия начин се размишлява върху всеки десет стиха в продължение на десет дни. Така се размишлява последователно върху цялото Евангелие, докато се стигне до края. Затова е необходимо повече от една година. Учителят казва, че като размишляваме върху Евангелието на Йоана, ние се свързваме със самия евангелист и той ще хвърли светлина върху писаното, а се свързваме също и с Христа, Който постепенно се вселява в нас и ни дава още по-голяма светлина. Учителят казва, че вселяването на Христос е един процес. Тогава чертите на Христа почват да се отразяват върху човека и човек става по-нежен и любвеобилен. Щом очистим нашите мисли и желания, Христос започва да се вселява в нас. На първо място трябва да се изхвърли съмнението. Учителят казва по-нататък: Всеки ден четете и размишлявайте върху Евангелието на Йоана и мислете за Христа, тогава ще можете да си представите, стига в това отношение да постоянствате. Възхищавайте се от търпението, което е имал Христос, за да понесе страданието на света. Когато се въодушевявате от всичко това, Христос ще почне да се вселява във вас.

От тази мисъл се вижда, че Учителят е отдавал голямо значение на работата с Евангелието на Йоана като метод за духовно развитие и организиране на низшата природа, на низшето естество, както са работили всички християнски езотерични Братства.

Това показва, че всички, които са проникнали в Тайните на Битието, считат Евангелието на Йоана като един от най-забележителните документи в духовния живот на човечеството. С такова уважение се е ползвало това Евангелие не само през Средновековието, както споменах, но още в течение на развитието на първото християнство то е било настолна книга на всички мистици посветени, като започнем от Климент Александрийски и Ориген, та чак до наши дни.

Евангелието на Йоана е основа на християнския езотеризъм. От него са черпили всички мистици и посветени, които са били проникнали в Тайните на света. В него те са откривали това, което преживяват и с още по-голяма самоувереност са следвали Пътя на вътрешното преживяване Тайните на Битието. То е било извор на вдъхновение за влезлите в Пътя на духовното развитие, защото е било написано от един, който е бил в най-близък контакт с въплътения Логос, станал плът и живял като човек. И Той е Вдъхновител на всички Откровения през всички времена и епохи. Той е вдъхновил и Йоановото Евангелие.

Йоан не само бе срещнал Логоса, както древните посветени, като Дух, Който им се изявява в храмовете, но той е бил във физически контакт с Него, Който беше станал плът. Той Го е познавал като въплътен Логос, а не само като Дух. Затова неговата опитност е много по-дълбока, много по-ценна и обективна. Защото, както вече казах, той е бил ученикът, когото Исус обичал.

Евангелието на Йоана е Книга, запечатана със седем печата. И аз не си поставям за задача да я отпечатам, защото всеки сам трябва да намери ключа за разкриване на Тайните. Такъв е окултният закон, всеки сам да се добере до висшите Тайни, да ги опита и провери. Аз искам само да посоча, че това Евангелие е окултна Книга, Книга на Вечната Мъдрост, която съдържа много дълбоки Тайни в себе си.

За да можем да разберем Евангелието на Йоана в цялата му дълбочина, трябва да разберем разликата между древните Мистерии и християнските Мистерии. Древните Мистерии са се извършвали в Храмовете на Мистериите, които са били Храмове за Посвещение или можем да кажем, че те са били скрити окултни Школи. В тези Школи посветените са били обучавани най-първо за придобиване на вътрешна чистота, за пречистване на астралното тяло или, казано на християнски език, за пречистване на сърцето. След това те са били учени да въздействат на своето етерно тяло, върху което е трябвало да отпечатат възприемателните органи в астралното тяло. И тогава те са могли вече да влязат в съзнателна връзка с духовния свят. Посвещението, през което те са минавали, се е наричало "живот, смърт и възкресение". Ученикът е прекарвал три дни в гроба, в един ковчег в Храма. Неговият дух е бил освободен от тялото и е отивал в духовния свят, където под ръководството на своя Учител, е влизал във връзка с възвишените същества, които са му разкривали някои от Тайните на света. На третия ден неговият Учител го извиквал по име и той е слизал от пределите на Вселената и се е връщал в тялото си. С пробуждането си той е бил вече преобразен и новороден, бил е нов човек, бил е истински човек. Най-великите гръцки философи са говорили с благоговение и ентузиазъм за Мистериите. Платон даже казва, че само посветеният заслужава името Човек. Но това Посвещение е ставало в скрити места, далеч от света. Христос изнесе това Посвещение, във всичките му фази, открито пред света. Това, което са виждали и преживявали учениците в древните Мистерии, се осъществило исторически от Христа във физическия свят.

Смъртта на посветените в Мистериите е била само частична смърт. Смъртта на Христа е била пълна смърт на физическото поле. Така че това, което ставало в древните Мистерии, скрито и далеч от погледите на хората, Христос го направи исторически, като премина през всички фази на това Посвещение, за да изнесе това, което беше скрито,

пред лицето на всички хора, за да могат всички да намерят сили в себе си да тръгнат в този Път. И затова се казва, че при смъртта на Христа на кръста, завесата на Храма се раздрала. Тази е завесата, която е скривала древните Мистерии. Раздирането на завесата показва, че Мистерииите се изнасят вече открито пред света, за да може всеки, който намери сили в себе си, да премине през този Път.

Според "научното" изследване и според съвременните богослови, Евангелието на Йоана е най-неисторическото, а е повече философско и поетическо произведение. Но според Окултната Наука, когато това Евангелие се чете внимателно, ще се види, че то най-достоверно представя историческия живот на Исуса Христа. Това е логично последствие и от факта, че Йоан е бил ученикът, който през всичкото време е бил с Христа. Само той е бил под кръста, когато Исус издъхнал на него. И той е бил един от първите, които отишли на гроба и видял, че тялото го няма там. Това се потвърждава и от принципа, че физическият свят е отражение на Божествения и следователно, на всеки принцип от Божествения свят трябва да отговаря определен факт от физическия свят, защото това, което е долу е подобно на онова, което е горе.

За да не бъде голословен, ще приведа някои факти от самото Евангелие, които потвърждават гореказаното. Порано споменах, че Евангелията са плод на Откровение, а не са една обикновена биография. Затова в тях, паралелно с физическите събития се описват и вътрешни, духовни процеси. По-специално казах, че трите първи Евангелия са плод на така нареченото образно ясновидство, наречено в Окултната Наука имагинативно виждане, а Евангелието на Йоана е плод на пряко вдъхновение и интуиция. Докато при образното виждане човек може да изгуби от погледа си физическата действителност, то вдъхновението и интуицията са свързани с ясното виждане на това, което става на физическото поле. Изживяването на Словото при вдъхновението не отблъсква физическото възприятие, какъвто е често случаят при образното виждане, а го

подсилва и просветлява. Затова Евангелието на Йоана, макар че няма за пряка задача да ни даде един биографичен очерк, изнася най-много факти от историческия живот на Исуса, които не са дадени в другите Евангелия.

В пролога Йоан казва, че Словото станало плът и се вселило между нас, и видяхме Славата Му като на Единороден от Отца. И тук Небето и земята, Божественото и човешкото са дадени паралелно. Йоан, както и Марко, ни предава живота на Исус след кръщенето в Йордан, когато Христовото Същество се вселява в Него. Затова в него напълно липсва стремящия се към висините човешки живот. То е изпълнено изключително с Това, Което слиза от Божествените висини в човешките дълбини. Човеко-ставането на Бога, това е единствената тема на Евангелието на Йоана когато погледнем в описания от него исторически живот на Исус Христос.

Животът на Исуса Христа протича в чести пътувания от Галилея в Юдея, като за това трябва да минава често през Самария. Това са три области на Палестина, свършено различни в географско отношение. Галилея е страна с богата природа и е населена с различни народности, с различни религиозни схващания, затова тя е наречена езическа Галилея. Но, както видяхме, повечето от учениците на Христа са от Галилея. Юдея е повече мрачна, пустинна област. И докато в първите три Евангелия само един път се споменава, че Исус преминал от Галилея в Юдея, то в Евангелието на Йоана се споменава три или четири пъти, че е преминавал от Галилея в Юдея. И това става в течение на три години. Забележително е, че Христос отива в Юдея, в Ерусалим по време на празници, особено на пасхата и говори на народа в храма.

Не е безинтересен въпросът, защо Исус трябваше да се роди в Юдея. Това не е случайно явление. Но това не се дължи на нейната религиозност или духовност. Има по-дълбоки причини за това. Отговорът на този въпрос е свързан с въпроса, защо Исус беше кръстен от Йоан в река Йордан, близо до нейното вливане в Мъртво море. Мъртво море

лежи на 400 метра под морското равнище. Следователно, при Своето слизание, за да се въплъти в човешка форма на земята, Христовото Същество търси онази точка на земята, където земното съществуване притежава най-голяма дълбочина и по отношение устройството на местността също е приела характер на падението, на космическото грехопадение. При Човекоставането на Христа се касае не само за това, Той да стигне някъде земята. Той трябва да достигне земята там, където има най-много нужда от спасение и от силите, които Той носи от мировите висини. И по същата причина, по която кръщението на Исус в Йордан е станало на най-дълбоката точка на земната повърхност, и Христовото Същество е намерило своето въплъщение в юдейството. Юдейският народ е бил онзи клон от човечеството, който се бил откъснал най-дълбоко и най-съзнателно от свръхсетивния свят. Това изгубване на старото ясновидство и старата връзка с духовния свят не трябва да се тълкува в отрицателен смисъл. В него лежи положителната мисия, която юдейството е трябвало да мине в един по-ранен стадий, като представител на цялото човечество. В бъдеще цялото човечество е трябвало да мине по този път. Старата духовност дошла в упадък и се изродила в суевория. За тази си мисия еврейският народ е бил подготвян още от времето на Авраама и Мойсея. Пророците са действали в същия смисъл. Така например, Бог казва на Исая: "Иди и втвърди сърцето на този народ, щото да гледа и да не вижда, да слуша и да не чува". Благодарение на строгото спазване на расовата чистота, физическото тяло, което се било изработило в юдейството, е било достигнало в онова време най-голяма степен на втвърдяване сред човечеството. Докато гърците и още повече германските и славянските народи на север, благодарение на това, че тяхното тяло не е било така втвърдено, са били още напълно потопени в образния свят на митовете. Израилският народ отдавна бил навлязъл във фазата на "минаването през пустинята" по отношение на своето земно съществуване, както в материално, така и в интелектуално отношение.

Ако Христос се беше възплътил тогава в някой друг народ, а не в юдейския, тогава донесените от Него духовни сили биха се примесили с остатъците от старите духовни сили. Затова Той потърси онзи народ от човечеството, който е бил скъсал напълно връзката си с духовния свят и е бил слязъл най-дълбоко в земната материя, и чието тяло било най-много втвърдено. По такъв начин най-висшето духовно Същество се свързва с най-втвърдената земна глъбина.

Това велико мирово отношение се изразява във факта, че Евангелието на Йоана, като най-духовното Евангелие, има за арена почти изключително най-умъртвения, най-втвърдения свят на Юдея.

Макар, че Исус е живял повече в Галилея и по-голяма част от учениците Му били от Галилея, в нея Той е бил като на гости, а повече клонял към Юдея, макар, че там Го гонили. Малко неща описва Йоан, които са станали в Галилея. Такива са сватбата в Кана Галилейска, изцелението на сина на царския служител в Капернаум, след това нахранването на петте хиляди, ходенето по морето и най-последно явяването на Възкръсналия при Генесаретското езеро. По-голяма част от дейността на Христа е описана в Юдея, където става Голгота и където апостолите остават след Възнесението.

Интересен е фактът, че първите три Евангелия само един път споменават за празника пасха и за преминаването от Галилея в Юдея. Това значи, че животът на Христа е протекъл само в течение на една година. Съвсем другояче е представен въпросът в Евангелието на Йоана. Той с голяма точност говори за три празника пасха, за три пътувания от Галилея в Юдея. Даже може да се видят и четири такива празника и пътувания, защото Христос на празниците е отивал от Галилея в Юдея. Първият път отива след сватбата в Кана Галилейска, след това преди нахранването на петте хиляди и след възкресението на Лазар. Също така, в началото на пета глава се казва: Беше

празникът на юдеите. Това е, когато идва в Ерусалим и изцелява болния в къпалнята, който беше лежал 38 години. Така че, Евангелието на Йоана ни показва, че между кръщението в Йордан и Голгота стоят действително три години, защото празникът на пасха е ставал един път в годината, в началото на пролетта. Ако не се вземе предвид празника, за който се споменава в пета глава, тогава няма пълни три години, но ако се вземе и той, то имаме повече от три години - три години и няколко месеца.

Тъй като раждането на Исус е станало на 25 декември и през декември 30^{-та} година от раждането, Исус е бил на 30 години, както се казва и в Евангелието на Лука. В началото на 31^{-та} година, през месец януари е станало кръщението в река Йордан, според преданието - на 6 януари. След това, до началото на март, следва оттеглянето в пустинята, което според първите три Евангелия е траело 40 дни. През март на 31^{-та} година на Исус Христос, в началото на пролетта, е станала сватбата в Кана Галилейска и непосредствено след това възлизането в Ерусалим на празника на пасхата, където става очистването на храма - изгонването на търговците от храма. Една година след това, в началото на пролетта става нахранването на петте хиляди, което е описано в шеста глава. През есента на същата година, на празника на шатрите в Ерусалим, става това, което се описва в 7, 8 и 9 глава, до изцелението на сляпородения. През зимата на 32^{-та} година, на празника на освещаването на храма, става това, за което се разказва в края на десета глава. Преди празника на пасхата, на 33^{-та} година, става възкресението на Лазар и разпъването на Христос на Голгота.

Така че, Йоан ни описва в своето Евангелие дейността на Христа в течение на три години и няколко месеца. Тези три години и няколко месеца от живота на Христа на земята не са случайно явление, а отговарят на един космичен факт, а именно на три и половина периода, през които минава земното развитие и в теч-

ение на които в космичен мащаб се манифестира проявлението на Логоса. За тези периоди ще спомена по-нататък. Накрая Евангелието на Йоана ни казва, че са станали още безкрайно много неща, които не са записани в Евангелието.

В Евангелието на Йоана отсъства разказът за Преображението, а също и сцената в Гетсимания. Но когато четем задълбочено, в 12^{-та} глава намираме точно описание на влизането в Ерусалим и виждаме, че тук са вмъкнати както изживяването на Преображението, така и станалото в Гетсимания. Исус казва: "Сега душата Ми е смутена, що да кажа? Отче, избави Ме от този час. Но за този час съм дошъл, Отче, прослави Твоето Име". Тогава дойде Глас от Небето: Прославих Го и отново ще Го прославя." (12;27-29) Причината за тази разлика между трите Евангелия и това на Йоан е разликата между две съзнания. Първите три Евангелия са плод на едно съзнание, което ту заспива, ту се пробужда за действителността. Такова едно съзнание имаме в апостол Петър. Евангелието на Йоана е произлязло от едно по-постоянно съзнание. И пропуснатите неща в него не показват приспиване на съзнанието, а съзнателно описание само на някои неща. Разказите за някои събития, като например Преображението и Гетсимания липсват, защото те са намерили своето особено очертание в такива души като Петър и подобни на него ученици. Това, което Петър изживява на планината Табор, за Йоан то е било едно постоянно изживяване. Също и Гетсимания за него е било нещо по-различно, отколкото за Петър. И виждаме, че при отвеждането на Исус при първосвещеника, Йоан и Петър вървят след Него, но Петър още същата нощ се отказва три пъти от Него. Неговото съзнание за станалото заспива, заличава се от неговото съзнание. Това е загатнато в старите живописни изображения на сцената в Гетсимания, които показват Йоана не спящ, както Петър и Яков, а гледащ с отворени очи духовните събития.

Друго нещо, на което трябва да обърнем внимание при четенето и проучването на Евангелието, е това, че не всякога Исус присъства физически на дадено място, където хората Го виждат и им говори. В такива случаи Той не присъства физически, но може да се яви така реално видим за хората, като че стои физически пред тях. В такива случаи хората Го виждат и чуват, обаче Той всъщност не присъства там със Своето физическо тяло.

В началото на 7-^{ма} глава се казва, че братята на Исус Го поканили да отиде в Ерусалим с тях по случай празника на шатрите. Той им отказва, но въпреки това, след като те заминават, отива в Ерусалим. На пръв поглед би се помислило, че Той се отказал от първото си намерение да не отива, и отишъл. Това не е така. Той действително остава в Галилея и въпреки това отива в Ерусалим със Своето етерно тяло, което може да става видимо и да извършва действия като с физическо тяло. Така че, Той не присъства физически в Ерусалим, а се изявява на хората, които са събрани в Ерусалим, с пълна духовна мощ. Това е ясно казано в Евангелието. Там е казано: "Когато заминаха братята Му, Той също отиде на празника, но не открито, а тайно". Това значи, именно, че Той отива в Ерусалим не с физическото Си тяло, а по тайнствен начин. Оттук става разбираемо и обстоятелството, защо до 8-^{ма} глава постоянно се казва, че в Ерусалим хората искали да Го хванат, но Той винаги се изплъзвал от ръцете им и не можели да Го хванат. Това показва, че Той е видим физически, говори, действа физически, но не присъства с физическото Си тяло. И на много места Исус се явявал по такъв начин - видим за физическите очи, прави физически действия, без да присъства физически.

След тези кратки, общи бележки върху окултно-мистичния характер на Евангелието на Йоана, ще се спра по-конкретно върху някои места от Евангелието, за да покажа конкретно неговия окултно-мистичен характер.

2. УЧЕНИЕТО ЗА СЛОВОТО

Ще разгледам най-напред пролога, който е в началото на първа глава. В него е изнесено Учението за Логоса, за Божественото Слово. Това Учение е било познато и на древните посветени. В най-ясна и конкретна форма то е дадено от Хермес в Египет, в така нареченото "Видение на Хермес" и във всички книги, останали от Хермес. Логосът, това е проявеният Бог, Който ръководи и организира света. Той е външна проява на Абсолютния Дух, Който е Непостижим и Непознаваем. Той е Великият Мироздател.

Някои, които разсъждават материалистически смятат, че Евангелието на Йоана е написано под влияние на Херметичната литература. Други приемат, че Йоан е бил близък с Филон Александрийски, който по това време е популяризировал Учението за Словото, за Логоса, което е взаимодействало от Хермес. В това може да има нещо вярно, но аз ще изнеса едно друго предположение, а именно, че самият Йоан е прероденият Хермес. Ако приемем, че Исус е превъплътеният Зороастър, чийто любим ученик е бил Хермес, то е логично да приемем сега, че Йоан, любимият ученик на Исус, е Хермес. В потвърждение на тази идея Учителят казва, че апостолите са преродените древни израилски пророци. А от друга страна казва, че пророците са посветените от древните Мистерии на света. Така че, това потвърждава моето предположение, че Йоан е прероденият Хермес.

За да разберем по-добре Учението за Словото, изложено в пролога, трябва да си изясним дългото развитие на нашата Земя, което е станало в ред периоди, в които Логосът се проявява в различни форми. За изяснение на тази мисъл ще цитирам какво казва Учителят за тези космични периоди. В беседата "Братът на най-малките", от тома "Петимата братя", на стр. 182, Учителят казва:

"Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразни вълни през седем полета, т.е. през седем светове. През Сатурновия период девственият Божествен Дух, Който е Логосът, е слязъл до умствения свят и образувал умственото или менталното тяло на човека, което е прототип на физическото тяло. През втория период, т.е. Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и е образувал тялото на желанията. През третия период - Лунния, Духът е слязъл в етерната област на физическия свят, като образувал етерната обвивка на човека. През четвъртия период - през Земния, Духът е слязъл в низшето поле на физическия свят и е образувал физическото тяло. През този период, когато Духът е слизал и се качвал, светът е минавал през духовните Ден и Нощ. През първия период, когато Божественият Дух е работил и създал човека по образ и подобие на Бога, човек е бил безгрешен. През втория период човек започва да пада. През третия период той дошъл до пълно падение. През четвъртия период - Земния, най-ниският период на слизането, падението достигнало своя краен предел".

В течение на тези периоди Духът, Логосът се проявява по различни начини. Това Учение е било познато на всички окултни Школи на миналото и настоящето и сега е обширно разработено от западната Окултна Наука, в лицето на Щайнер. В първия период, Сатурновия, е било създадено умственото тяло на човека, което е като първообраз на физическото тяло. Тогава човек е бил създаден по образ и подобие на Бога и е бил безсмъртен. Първообразът на физическото тяло е бил създаден по образа на Логоса и Логосът е работил първоначално върху първообраза на физическото тяло на човека. И Логосът действа в него и до днес. Когато човек заспива и неговата душа напуска тялото, това тяло не остава без обитател. Тогава Логосът, Бог работи върху напуснатото от душата физическо и етерно тяло.

И тогава в началото на Евангелието на Йоана се казва: "В начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога". В тези няколко израза се съдържа цялото Учение за първоначалното проявление на Словото.

Първоначално То е у Бога, Абсолютния Дух, но като се казва, че в начало бе Словото, подразбира се в началото на проявлението, в началото на създаването на света. А редом със създаването на света става и създаването на човека. Това са два процеса, които вървят паралелно. Това начало, за което става дума в Евангелието, е Сатурновият период, когато човек е създаден по образ Божий и почва своето слизание в гъстата материя.

По-нататък се казва: "Всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от онова, което е станало". А какво е станало? В Евангелието не се казва, но се подразбира, че е създаден един свят, който е именно светът на Сатурновия период. Това е началото на земното битие. То е един период на голямо творчество, в центъра на което стои Логосът, защото е казано: "Всичко чрез Него стана". "Всичко това" подразбира целия създаден тогава свят. "И нищо без Него не стана" - значи Той, Словото, Логосът е участвал във всичко, което е станало. Това е първата фаза от проявлението на Логоса. Тогава се създават, преди всичко, първообразите на всичко, което съществува днес на Земята и което в бъдеще ще се изяви.

После в Евангелието се казва: "В Него бе Животът и Животът бе Виделина на човеците". Това е втората фаза в проявлението на Логоса, което става във втория период, Слънчевия, когато се явяват Животът и Виделината. Според схващането на Окултната Наука, в Сатурновия период, в неговото външно проявление, не е съществувала физическа светлина. В своето външно проявление Сатурновият период е бил едно топлинно, тъмно тяло. В Слънчевия период се явяват Животът и Светлината. Тогава към първообразите на физическото тяло и на всички неща се прибавя и първообраза на етерното тяло, което е носител на Живота и Светлината. Затова се казва: "В Него бе Животът и Животът бе Виделина на човеците". Следователно, в Слънчевия период Логосът се проявява като Дух на Живота, проявява се като Живот и Светлина. Затова и Слънчевият период е бил едно светещо тяло.

Проявлението на Логоса продължава по-нататък и развитието напредва. След Слънчевия период следва Лунния период, където към първообразите на физическото и етерното тяло се присъединява и първообразът на астралното тяло. А астралното тяло също е носител на Светлина, но на Духовна Светлина и можем да я наречем Виделина. Затова Йоан казва по-нататък: "Виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе".

В Сатурновия период Логосът се изявява, като създава първообраза на физическото тяло, което произлиза от умственото тяло. На Слънцето към него се прибавя първообраза на етерното тяло, като израз на Духа на Живота, Логосът се проявява като Живот. На Луната се прибавя тялото на Светлината, Животът става Светлина. Така протича развитието до края на Лунния период.

Тогава, какво се явява в четвъртия период, Земния, как се изявява Логосът тук? В началото на четвъртия период първообразите на физическото, етерното и астралното тела се обличат в съответната материя и стават реални тела за съответните светове, в които, като в обвивки, се поселява човешката душа, в която е посаден зародишът на аза. Чрез създаването на аз, човек става способен не само да живее в Светлината, в Живота, но и да гледа всичко това вън от себе си. По такъв начин той се срещу поставя на Логоса, на Живота и на Светлината. По този начин всичко това става за него материално, добива материално съществуване. Така че, преди днешния човек, надарен с аз, е съществувал създаденият от Бога Божествен Прачовек. Човекът, като става аз, започва да вижда нещата вън от себе си и той трябва да се научи да познава Логоса в Неговото проявление като творческа Сила, Която е създала всичко, което той вижда вън от себе си и после Неговото проявление като Живот и като Светлина, Виделина. И тази Виделина свети вътре, във физическото тяло, което само по себе си е тъмнина. И в процеса на своето развитие човек трябва да победи тъмнината в себе си, за да може да познае Светлината на Логоса.

Към четвъртия период се отнася стиха от Евангелието: "Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан". Това е човекът на аза, човекът на самосъзнанието. Въплъщаването на аза, най-вътрешната същина на човека, става за пръв път в древно-лемурийската епоха. Тогава човекът за пръв път влиза във физическо тяло. Това е станало приблизително прези 18 милиона години. В течение на трите предшествващи периода се развиват трите тела - физическото, етерното и астралното, и в четвъртия период към тях се присъединява създадения по образ на Бога човешки дух, който се проявява като аз, същество, което може да каже за себе си аз. Съзнанието за аза или самосъзнанието постепенно се пробужда в човека в течение на земното развитие. Човек става същество, което може да носи име, може да се назовава. Само човек може да има име, защото името се дава, за да се отличи едно същество от друго. А азът, именно, прави всеки човек нещо специфично. И когато в стиха е казано: "Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан", името Йоан не е случайно. То показва, че в Йоан Кръстител азът добива своя пълен израз, той изявява Божественото, Което носи в себе си и става служител, предтеча на Христа, висшето Аз в човека и човечеството.

Преди да продължа анализа на стиховете, следващи по-нататък, ще кажа и няколко думи за Принципите, които са се проявили в различните периоди, за да се види каква е мисията на Земния период във връзка с развитието на аза. Всяко планетно съществуване има определена задача. Не може и дума да става за едно просто преповторение на това, което по-рано е било. В Божественото творчество няма еднообразие, а вечно разнообразие, което е признак на изобилието на Божественото съвършенство. Нашата Земя има мисията съществата, които се развиват на нея, да доведат до най-високо разцъфтяване Принципа на Любовта. Любовта трябва да проникне напълно Земята, когато тя достигне до края на своето развитие. Затова казваме, че Земята е планетата или космосът за развитие на Любовта.

Периодът на Луната е имал друга мисия. Луната е била планета или космосът на Мъдростта. Тогава е действал Принципът на Божествената Мъдрост. Мъдростта прониква тогава цялата природа, тя е основата на всичко съществуващо като една духовна субстанция. Тази целесъобразност и закономерност, тази разумност, която намираме в цялата заобикаляща ни природа и в строежа на човешкото тяло, е плод на Мъдростта, която е действала в Лунния период. Така че, цялата външна природа е била проникната и устроена от Мъдростта в течение на Лунния период. Вътрешната Мъдрост е навлязла в Земята едва с раждането на аза в човека. Но човекът ще трябва постепенно да развие тази вътрешна Мъдрост. И така, както в течение на Лунния период Мъдростта е проникнала цялата природа, така в течение на Земния период Любовта трябва да проникне целия живот. Първо тя се е проявила в своята най-низша форма в Лемурийската епоха. Но в течение на земното съществуване тя все повече ще се одухотворява, докато най-после, когато Земята стигне до края на своето развитие, цялото съществуване ще бъде проникнато от Любовта така, както днес цялата планета е проникната от Мъдростта. В едно бъдещо планетно въплъщение на Земята хората ще развият Любовта от вътрешността на своето същество така, както днес те постепенно развиват Мъдростта. Тогава Великата космична Любов ще проникне всички неща, докато сега е в началото на своето проявление.

Любовта е проява на Божественото Начало в човека. Но Божественото Начало в човека е вложено в неговия аз. Затова, за да може едно същество да прояви Любовта към друго същество, необходимо е това същество да има развито самосъзнание или самосъзнание, да бъде напълно самостоятелно. В този смисъл Любовта е един свободен Дар. И никое същество не може да люби друго същество в истинския смисъл на тази дума, ако Любовта не е един свободен Дар спрямо другото същество. Затова човек е трябвало да стане самостоятелно същество, същество, надарено с аз, да може да каже на себе си аз, за да може

да се прояви Любовта в него. Азът трябвало да бъде всаден в троичното тяло, за да може Земята да изпълни своята мисия на Любовта чрез човека. Така че, носител на Любовта е само самостоятелният аз, който постепенно се развива в течение на Земното развитие.

Любовта е проява на Бога, на Логоса. В далечното минало, когато човек още не е бил придобил пълно самосъзнание, Любовта се е вливала несъзнателно в човека и го е подтиквала по такъв начин към вътрешно възприемане на Любовта с пълно и ясно съзнание.

Светлината, която ние получаваме от Слънцето, е външен израз на Любовта. Светлината е дреха на Любовта. Така че, чрез слънчевата светлина към Земята струи нещо духовно, което е израз на Бога, на Логоса, Който изпраща Своята Любов към Земята. И хората затова са на Земята, за да възприемат тази Любов, която Бог изпраща към Земята и да я развият в Любов към Бога. Обаче те могат да сторят това само благодарение на факта, че са себесъзнаващи същества.

Но човек постепенно е бил подготвян, за да възприема и отразява Любовта. Човек е бил постепенно подготвян, за да може да почувства самия Логос, да почувства силите на Неговата Любов. Но затова човек е трябвало да има един Учител, Когото да възприема чрез сетивата си в будно съзнание. В миналото човек е имал несъзнателен контакт с Логоса през време на сънния си живот, когато е прониквал в астралния свят. Но в течение на развитието трябвало да стане нещо, което да даде възможност на човека да вижда външно, физически Съществуото на Любовта - Логоса. Това е могло да настъпи само чрез това, че Съществуото на Божествената Любов, Логосът, е станало едно земно същество, едно същество от плът на Земята, което човек може да възприеме на Земята чрез сетивата си. Понеже човекът се беше развил за възприемане чрез своите външни сетива, затова Бог, Логосът трябваше Сам да стане едно сетивно Същество, Коего човек можеше да възприеме със сетивата си. Той трябваше да се яви в едно тяло от плът. Това стана чрез Исус Христос. Това значи, че силите на

Логоса са се въплътили в Исус от Назарет. Така Логосът, Съществото на Божествената Любов, става едно видимо, осезаемо Същество. Това, което се намира в Слънцето като вътрешна сила, силата на Любовта на Логоса, е приело физически човешки образ в тялото на Исус от Назарет. Защото както всеки един външен предмет, както всяко друго земно същество се възприема от човека чрез сетивата му, така и Бог трябваше да се яви на човека на Земята в тяло от плът, видимо за неговото сетивно съзнание. И затова този образ на Исус от Назарет, в който е бил въплътен Христос или Логосът, донася това, което по-рано винаги е идвало на Земята от Слънцето, което се съдържа само в слънчевата светлина. Той го донесе в човешкия живот, в историята на човечеството и затова Йоан казва: "Словото стана плът и всели се между нас, и видяхме Славата Му като на Единороден от Отца".

Тук е необходимо да кажа, че в първите времена на християнството се е явило особено гностическо течение, което е считало, че Христос не е бил реално въплътен в Исус, а само привидно. Те гледали на Христа като на едно свръхсетивно Същество, каквото са Го познавали посветените преди слизането Му на Земята. Затова Йоан казва: "И Словото стана плът и всели се между нас". С това се подчертава, че Христос се е вселил в тялото на Исус от Назарет и е приел едно физическо тяло, едно физическо съществуване. Има и днес някои, които поддържат това старо схващане, че Христос не се е вселил в тялото на Исус от Назарет. Това е едно неразбиране на езотеричния смисъл на християнството, това е едно повърхностно разбиране, което няма нищо общо с християнския езотеризъм.

С това, че Словото станало плът, се дава един мощен импулс за развитието и укрепването на човешкия аз, да добие човек пълно и ясно самосъзнание, да осъзнае своята дълбока, вътрешна, Божествена природа. Затова Христос казва: Аз съм Светлината на света; Аз съм Хлябът на Живота; Аз съм Пътят, Истината и Животът; Аз съм истинната Лоза и т.н. "Аз съм", това е Името на висшето

Божествено Начало, Което трябва да се пробуди във всеки човек. Ето защо най-висшите посветени са се чувствали обединени в това Име. Това е било Името, с което най-висшите посветени са познавали Христа. И когато Христос казва "Аз съм Светлината на света", това трябва да се разбира буквално. Защото това Слово, възплътено в Исус от Назарет е същото, Което се проявява чрез светлината на Слънцето. Както видяхме, светлината на Слънцето е външната дреха на Логоса, чрез която Той изпраща Своето благословение на всички същества. Но тази светлина има и своя духовна страна, която е позната само на посветените.

Първоначалните розенкройцери са учили, че във всяка човешка душа съществува нещо, което се отнася пряко към фактите, станали в Палестина и имащи отношение към Исуса Христа. И ако Исус Христос е най-великото събитие за човечеството, то това, което в човешката душа съответства на това Христово събитие, има най-голяма важност. Всяка човешка душа съдържа възможности за това, което може да се нарече Пробуждане, Възраждане или Посвещение.

Когато човек обърне поглед навътре към душата си, той констатира, че вътрешното същество, което намира в себе си, е именно това, което той нарича "аз" или мене. На всичко друго вън от себе си той казва ти или той. Окултната Наука твърди, че от това аз се ражда едно висше Аз. Във всяко човешко аз спи едно второ Аз, едно висше Аз, което хората още не съзнават, но с течение на развитието ще осъзнаят. Това Аз е свързано с Нетленното, с Вечното, както първото аз е свързано с тленното, с временното. Когато се пробуди второто Аз в човека, той може да съзерцава духовните светове, както чрез низшето аз съзерцава сетивния свят чрез сетивата си. Затова това, което се нарича духовно Пробуждане, Възраждане, Посвещение, е най-важното събитие в живота на човешката душа. И това, което е едно мистично събитие за всеки отделен човек, това, което той може да изпита като раждане на второто му Аз, е станало за цялото човечество във външния свят исторически в лицето

на идването на Исус Христос в Палестина. И когато в човека се пробуди висшето Аз, тогава става духовното раждане на човека и този момент на духовното раждане е много по-важен от физическото раждане. И когато в миналото са изучавали живота на посветените, те са обръщали внимание именно на момента на тяхното Пробуждане, на тяхното Възраждане, на тяхното Посвещение. Предишният им живот е един обикновен живот, както на всеки човек и е от малко значение.

Тук ще приведа един пасаж от Щайнер, където той изяснява много ясно идеята за пробуждането на Аза в човека и човечеството. Той казва:

"Евангелистите са си поставили за задача да посочат преди всичко, че произходът на Исус Христос се слива със самото начало на Вселената, със самия Бог. Бог, Който е обитавал Невидим в цялото човечество, се пробужда специално в Исус Христос. За този именно Бог се казва в Евангелието на Йоана, че е съществувал още от начало, още от започването на Битието. Интересът на евангелистите е бил да покажат, че това именно е същият Бог, Който е живял в Исус от Назарет.

Що се отнася до тези, които до нашата епоха са съхранили вечната първична Мъдрост, тяхната цел е била да покажат как висшето Аз, Божественият Дух, се е проявил в Исус от Назарет по време на събитията в Палестина. Той е останал същият и се е запазил във всички онези, които са имали за това едно правилно разбиране. Евангелистите са описали Бога, Който се е проявил в човека до събитията в Палестина, как този Бог се е проявил и как Той се е родил отново и т.н. Но тези, които трябваше да се покажат като продължители на евангелистите, са имали присърце да покажат, че моментът на Новораждането на висшето Аз в човечеството е този момент, в който ние се намираме единствено пред духовната Чистота, чийто блясък надминава всичко останало. Тези, които се наричат християни-Йоанисти и имали за символ розата-кръст, казват: "Този, Който е наново роден в човечеството,

Мистерията на Върховното Аз, е бил запазен в едно малко общество, произлязло от розенкройцерите. Това се изразява в един символ: Светата Чаша, от която е ял и пил Христос с учениците Си, наречена "Чашата на св. Граал" и в която Чаша е била събрана от Йосиф от Ариматея кръвта, която е текла от раните на Христа. Тази Чаша е била, както казва преданието, донесена в Европа от ангелите. За нея е бил изграден един специален храм и розенкройцерите станали пазители на съдържанието на тази Чаша, т.е. това, което съставя Есенцията на Бога, Който се ражда отново и възкръсва. Мистерията на родения наново, на възкръсналия Бог, цари в човечеството. Това е, което представя Мистерията на светия Граал. Това е Мистерията, представена пред нас като едно ново Евангелие. Евангелист Йоан е могъл да каже: "В начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог". Това, Коего е било в началото с Бога, се е родило отново у Този, Който ние видяхме да страда и да умира на Голгота, и Който наново възкръсна.

Тази Същина на Божествения Принцип е съществувала през вековете. Новото раждане на този Божествен Принцип, ето какво авторът на Евангелието на Йоана е искал да опише. Но всички тези, които са могли да говорят за този факт, са знаели, че Това, Коего е било в началото, е било съхранено. В началото съществува Мистерията на висшето човешко Аз. Тази Мистерия е била запазена от светия Граал. Тя останала там, съхранена, и в Граал живее висшият Аз, който останал единен с Нетленното и Вечното, както низшето аз е свързано с тленното и смъртното. Тези, които познават Тайната на светия Граал, знаят, че от дървото на кръста излиза деен живот, а безсмъртното Аз е символизирано чрез розите върху дървото на кръста".

"Така Мистерията на розата и кръста се представя като едно продължение на Евангелието на Йоана и ние можем да кажем, заедно с Евангелието на Йоана с това, което го продължава: "В начало бе Словото и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог. То бе в началото у Бога. Всичко е било извършено от Него и без Него нищо не е станало.

В Него бе Животът и Животът бе Виделина на човеците. Виделината огряваше тъмнината и тъмнината не я разбра". Само малцина хора, които са имали в себе си нещо, което не е било породено от плътта, са разбрали Светлината, която огрява тъмнината. Но тази Светлина стана плът и се посели между хората под формата на Исус от Назарет. И би могло да се каже в съгласие и с Евангелието на Йоана: "Христос, Който е живял в Исус от Назарет, е бил Божественото висше Аз на цялото човечество, роден е отново Бог, този Бог, Който бе намерил земен образ в лицето на Адама. Това човешко висше Аз, родено отново, е продължило да действа като една свещена Мистерия. Тази Мистерия е била запазена в символа на розата и кръста, в светия Граал".

Това висше Аз, Коего може да се роди във всяка човешка душа, ни дава указание за раждането на Божественото в човечеството през време на събитията в Палестина. Така, както във всеки човек може да се роди висшето Аз, така е родено в Палестина висшето Аз на цялото човечество. Както от Слънцето зависи целия живот и светлина на Земята, всичката деятелност на Земята е обусловена от Слънцето и неговата топлина, така от раждането на Божественото Аз в човечеството, в лицето на Исус от Назарет, зависи раждането на индивидуалното висше Аз във всяка човешка душа. То е онази енергия, онзи импулс, който дава стимул на всяка индивидуална душа да роди висшето Аз, Божественото в себе си. Така именно, с идването на Христа на Земята в тялото на Исус от Назарет, се създават условия за Пробуждането и Възраждането на висшето човешко Аз. С това се започва Пътя на възхода, Пътя на еволюцията на човечеството. Затова казваме, че Христовото събитие означава край на инволюцията и начало на еволюцията, т.е. на възхода на човечеството.

След като изтъкнах накратко за периодите в проявлението на Логоса, където споменах, че в първия период, Сатурновия, Логосът е действал чрез Принципа на Любовта, проявена като топлина. Във втория период, Слънчевия, Той е действал с Принципа на Истината. В третия период, Лун-

ния, е действал с Принципа на Мъдростта и в четвъртия период, Земния, Логосът действа вече пак с Принципа на Любовта, но като синтез на всички Божествени Принципи, за да формира аза в човека, когото влага като зародиш в трите обвивки. Това е квасът, поставен в трите мери брашно, за което споменава Христос. Христос казва: Царството Божие е подобно на квас, който го взема жена и го постави в три мери брашно. Това Царство Божие, поставено в трите мери брашно, е именно азът, който е поставен в трите обвивки, които са оформени от Логоса в течение на трите предшествващи периода. Задачата на Земния период е развитието на аза, в когото постепенно трябва да се пробуди висшето Божествено Аз, висшето Божествено съзнание, в което все по-пълно се проявяват Божествените възможности. Това развитие, пробуждането на висшето Аз, става постепенно в течение на цялото земно развитие. Това пробуждане на висшето Аз става на степени. Това именно проявление, пробуждане на висшето Божествено съзнание, на висшето Аз, е описано в следващите стихове на Евангелието на Йоана.

В шестия стих се казва: "Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан". По-горе казах, че това е човекът, в когото имаме най-пълно проявление на аза, в когото имаме пробуждане на висшето Аз. В следващия стих се казва: "Той дойде да свидетелства за Светлината, за да повярват всички чрез него". Това е посветеният човек, с пробудено Божествено съзнание, който свидетелства за Светлината, т.е. говори на хората, че Божествената Светлина живее във всеки човек, за да се вгледат хората в себе си и да открият тази Светлина в себе си.

В осмия стих се казва: "Не беше той Светлината, но дойде да свидетелства за Светлината". Светлината, за която свидетелства, беше Словото, Коего се проявява в него. Затова той може да свидетелства за тази Светлина.

В 9-^{ТМ} стих се казва: "Истинската Светлина, която осветява всеки човек, идеше на света". Тук се намеква, че Логосът постепенно слиза към Земята като една истинска духовна Светлина, която се проявява чрез всички, в които

душата се е пробудила и Божественото е проявено в тях. Тук става въпрос за проявата на Логоса чрез всички Водачи и Учители на човечеството, които в миналото са го водили в Пътя на Светлината, в Божествения Път.

В следващите стихове: 10, 11 и 12, се говори за проявлението на Логоса в течение на Земния период, като се казва: "Той бе в света и светът чрез Него стана, но светът не Го позна". Той е проявен в целия свят и прониква всичко съществуващо, което образува света, който чрез Него е станал. Но този свят, създаден от Него, Го не познал. В 11 стих се казва: "У Своите Си дойде, но и Своите не Го приеха". "У своите си", т.е. у тези, които Той е създал, дойде Той, но те не Го приеха. И по-нататък се казва: А онези, които Го приеха, даде им власт да станат Чада Божии, сиреч тези, които вярват в Неговото Име, които се родиха не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога.

Тук става въпрос не за едно външно приемане, но които вътрешно са възприели, които вярват в Неговото Име, дава им власт да бъдат Чада Божии, да бъдат Синове Божии. Значи тези, които приемат Логоса като Светлина в себе си и които вярват в Неговото Име, т.е. които са пробудили висшето Аз в себе си, което е Неговото Име, на тях дава право да бъдат Синове Божии. Те са тези, които не са родени по физически начин, а от Бога са родени. И Христос казва някъде: Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа дух е. Роденият от Бога, значи роден от Духа, роден по дух, а това са тези, у които е пробудено висшето Божествено съзнание, в които се е пробудило Висшето Аз и са станали Синове Божии. Това са посветените от всички времена, които са били служители и свидетели на Словото в течение на целия Земен период до наши дни.

В 14 стих се казва: "И Словото стана плът и пребиваваше между нас. И видяхме Славата Му като на Единороден от Отца, пълен с благодат и Истина". Тук се подчертава, че Логосът се въплътява в едно физическо тяло и пребивава между посветените, чрез които в миналото се е проявявал като Светлина.

В 12 и 13 стих се говори за посветените, които са родени от Бога, които са приели Логоса, Бога в себе си и живеят в Неговата Светлина. А в 14 стих се говори вече за самия Логос, самият Бог станал плът, т.е. Това, Което било в началото на Битието, Което породило целия свят с всички същества в него и Което обитавало спящо, като семе, във всяко същество, в средата на Земния период слезе на Земята и се всели в едно човешко тяло, за да даде импулс на Божественото семе, на Божествения зародиш, който дреме във всяка душа, да се пробуди, да израстне, да възкръсне. И тези, които са родени от Бога, между които е и Йоан, който пише това, казва: Видяхме Славата Му като на Единороден от Отца, пълен с благодат и Истина. Те не са видяли само физическия Исус, но са видяли и са били в контакт с Бога, с Логоса, Който се е вселил в него и се е проявил чрез него.

Значи, от първия до 14 стих се описва пътя на Словото - Това, Което било в началото на Битието, Което породило всичко съществуващо и се затворило във всичко като зародиш, към средата на Земния период слезе на Земята в плът, във всичката Си Слава, т.е. с всичката Си Светлина и пълнота, пълен с благодат и Истина.

По-нататък Йоан описва вече какво представя въплътеното Слово. В 15 стих се казва: Йоан свидетелства за Него и викаше, казвайки: Ето Онзи, за Когото рекох, Който иде подир мене, достигна да бъде преди мене, понеже спрямо мене беше пръв". Тук Йоан Кръстител, един от най-висшите посветени, определя какво е положението на въплътеното Слово спрямо посветените, спрямо родените от Бога. Той, Който иде физически след Йоана, достигна, макар и във физическо тяло, да бъде пред него, защото спрямо него, спрямо посветените Той е бил преди тях. Затова Той казва: "Преди да бъде Авраам, Аз бях". Аз бях Този, Който беше в началото.

Това е свидетелството на най-великия посветен, за когото сам Христос казва: "Не се е подигнал по-голям от Йоана Кръстителя от родените от жена". Значи този, най-

великият, свидетелства че Този, Който е вселен в Исус от Назарет, е бил пред него и преди всички като него. Такова е схващането на християнския езотеризъм, на християнския мистик по този въпрос, с който някои спекулират и поставят Исус Христос като един посветен от човешкия род. Ние видяхме в главата за Исуса, кой е бил Исус, разбрахме Кой е бил Христос. Тези неща не се доказват по външен път, всеки сам трябва да ги опита. Всеки, който е роден от Бога, той е приел Христа в себе си и знае, че Той е станал плът и е действал в течение на историята в плът в продължение на три години. В течение на тези три години Той е дал импулс за развитието на висшия Аз във всички човешки души.

По-нататък, в 16 стих, Йоан продължава: "Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, благодат върху благодат". - Значи, един от най-великите между посветените свидетелства, като казва: "Всички ние", т.е. всички посветени, всички пробудени души са приели Неговата пълнота, пълнотата на Словото. Това е много ясно и без коментар, че всеки посветен съзнава като апостол Павел, че "сега вече не живея аз, но Христос в мене". Това е състоянието на всеки истински посветен.

В 17 стих Йоан казва: "Понеже законът беше даден чрез Мойсея, а благодатта и Истината дойдоха чрез Христа". Мойсей даде на човечеството външния закон, защото хората тогава не бяха готови за приложение на вътрешния закон, който е написан в самия човек - на благодатта и Истината, т.е. вътрешният закон, който е написан в душата на всеки човек, дойде чрез Исус Христос. Словото, Коего става плът, създаде условия на човешките души да погледнат в себе си и там да намерят Вечния Закон, по който да живеят.

По-нататък Йоан ни разкрива Тайната на Логоса, както е дадено в началото. Той казва: "Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви". Значи, Единородният Син е изявление на Отец, на Абсолютния Дух. А Абсолютния Дух никой не Го е видял, даже и великите посветени, но Единородният Син Го прави вече познат и може да бъде видян, и да се влезе във връзка с Него. Затова Христос казва: "Аз и Отец ми едно сме".

Така че, Онзи Бог, Който е говорил и се е явявал в течение на човешкото развитие на пророците и посветените, това е Единородният Син, Словото, Коего в средата на Земния период слезе в човешко тяло на Земята.

После Йоан говори за себе си, а заедно с това и за всички посветени, като казва: "Аз съм "глас на едного, който вика и пустинята: прав правете пътя за Господа". - Всеки един посветен е като в пустиня, защото всички човешки души спят, и в тази човешка пустиня вика посветеният - прав правете пътя за Господа, Който иде да се всели във вас, Който се пробужда във вас. Като казва "прав правете пътя за Господа", той подразбира учението, което посветените са давали на онези, които искат да следват Пътя, да не остане само едно книжно учение, а да се приложи в живота. Като се приложи, тогава Божественото, Коего се пробужда, ще намери подготвена почва и ще се прояви правилно.

След това Йоан говори вече за въплътения в Исус Христос, като казва: "Аз кръщавам с вода, а посред вас стои Един, Когото вие не познавате, Онзи, Който иде подир мене, Който преден ми биде, Комуто аз не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му". - Тук Йоан ни казва какво е отношението и положението даже и на най-великия посветен спрямо въплътения Бог в лицето на Исус Христос.

След това се описва, че Исус идва при Йоан, за да бъде кръстен. В 29 стих се казва: "На следния ден Йоан вижда Исус, че иде към него и казва: Ето Божия Агнец, Който носи греховете на света! Тоя е, за Когото рекох: Подир мене иде човек, Който достигна да бъде пред мене, защото спрямо мене беше пръв".

Тук може да се разбере, че Йоан говори за този, който е въплътен в Исус от Назарет, преди да се въплъти в него Христос, като казва: "Подир мене иде човек, Който достигна да бъде преди мене, защото спрямо мене беше пръв". Ние видяхме, когато говорихме за Исус от Назарет, че в него бе въплътена душата на Адам, която е създадена от Бога, и Заратустра. Заратустра беше преди Илия, който е Йоан, той е онзи посветен от човешката раса, който се издигна до

най-висока степен на посвещение и когото Божественият Дух напълно го проникна чак до физическото тяло.

Йоан по-нататък казва: "И аз не Го познавах, но дойдох и кръщавам с вода затова, за да бъде Той изявен на Израиля". И Йоан свидетелства и казва: "Видях Духа да слиза като гълъб от Небето и да почива върху Него. И аз не Го познавах, но Онзи, Който ме прати да кръщавам с вода, Той ми рече: Онзи, над Когото видиш да слиза Духът и да почива върху Него, Той е, Който кръщава със Святия Дух. И видях, и свидетелствам, Този е Божият Син".

Казаното е ясно само по себе си, но ще направя някои малки забележки за още по-голяма яснота. От горния пасаж се вижда първо, че Йоан е бил във връзка с духовното Ръководство на човечеството, което изпраща посветени с определена мисия в света. Второто нещо, което ни е казано е, че Йоан е ясновидец. Този, Който го е пратил, му е казал: Ще видиш, че Духът слиза като гълъб върху Него. Този Дух, Който е слязъл като гълъб върху Исус, е бил Духът на Христос, Който слиза да се въплъти в тялото на Исус от Назарет. А Йоан е видял Духа във форма на гълъб, а не физически гълъб, значи видял Го е с духовните си очи. И третият извод от горната мисъл е, че раждането на Исус и въплътяването на Христос в неговото тяло не е случайно явление, а ръководено от духовните Ръководители на човечеството.

По-нататък се говори за това, как на другия ден, като минава Исус през мястото, където Йоан кръщава, двама от учениците на Йоан тръгват след Него. Единият от тези ученици е бил Андрей, братът на Симон Петър, а другият - самият евангелист Йоан. Андрей казва на Петър и го завежда при Исуса. "Като го заведе при Исуса, Исус се вгледа в него и рече: Ти си Симон, син Йонов, ти ще се наричаш Кифа, което значи Петър, канара". Това е станало в Юдея, в областта около реката Йордан, където е кръщавал Йоан. И затова в 43 стих се казва: "На другия ден Исус възнамерявал да отиде в Галилея и намира там Филипа и му казва: Дойди след Мене. Филип беше от Витсаида, от града на Андрей и Петър". След това се казва, че Филип

намира Натанаила и му казва за Исуса. Описва се срещата на Натанаил с Христа, Който му казва, че го е видял под смоковницата и затова той повярвал, че Исус е Христос.

Натанаил Му казва: "Учителю, Ти си Божи Син, Ти си Израилев Цар". Исус в отговор му казва: Понеже ти рекох "видях те под смоковницата, вярваш ли, повече от това ще видиш и му рече: Истина, истина ви казвам, отсега ще видите Небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат на Човешкия Син".

Целият този разговор крие в себе си много Тайни, за някои от които споменах в главата за призоваването на учениците. Натанаил, който е имал известно посвещение, принадлежи на кръга на малките Мистерии, които са символизирани със смоковницата. Той разбира, че пред него стои Един, Който принадлежи към Великите Мистерии и познава в Него въплътения Бог, Логоса и затова казва:

Ти си Син Божии, Цар Израилев. Значи, Божият Син е Цар Израилев, Цар на посветените в Божествените Тайни. Тук не става въпрос за цар на еврейския народ, а за Цар

- Учител и Ръководител на посветените. В този смисъл Той се разкри и пред Пилат, когато Го попита: Ти Цар Израилев ли си? И Той казва: Ти каза. Тогаз той написа на кръста, защото Христос действително е Цар, но не на земното царство, а на Небесното Царство.

По такъв начин се оформя основната ядка на новата езотерична група, която Христос образува всред еврейския народ и всред тогавашното човечество. Нова духовна Светлина навлизаше в света, която прониква човешките глъбини и събужда Божественото, което като зародиш е крило във всяка човешка душа. С пробуждането на това Божествено започва нов етап в човешкото развитие. От досегашния етап, който беше етап на слизване и при който човешките души бяха изпаднали под робството на тъмните или, се преминава в нов етап, когато Синът Божий се принася в жертва и поема греховете на света, за да открие Пътя на възхода, да даде подтик на Божественото във всяка душа да се прояви. С тази мисия Христос започва Своята дейност на Земята.

3. СЕДЕМТЕ ЗНАМЕНИЯ - СТЪПКИ В ПЪТЯ НА УЧЕНИКА

3.1. СВАТБАТА В КАНА ГАЛИЛЕЙСКА

Втора глава започва със сватбата в Кана Галилейска. Там е казано: "На третия ден имаше сватба в Кана Галилейска и Исусовата майка беше там. И Исус и учениците Му бяха поканени на сватбата. И когато се свърши виното, майката Исусова Му казва: Вино нямат. В официалния превод, четвъртия стих е преведен: "А Исус ѝ каза: Какво има между Мене и тебе, жено? Часът Ми още не е дошъл. Майката казва на слугите: Каквото ви рече, сторете". От думите "часът Ми още не е дошъл" и "каквото ви рече, сторете" се вижда, че началото на 4^{ти} стих не е правилно преведено. Когато Исус казва: "Какво има между Мене и тебе, жено?", това трябва да се преведе правилно, както следва: "Какво тече между Мене и тебе, жено?" Официалният превод като че иска да каже, че Исус казва за майка Си, че няма нищо общо с нея. Но отговорът Му: "Моят час още не е дошъл" и обръщението на майката към слугите: "Каквото ви каже, направете го" показва, че това не е верен превод.

В тази сватба в Кана Галилейска е скрито много нещо. Какъв е този трети ден, в който има сватба и защо майката Исусова, и сам Исус с учениците Си, са поканени на тази сватба? - Това е началото на дейността на Логоса, въплътен в човешко тяло. И първото си знамение Той показва на сватбата. Тук ни е описан един процес, който става в течение на историческото развитие на човечеството. Исус Христос е въплътеният Логос, Който ръководи човечеството в Пътя на неговото развитие. И сега Той присъства на една сватба, която става в третия ден и превръща водата във вино. Какво означава това? - Ясно е, че тук не става въпрос за една обикновена сватба. Това е сватбата на човечеството, което навлиза в своето пълнолетие.

Окултната история ни казва, че човечеството е слязло във физическо тяло в Лемурийската епоха, която е третата раса по отношение на първите две раси, които са се развили в етерния свят. Но по отношение на физическото съществуване на човечеството, тя може да се вземе за първа раса и след нея следват Атлантската, която обикновено се приема като четвърта и след нея петата раса, като се броят и първите две раси, развили се в етерния свят. Но ако се смята като първа Лемурийската раса, откогато започва физическото съществуване на човечеството, нашата пета раса е третата, в която човечеството преминава през седем културни епохи. Първата и втората културни епохи са един вид като преповторение на първите две раси, а третата културна епоха се явява като истинско начало на третата раса, която се развива на физическо поле. И когато се казва, че в третия ден имаше сватба, подразбира се, че в третата културна епоха на третата земна раса става едно явление в човечеството, което е обозначено като сватба. На тази историческа сватба става съединението, свързването на човешкия дух с човешката душа, от което възплътеният човек постепенно става мислещо същество, защото дотогава човек е бил, преди всичко, едно същество на чувствата и импулсите. Тази сватба става в Кана Галилейска, която е страна със събрани много народности. С това ни се показва, че е изтекла вече епохата на кръвното родство и женитбите могат да стават вече извън родовата среда. Любовта не е само една кръвна връзка, а е вече един свободен израз на душата.

Значи, в третата културна епоха, която обикновено се нарича Халдейско-Египетска, се празнува сватбата на човечеството и с това началото на неговото пълнолетие. Оттогава хората започват да мислят, да разсъждават. Тогава за тях Майката-Природа е вече отворена книга, по която те разчитат Волята на Бога, Волята на Логоса. Чрез проучаването на външната Природа те влизат във връзка с Бога, Който прониква цялата Природа, както и всички човешки души.

Със сватбата в Кана Галилейска също е показано, че в тази епоха на човешкото развитие Животът побеждава смъртта по пътя на съединението на половете, по пътя на зачатието. И в онези далечни времена браковете и зачатието са се извършвали през пролетта, когато протичат жизнените сили в цялата Природа и тя се обновява, а раждането става през зимата. Същото е показано и с раждането на Исус, чието зачатие е станало през пролетта и се ражда в началото на зимата, 25 декември. На сватбата в Кана Галилейска Исус дава нов подтик, ново направление на човешкото сърце, като влива в него нови сили, за да може в бъдеще да се развие до такава висота, че да стане носител на Божията Любов, любов към всичко живо.

Друго интересно нещо на сватбата е виното. В прадревни времена хората не са познавали виното. Казва се в Библията, че Ной се напил. Той е първият човек, за когото се споменава, че се напил. А Ной е представител на следатлантското човечество, когато хората постепенно прекъсват връзката си с духовния свят и започват да си служат с мисълта, с разсъдък. Пиянството на Ной не е случайно описано в Библията. С това се намеква, че след като хората започнали да употребяват виното, тяхният спомен за отвъдния свят постепенно се прекъсва и те забравят, че принадлежат на един духовен свят, а започват да се считат само като земни същества. Защото виното унищожава дълбоката памет, която има седалище в етерното тяло и която памет се предава през поколенията и стига до онзи свят.

След като започнали да употребяват виното, хората изгубили спомена и паметта си за духовния свят и станали само земни същества. Същият смисъл има и гръцката легенда за бог Бакхус, бог на виното. И като се казва, че Христос превърнал водата във вино, това е един действителен исторически факт за онези, които познават Окултната Наука и специално алхимията. Защото Христос владее природните сили и с помощта на тези сили, които в случая са символизирани от Неговата майка, която е Майката-Природа, Той превръща водата във вино. Но,

както вече казах, всичко, което Христос извършва с един човек или с група хора, има значение за цялото човечество. Със силите, които Христос носи със себе си, Той внася в човешкия живот такива сили, които са с характера на тези, които действат във виното, и които прекъсват старата връзка на човека със свръхсетивния свят и го правят едно чисто земно същество, което трябва да приеме Логоса в себе си, да развие своето самосъзнание. Той трябва да стане едно същество, което чрез развитие на своите вътрешни сили да влезе с пълно съзнание във връзка с духовния свят и с Логоса. С превръщането на водата във вино - водата в случая е символ на природните стихии, чрез които хората са влизали във връзка с духовния свят - Христос прекъсва действието на тези сили, прекъсва този начин на връзка и прави така, че човек да обърне погледа си навътре, в себе си, където дремят неговите Божествени сили, които трябва да развие, за да влезе в съзнателна връзка с духовния свят, с Логоса и със съществата от духовния свят.

Превръщането на водата във вино се извършва в човека, в ученика на Христа. То е превръщане на природното духовно мирово съзнание, в което е живял човек до времето на третата културна епоха, до третия ден, във вътрешно душевно самосъзнание. Преди развитието на аза, на личността, човекът, символично казано, е живял във водния елемент, обединяващ целия космичен живот на Природата. Човекът е, така да се каже, още капка в морето, включена в мировия живот. Той се чувства още като член на Цялото, а не като самостоятелно същество. Когато в него се ражда азът, той се откъсва от Цялото и вместо в мировите води, както е живял досега, отсега вече той живее в своята вътрешност, в своята кръв, която е носител на живота на личността на човека. Това преминаване от природното колективно подсъзнание към индивидуалното съзнание е означено с превръщането на водата във вино.

Същият процес се извършва и в растителното царство, когато водните сокове, които се изкачват от корените към клоните, се превръщат в пълен с аромат сок на гроздето и на другите плодове, чрез действието на силите на Слънцето.

Това, което превръща водата в сок на гроздето, са космичните Азови сили, силите на Христа. Гърците наричали тези сили Дионисиус Загреус. Това, което превръща водата в кръв в човешкия организъм, са човешките азови сили. Гърците наричали тези сили Дионисиус Якхос.

Когато на сватбата в Кана Галилейска Христос произведе това, което космичните Азови сили, силите на Слънцето, произвеждат в лозата, Той произведе същевременно в човешките души, които присъстваха на сватбата и особено в душите на учениците това, което иначе произвеждат човешките азови сили, дионисовския елемент в човека. Христовото дело на сватбата в Кана беше една подбуда, едно укрепване на азовата същност в човека. С това Той казва на всички хора: Вие трябва да развиете индивидуалния живот в себе си на основата на космичния духовен живот, ако искате да станете Мои ученици.

С превръщането на водата във вино се загатва още една Тайна, която е свързана с мисията на Христа, с мисията на християнството. Прекъсвайки старата връзка с духовния свят, Христос прави хората да обърнат погледа си към външния свят, в който се проявява Логосът, и да открият мисълта на Логоса, изразена като природни закони. По този начин те трябва да се научат да мислят и да разсъждават, с което в тях постепенно се пробужда и развива самосъзнанието и се укрепва азът. Така хората постепенно забравят връзката си с духовния свят и за произтичащите от това учения за онзи свят, за прераждането и за кармата, за живота на човека в духовния свят след смъртта на тялото и т.н. Всичко това трябваше да бъде забравено, след като Логосът е станал плът и се е вселил между нас.

Затова, именно, Христос превърна водата във вино и прекъсна старата връзка на човека с невидимия свят. Тази връзка е била полусъзнателна, каквото е било въобще тогавашното съзнание на човечеството. С това Христос е искал да направи хората свободни, самостоятелни същества, които да мислят и да действат по вътрешен импулс, а не ръководени отвън от различни духовни същества. Той иска да насочи погледа на човека навътре, където само Той

действия, за да може човек да влезе във връзка с Неговата вътрешна Същина, която ще го укрепи и направи свободен и самостоятелен.

Когато човек е бил в полусъзнателна връзка с духовния свят, той често и в повечето случаи е изпадал под властта и ръководството на низши, изостанали същества, които са имали интерес да държат човека в това състояние, за да го използват за лични цели. А Христос, Който е въплътеният Логос, иска да направи хората силни, свободни и самостоятелни. Затова Той казва: "Всички, които са дошли преди Мене, са крадци и разбойници, но овцете не ги послушаха. Аз съм Вратата на овцете. Ако влезе някой през Мене, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намери". Някой може да помисли, че според тези думи всички, които са проповядвали преди Христа, са крадци и разбойници. Това е повърхностно и материалистично разбиране на въпросите. Защото, ако беше вярно това разбиране, ще излезе, че тези думи се отнасят до всички пророци и велики посветени, които са дошли преди Христа. Това не е вярно, защото сам Христос на много места цитира Мойсей, Исая, Данаил и пр. Така че, тези думи имат по-дълбоко значение. Те трябва да се разбират по следния начин: Низшите духове, които господствали в човешката душа до идването на Христа, са крадци и разбойници. Те не са водили човека в правилния път на развитие, а са го водили по един крив път, с което са ограбвали силите на човешката душа и са пречили за нейното организиране и пробуждане на Божественото в нея. Затова човечеството под тяхно влияние е слизало надолу в гъстата материя, където е тяхното царство. Свързването на човечеството с Христос освобождава човека от влиянието на низшите същества, които са владели човешките души, и човек постепенно почва своя възход, почва да организира силите на своята душа и постепенно се пробужда неговата дълбока, Божествена природа.

Такова е значението на сватбата в Кана Галилейска, казано в няколко думи. За нея може да се напише цяла книга, но аз искам само да покажа окултния елемент, който е скрит в нея, както и в цялото Евангелие.

ОБЩО ЗА СЕДЕМТЕ ЗНАМЕНИЯ

Сватбата в Кана Галилейска е първото знамение на Христос, но то не е изолирано, а е свързано с другите шест знамения, които са описани в Евангелието на Йоана до 11 глава. Това не са случайни и изолирани действия и събития на Христа, защото в Неговата дейност няма нищо случайно, а те са свързани в едно цяло и представляват един жив организъм. Или те представляват един път, който както всеки човек, така и човечеството като цяло трябва да измине.

Както вече казах, аз нямам за цел да тълкувам Евангелието, защото това е една огромна и непосилна работа, която всеки сам трябва да направи за себе си. Аз искам само да посоча, че Евангелията са окултни съчинения и да посоча някои такива елементи и моменти в тях.

При разглеждането на Евангелията изхождаме от принципа, че всичко преходно е само символ на проявяващата се духовна действителност. Така че, зад всички случаи, знамения и събития, които са действителни исторически факти, ние трябва да открием една духовна реалност, на която физическото е само една сянка и тази сянка ще ни заведе при предмета.

Вече няколко пъти казах, че седемте чудеса или знамения на Христос са стъпки в един път, който всеки човек по отделно и човечеството като цяло трябва да измине. Тези знамения-стъпки са следните:

1. Сватбата в Кана Галилейска /2/
2. Изцелението на сина на царския служител /4/
3. Изцелението на схванатия в къпалнята Витесда /5/
4. Нахранването на петте хиляди души мъже /6/
5. Ходенето на Христос по морето /7/
6. Изцелението на сляпородения /9/
7. Възкресението на Лазар /11/

Така, както са дадени в Евангелието, тези знамения като че ли са станали случайно. Но те не са случайни

явления. Те са фази на един процес, на един път, който трябва да се измени.

Тук трябва да спомена, че след всяко знамение следват слова-поучения, които имат отношения към това знамение, към тази стъпка. Така, че след всяко знамение са дадени и правилата и методите как да бъде премината дадената стъпка.

Така след сватбата в Кана Галилейска следва първото отиване в Ерусалим, по случай празника на пасхата. Там се развива случката в храма - изгонването на търговците от храма. Това е един много важен момент от дейността на Христа. С това Той, така да се каже, обявява война на света, на цезаровия култ, който организираше тази търговия в храма. По повод на въпроса на юдеите, какво знамение показва, като прави това, Той казва: Разрушете този храм и аз в три дни ще го въздигна. Тук Той отъждествява Своето тяло, като въплътен Логос, с храма. Изгонването на търговците от храма не е един единичен факт. С това Христос казва, че всеки трябва да изгони тези търговци от своя храм, да изнесе всички животни от него и да остане само Божественото. След импулса, който даде за развитието на човешкото самосъзнание при сватбата в Кана Галилейска, сега идва очистването на храма. За да се развие и укрепи самосъзнанието, азът, храмът, където той обитава, трябва да бъде очистен от животинската природа. И след това Христос поставя идеала на аза, че той трябва да дойде до такова развитие, че да може да възстановява храма, т.е. тялото си, ако бъде разрушено. То така трябва да бъде проникнато от Божественото, че да го направи безсмъртно, да може да се възражда от само себе си.

В 24 и 25 стих на втора глава е казано: "Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всички човеци и защото Той нямаше нужда да му свидетелства някой за човека, понеже сам знаеше що има в човека". Тук ни е показано с какви възможности разполага Христос. Чрез духовно виждане Той прониква в душата на човека и го познава така, както човекът сам не се познава. С това е посочил и пътя на всеки човек - това е идеалът за всеки човек.

В трета глава се говори за срещата на Никодим с Христос. В тази среща Христос е казал много важни и дълбоки мисли. Тази среща е интересна и за това, че е станала нощем, което ще рече, че не е станала на физическото поле, а в духовния свят. Там е казано: "Той дойде при Исуса нощем". Както е дадена срещата, Исус е сам без учениците, което във физическо отношение е много рядко явление. Това е една среща, която всеки сам трябва да направи с Христа в духовния свят, за да получи от Него откровение за Тайната на човешкото Битие. В третия стих се казва: "Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие". Никодим пита, как може стар човек да се роди. "Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието Царство". И по-нататък Христос описва качествата на родения от Духа, като казва: "Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е Дух. Не се чуди, че ти рекох, трябва да се родите отново. Вятърът духа, дето ще и чуваш гласа му, но не знаеш откъде иде и къде отива. Така е с всеки, който е роден от Духа".

Родените от вода и Дух, родените от Бога, са посветените, в които Божественото Аз е пробудено и е пълен господар на всички обвивки, То ги прониква, трансформира ги и ги преобразява. В 12 стих Исус казва: "Ако за земните работи ви говорих и не вярвате, т.е. не можете да ги разберете, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните работи". И по-нататък Исус казва: "И никой не е възлизал на Небето, освен Този, Който е слязъл от Небето, сиреч Човешкият Син, който е на Небето".

В тези няколко стиха е казано много, което се отнася до строежа на човека. Човекът в своя строеж е троичен. Физическият човек, това са трите обвивки - физическото, етерното и астралното тяло. След това идва духовният или по-правилно - душевният човек, душата, която също е троична в своето проявление. Тя се проявява в ума, сърцето и волята. И най-после Божественият човек е висшето Аз,

което е Духът в човека, който също е троичен в своето проявление. В индуската окултна философия тези три страни на висшата човешка природа се наричат Атма, Буда и Манас. Според западната Окултна Наука те се наричат Висшето себе, Духът на Живота и човешкият Дух. В християнския езотеризъм те отговарят на Сина Божий, Сина Человечески и Святия Дух. И когато Христос казва, че никой не е възлязъл на Небето, освен Този, Който е слязъл от Небето, сиреч Човешкият Син, Той подразбира, че само човешкият Дух може да се издигне до Божествения свят. И по-нататък казва: "Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да има Вечен Живот". Змията, която Мойсей издигна в пустинята, има отношение към човешкия ум, който той издигна. Също така сега трябва да бъде издигнат човешкият дух, та всеки, който вярва в него, да има Вечен Живот. Така думата вяра е употребена в смисъл, който познава Човешкия Син, който е свързан с Него, той ще има Вечен Живот. Защото Човешкият Син е Духът на Живота. Синът Человечески е Божествената Мъдрост, която работи и организира света.

Ето какво казва Учителят по този въпрос: "Христос казва: Които чуят гласа на Сина Человечески, ще възкръснат". Може да ви се види чудно, че не е казано, че които чуят Гласа на Бога, те ще възкръснат, а се казва, които чуят гласа на Сина Человечески. Син Человечески е Божествената Мъдрост и които чуят гласа на Мъдростта, ще възкръснат.

"Синът - това е Висшият Разум, това е Божествената Мъдрост, в която човек трябва да вярва - разумният живот, в който човек трябва да вярва, да го възприеме в себе си и да го приложи. Божият Син, Човешкият Син, това е Божествената Мъдрост, изявена в своята целокупност. А тази целокупност е това, което индусите наричат Татвас. Това е енергията, която изтича от Любовта, от Отца и движи цялата вселена. И всички наши желания се дължат на тази сила, която със струите си прониква всички наши

тела. Тази сила, която слиза отгоре и произтича от Любовта, може да се използва само от онези, които имат съзнателен живот. След като се свържете с този Божествен закон, тази енергия ще потече във вашите души".

От 16 до 22 стих Христос развива идеята за Единородния Божий Син, че е пратен в света, за да не погине всеки, който вярва в Него, т.е. всеки, който Го познава. И после казва: "Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него". Още отначало Той развива идеята за своята мисия - спасението на света. А ще бъде спасен всеки, който повярва в Единородния Син. А всеки, който не повярва в името на Единородния Божи Син, е осъден. По-нататък развива мисълта, че осъждането е в това, че хората обикнали повече тъмнината от Светлината. Тук всяка дума е пълна със смисъл и значение, но нямам възможност всичко да цитирам.

От 30 до 36 стих Йоан Кръстител говори за Божия Син и пак изнася това, което Христос казва в горечитираните думи. Това са също думи, пълни с дълбок смисъл и значение. Ще цитирам само последните три стиха: "Защото Този, Когото Бог е пратил, говори Божиите думи, понеже Той не Му дава Духа с мяра. Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка. Който вярва в Сина, има Вечен Живот, а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него".

Това са все думи, изказани на един класически окултен език, при което всяка дума има смисъл и значение. И ако трябва да се преведат на съвременен език, трябва да се напише цяла серия от томове, или, както казва накрая Йоан: "Ако трябваше да се напише всичко, което Христос е говорил, няма да стигнат всичките книги на света". Смисълът на окултния език е в това, че с малко думи се изказват много неща. Защото този език е синтетичен.

В 4 глава се описва как Исус пътува от Юдея до Галилея и минава през Самария. Там, при Якововия кладенец се среща с една самарянка. В разговор с нея Христос изказва много дълбоки истини: "Исус в отговор

й каза: Ако би знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал Жива Вода". В 14 стих казва: "Който пие от Водата, която Аз ще му дам, няма да ожъдне до века. Но Водата, която ще му дам, ще стане в него Извор на Вода, която ще извира за Вечен Живот".

От 21 до 24 стих са казани много важни думи: "Казва й Исус: Жено, вярвай Ми, че иде час, когато нито само в този хълм, нито в Ерусалим ще се покланят на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем. Защото спасението е от юдеите. Но иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца в Дух и Истина, защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух и ония, които Му се кланят, с Дух и Истина трябва да се кланят". Тук ясно е подчертана мисълта, че в Дух и Истина трябва да се служи на Бога, а не по форма в тази или онази църква.

По-нататък, когато жената повдига въпроса за Месия, Исус й казва: "Аз, Който се разговарям с тебе, съм Месия". С този стих Христос сам отговаря на онези, които считат, че Той не е Месия. Споменавам това, защото има някои, които считат, че Исус не е Месия и че Месия един ден щял да дойде след хиляди години.

3.2. ВТОРОТО ЗНАМЕНИЕ - ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА СИНА НА ЦАРСКИЯ СЛУЖИТЕЛ

Към края на 4^{-та} глава се описва, че Исус отишъл от Юдея в Галилея и пак в Кана Галилейска изцелява сина на царския служител. Това е второто знамение, което Исус извършва.

Между първото и второто знамение Исус изказва ред мисли, идеи и учения. Синът на царския служител е човешкият ум. След като Христос е дал подтик за развитие

на човешкото самосъзнание и е внесъл нов елемент и нови сили в човешкото сърце, и след като е очистил храма, с изцериаването на сина на царския служител Той дава подтик на човешкия ум да се развива. Тук забележителното е, че Исус, без да отива при болния, той оздравява. Само казва на царския чиновник: "Иди си, син ти е жив". Човекът повярвал в думите, които Исус му казал и си отива, и намира сина си оздравял. За изцелението на човешкия ум не е необходимо физическо присъствие на Христос. Достатъчно е да повярва човек в думите Му, за да оздравее синът му. Вярата е качество на човешкия ум. Ум, който няма вяра, е болен.

След първото знамение се казва: "И като приближаваше пасхата на юдеите, Исус възлезе в Ерусалим".

3.3. ТРЕТОТО ЗНАМЕНИЕ - ДИГНИ ОДЪРА СИ И ХОДИ

След второто знамение, в началото на пета глава се казва: "Подир това имаше юдейски празник и Исус влезе в Ерусалим". След това се описва чудото в къпалнята. Казано е: "В Ерусалим, близо до Овчата порта, се намираше къпалня, наречена по еврейски Витесда, която имаше пет предверия". После се казва, че имало много болни и че ангел Господен от време на време слизал и размътвал водата и който пръв влизал, оздравявал. В петия стих е казано: "И там имаше един човек, болен от 38 години". Исус го вижда, че лежи и го пита иска ли да оздравее. Той Му обяснява, че няма кой да го спусне във водата, когато се размътва. Исус му казва: "Стани, дигни одъра си и ходи". И на часа човекът оздравял, дигнал постелката си и почнал да ходи. А този ден бил събота.

Много тайни са скрити в този разказ. Ще цитирам едно изказване на Учителя. Той казва: "Стани, дигни одъра си и ходи. - Това се отнася до всички съвременни хора. Съвременният свят е една голяма болница, в която всички хора боледуват и чакат дано се вредят да се окъпят, за да

се излекуват. Всяка година Бог слиза в тази болница и навсекиго по отделно казва: Дигни одъра си. Къпалнята представя благоприятните условия в живота. Като е дошъл на Земята, човек не трябва да чака благоприятни условия за работа, а да работи при всички условия.

Дигни одъра си. - Това се иска днес от всички хора. Така е казал Христос на онзи, който е лежал 38 години. Така казва и днес на всички хора, които лежат и очакват на близките си да им приготвят ядене, да ги очистят, да задоволят всичките им нужди. Царството Божие не е за тези, които лежат на одър. Христос постоянно минава покрай тях и им казва: Дигни одъра си, откажи се от прислугата на вашите ближни".

Схванатият, който е лежал 38 години, е бил с парализирана воля. И Христос като му казва "стани", въздейства на неговата воля, придава ѝ нова енергия, за да придобие сила да стане и да ходи. Така с излекуването на този болен, Христос въздейства на всички хора да усилят волята им, която е парализирана вследствие на минали грехове. Затова Христос му казва: "Ето, ти си здрав, не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо".

Интересен е фактът, че Христос извършва изцеряванията обикновено в събота. Това не е случайно явление. И при изцеряването на схванатия в къпалнята това става пак в събота. Събота е ден на Сатурн, а Христос е Логосът, Духът на Слънцето, който носи живот на всички същества. А Сатурн е планета, противна на живота, планета, която отнема живота, защото тя, като планета, носи студени вибрации, които препятстват на проявите на живота. С това, че Христос извършва Своето изцеряване в събота, Той противодейства на сатурновото влияние върху хората, което е причина за техните болести и внася в тях слънчевото влияние, което носи живота. Понеже нищо от дейността на Христос в Евангелието не е случайно и произволно, то и изцелението в събота не е случайно явление. С това ни се показва, че Христос противодейства на сатурновото влияние в света, което парализира човешката воля и отнема живота на хората, който е проява на Слънцето, което е Христос.

След това изцерение Христос е изказал много интересни мисли за отношението на Сина към Отца. Той казва: "Отец Ми работи досега и Аз работя". Работата и дейността са резултат на волята. С тази мисъл Христос дава импулс на волята на човека, за да противодейства на сатурновото влияние, което в своето низходящо влияние предразполага човека към леност, към мързел, отпуснатост и песимизъм.

По-нататък Христос развива Учението за отношението на Сина към Отца. Според дълбокото окултно разбиране, за което цитирах по-рано някои мисли от Учителя, Божият Син, Човешкият Син, това е Божествената Мъдрост, която работи в света, а Отец е Божествената Любов, която също работи. И както Любовта твори в света и работи, така и Мъдростта работи и организира света. "Защото Отец люби Сина и Му показва все, що върши сам. Понеже както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява тези, които иска".

"Защото Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всичко, за да почитат всички Сина, както почитат Отца". Тук е разкрита Тайната, че Божествената Мъдрост, която произлиза от Божествената Любов, ръководи съдбините на света и организира световния творчески процес.

По-нататък Христос казва: "Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има Вечен Живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт в живот. Истина, истина ви казвам, иде час и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и които го чуят, ще оживеят. Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си, и дал Му е власт да извършва съдби, защото е Човешки Син".

В тези няколко мисли всяка дума е пълна със смисъл и значение, защото Евангелието е написано на един окултен език, който е синтетичен и всяка дума има смисъл сама по себе си, и е начало на нови мисли и идеи. Тук ни се разкриват Тайните и възможностите на Божествената

Мъдрост, която ръководи и организира световното развитие, и направлява закона на кармата. Затова е казано: "И дал му е власт да извършва съдба".

Думите "Истина, истина ви казвам, иде час и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и които го чуят, ще оживеят" показват, че от този момент Божествената Мъдрост почва да действа по-силно върху хората, като им показва Пътя към Вечния Живот. Всички съвременни хора са мъртви по отношение на Вечния Живот. И само, които чуят гласа на Мъдростта, ще придобият Вечния Живот. И Учителят казва някъде, че Мъдростта може да ни въведе в Царството Божие. И затова е казано в Писанието: "Търсете Царството Божие и всичко друго ще ви се приложи". Същият смисъл има и формулата на Учителя: "Само светлият Път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът".

3.4. ЧЕТВЪРТТО ЗНАМЕНИЕ - НАХРАНВАНЕТО НА ПЕТТЕ ХИЛЯДИ

В шеста глава е описано четвъртото знамение - нахранването на петте хиляди души. В четвъртия стих е казано: "А приближаваше юдейския празник на пасхата". Знаменията на Христа предшестват даден празник на юдеите, което не е случайно явление. Нахранването на петте хиляди души е четвъртото знамение, четвъртата стъпка по пътя на духовното развитие. С това знамение е казано много нещо. С първото знамение се дава импулс за развитието на човешкото сърце, с второто знамение се дава импулс и нова енергия за развитието на човешкия ум. С третото знамение се дава импулс за укрепване на човешката воля. С това се създават условия за развиването на човешкото самосъзнание, за развиването на аза в човешката душа, с което човек започва да се чувства като самостоятелна личност, със собствено сърце, ум и воля и като работи с тях, ще придобие своята свобода.

Знамението за нахранването на петте хиляди се описва и в четирите Евангелия. Само че в Евангелията на Матей и на Мрако се описва още едно нахранване на четири хиляди души, което липсва в Евангелието на Лука и Йоана. В тези, последните Евангелия, се описва само нахранването на петте хиляди души. Това не е случайно, както няма нищо случайно в Евангелието. Също така не са случайни и числата пет хиляди, четири хиляди и другите числа, които се употребяват в този разказ. При нахранването на петте хиляди се казва, че имало пет хляба и две риби и след като се нахранили всички с тези пет хляба, останали къшеи, от които се напълнили 12 коша. За да се разбере тайната, която е скрита във всички тези числа, трябва да проникнем за малко в тайната на числата.

Преди да се спра накратко върху тайната на числата, за които се говори тук, ще кажа следното. Знаменията, които Христос е правил, имат две страни: от една страна те са факти от нашия сетивен свят, исторически факти, а от друга страна те са духовни процеси, които имат отношение както към вътрешния живот на човешката душа, така и към историческото развитие на човечеството. Така че, това, което Евангелията ни съобщават, са действителни исторически събития. Но историческите събития от този род са едновременно външни исторически събития и същевременно събития и процеси от духовния свят. Така че, във всеки разказ в Евангелието се намира, така да се каже, една част Небе. В подробностите, които принадлежат на външния сетивен свят, е скрит един духовен образ, едно първично явление, един свръхсетивен свят, едно Божествено действие. Така че, сцените на Евангелието са едновременно сетивни и свръхсетивни процеси, история и свръхистория. Да се вижда само външното, това е материализъм; да се вижда само духовното, това е отвлечен символизъм.

Във времето, когато са писани Евангелията и в цялата древност, на числата се е гледало с по-друго разбиране. Те не са били разглеждани само като количества, но и като качества. Всяко число е било едно индивидуално същество.

Разликата в големината и количеството, които две числа изразяват, не е така важна, докато хората са чувствали различието на същностите. Съществените, качествените значения на отделните числа, са играли особено голяма роля във философията на Питагор и преди него в Египет и Халдея, където той премина своето ученичество. Според това схващане числата са имена на същества, а не само формални обозначения за количества. Библията, както и всички други древни религиозни документи, почиват на едно такова схващане за числата. Така например и числата пет хиляди и четири хиляди не трябва да се разбират непременно в количествено отношение. За да разберем какво се крие зад тези числа, трябва да направим една малка екскурзия из историята на света, в историята на културното развитие на човечеството.

Знаем, че според Библията светът е създаден в 7 дни. Но ние знаем, че това не са обикновени дни, а космически периоди. Също така и културното историческо развитие на човечеството протича през седем дни - седемте културни епохи. И тогава това, което става в третия ден, стои под знака на числото три хиляди. Хората от четвъртия ден са четири хиляди, а хората от петия ден са пет хиляди и т.н. Между седемте световни дни, четвъртият като среден играе особено важна роля.

Има едно прадревно предание, според което Христос се е родил в четирихилядната година от сътворението на света. Това предание може да се разбере само в светлината на Окултната Наука. Христос действително се е родил, станал е човек в четирихилядната година на световното развитие. Само че, това число трябва да се чете не количествено, а качествено. Тогава то означава: Христос е станал човек в средата на времената, в средния ден, в четвъртия ден от световната история.

Трябва да прибавим, че всеки един от световните исторически дни се е намирал под влиянието на един зодиакален знак и в течение на този ден-период Слънцето е преминавало през определен зодиакален знак.

Слънцето изминава един зодиакален знак за две хиляди и сто и шестдесет земни години. Това определя един ден от културно-историческото развитие на човечеството. Това се дължи на така наречената проекция на равноденствената точка, т.е. изоставането на равноденствената точка по отношения на съзвездията, което изоставане е равно на около 50 секунди за година. И така, в течение на 2160 години равноденствената точка се премества от един знак в друг. И в продължение на 12 по 2160 години, тази равноденствена точка обикаля цялото небе. Целият този път продължава 25920 години, което се нарича една платоническа година.

Седемте дни на световно-историческия процес, това са 7^{-те} културни епохи, през които преминава развитието на човечеството след атлантския период. Първият ден отговаря на индуската култура, която се намира под влиянието на знака Рак. Вторият ден отговаря на персийската култура, която се намира под знака Близнаци. Третият ден отговаря на египетско-халдейската културна епоха, която се намира под влиянието на знака Телец. Четвъртият ден отговаря на гръко-латинската културна епоха, което се намира под влиянието на знака Овен. Петият ден отговаря на културата на съвременните европейски народи, която се намира под влиянието на знака Риби. Първата култура е обозначена с числото хиляда, втората - с числото две хиляди, третата - с числото три хиляди, четвъртата ~ с числото четири хиляди, а петата - с числото пет хиляди. Това има своето каблистично значение, върху което сега няма да се спирам.

Примери с такива числа има на много места в Библията. Така например, когато Мойсей се намирал с израилския народ в полите на планината Синай и той се качва на върха на планината да получи десетте Божии заповеди. Понеже се забавил няколко дена, народът долу, който бил излязъл от Египет и е бил запознат с култа на Е,ка или на Телеца, си направил златен телец. Това принадлежи на третия ден, т.е. на египетската култура. И Мойсей, като се връща и вижда това, избива 3 хиляди мъже, които се били разбунтували. В Библията е казано: "В онзи ден паднаха три хиляди мъже". Това са онези, които принадлежат към

Египет. В унищожението на трите хиляди ни е посочено унищожението, пресичането на египетското влияние, което принадлежи на третия ден, всред еврейския народ. Ако погледнем на въпроса кабалистически, числото три хиляди не ни дава числото на убитите, но то ни показва коя същност е унищожена чрез наказанието, извършено от Мойсей.

Веднъж на пророк Илия била дадена една странна, строга заповед от Бога. Той трябвало да постави на тяхната служба трима човека: Хазаел за цар на Сирия, Йеху за цар на Израил и Елисей за свой собствен приемник, в служба на пророк. И казано е по-нататък в заповедта: "И трябва да стане така, че който се спаси от меча на Хазаел, него ще убие Йеху, а който се спаси от меча на Йеху, него ще убие Елисей. И ще оставя седем хиляди от Израила: всички колена, които не се поклониха пред Ваал и всяка уста, която не го е целунала".

Едно правилно разбиране на числото седем хиляди ни дава ключа за разбирането на цялата история. Седемте хиляди са хората на крайната епоха, хората на седмия ден, онези, които ще издържат мировия съд, който е съдът на самата мирова история. Много неща в човечеството не ще стигнат до последния час. Голяма част от човечеството ще загине преди това, защото не ще може да върви в крак с темпа на мировото развитие. На пророк Илия е възложена задачата да подготви последния час на мировото развитие, да разгърне в човечеството неумолимата воля, пред която всичко, което не може да върви в крак с развитието, трябва да загине. Който служи на последния етап на бъдещето, трябва преди всичко да противостои с неумолима строгост на всичко, което принадлежи на миналото. Тримата следовници на Илия имат за задача да изтребят миналото на Израил, което в случая символизира човечеството и неговото развитие, защото се касае за седем хиляди души, за целта на земното развитие. Задачата на Мойсей стои в числото четири хиляди, той трябва да въведе човечеството в четвъртата културна епоха, а задачата на Илия е в числото седем хиляди. Мойсей има за задача да подготви близкото бъдеще, а Илия има за задача да подготви най-далечното бъдеще.

Тези примери ни дават ключа за разбирането на разказа за нахранването на петте хиляди и четирите хиляди. Нахранването на петте хиляди мъже, за които говорят и четирите Евангелия, са живущите в петия ден, в петата културна епоха, която е нашата настояща културна епоха. С това нахранване е показано, че Христос е, Който действа както в течение на четвъртия ден, на четвъртата културна епоха, така и в петия ден, на петата културна епоха. Неговата сила е, която храни човечеството на петата културна епоха в пътя на неговото развитие. А петте ечемичени хляба и двете риби показват, че тази Христова сила, която стимулира развитието на това човечество, ще се предаде чрез петте сетива, емблема на която са петте ечемичени хляба. Ечемичените хлябове показват, че тези проводници на Христовата сила не са от най-доброкачествените, какъвто е пшениченият хляб, но все пак са проводници на тази сила, за да може да нахрани хората на нашата епоха. А двете риби, това са новите чувства (сетива), които постепенно ще се развиват в течение на петата културна епоха. Това са интуицията и предчувствието. А $12^{-\text{те}}$ коша с укрухите, които са събрани от учениците след нахранването, представят 12 типа хора, които са яли на трапезата. Укрухите, с които се напълниха дванадесетте коша, представят материята, от която са изградени телата на $12^{-\text{те}}$ типа хора. Или още, те представляват материята, която изгражда тялото на човека от петия ден. Защото човешкото тяло е построено по образец на космоса, на космичния човек, където $12^{-\text{те}}$ зодиакални знаци представят $12^{-\text{те}}$ части на това велико тяло. Тези 12 части, намиращи се под влиянието на $12^{-\text{те}}$ зодиакални знаци, образуват човешкото тяло. Те са $12^{-\text{те}}$ коша, които са изпълнени с укрухите. В случая укрухите, това е материята, която е станала носител на Живота, който излиза от Христа и преминава в хората на петия ден. И като продукт на творческия процес на Живота са укрухите, от които е съградено човешкото тяло и неговите 12 части. Защото Животът е първичното проявление на Битието, а материята е продукт на творческия процес на Живота. Животът не

е резултат на обмяната на веществата, но обмяната на веществата е резултат на творческия процес на Живота. Това е проблем, който бъдещата наука ще докаже научно.

В разказа за нахранването са загатнати още много тайни, свързани с развитието на човечеството. Посочено е, че нахранването на петте хиляди става при настъпването на нощта. Интересна е и обстановката, при която става нахранването. Това не са неща случайни и без значение. У Матей е казано: "Вечерта учениците Му дойдоха при Него и рекоха: Тук мястото е пусто и нощта настъпва, отпусни народа от Тебе" (*Матей, 14;15*). А Марко в 6 глава, от 31 до 35 стих казва: "Да отидем настрана в пусто място, да си починете малко... Когато денят беше към края, пристъпиха учениците Му при Него и рекоха: Тук е пусто и денят свършва, отпусни ги от Тебе". Лука в 9-та глава, 11 стих казва: "Денят започна да преваля". А Йоан само казва: "Исус се изкачи на хълма и седеше с учениците Си. Исус, като подигна очи и видя, че иде към Него народ, каза на Филипа: Отгде да купим хляб, за да ядат тия?" След като Му съобщават, че има пет хляба и две риби, Той казва: "Накарайте човеците да насядат. А на това място имаше много трева. И тъй, насядаха около пет хиляди мъже на брой. Исус, прочие, взе хлябовете и като благодари, раздаде ги на седящите. Така и от рибите, колкото искаха. И като се наситиха, казва на учениците Си: Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо" (*6;5-12*).

Забележително е, че Христос сам раздава хляба на народа, а учениците събираха укрухите. След това Исус се оттегля сам на хълма. "А когато се свечери, учениците Му слязоха на езерото". Че нахранването е станало вечер, при настъпването на нощта, това ни показва, че имаме един процес, който е станал в духовния свят. В духовния свят Христос нахранва човечеството на петия ден. Това е показано и от думите на Йоан, че на мястото имаше трева. С това е показано, че нахранването е станало в етерния свят, като е въздействано на етерното тяло на човеците, което е носител на Живота. Това не значи, че не е станало

едно физическо нахранване. Защото всичко преходно е символ на един духовен процес, който става.

Според Окултната Наука, когато човек е в будно, дневно състояние на съзнанието, непрекъснато става едно разрушаване на неговото физическо тяло, особено на нервната система и човек пред погледа на ясновидеца прилича на пусто място, на изсъхнала ливада. А когато човек спи, тогава астралното тяло, което е причина за тези разрушения, излиза от физическото тяло и остава само етерното тяло, което е носител на Живота. То възстановява всички разрушения през деня, тогава имаме един процес на творчество и растеж, и човек прилича на зелена ливада, на място, покрито със зелена трева. Това е също едно указание, че нахранването е станало в етерния свят, паралелно с един физически процес на нахранване.

Нахранването на четирите хиляди е станало през деня, при друга обстановка. Там когато учениците казват на Христос, че хората нямат нищо за ядене, Той им казва: Дайте им вие да ядат. И след това Христос благослови хляба, разчупи го и го предаде на учениците, а те нахраниха с него народа. Също така и тук са имали на лице седем хляба и малко риба.

Въпросът с тези две нахранвания може да се разгледа и от друго гледище, което също отговаря на една космична действителност, а не на една абстрактна, умствена спекулация. На небето има 12 зодиакални знаци и 12 съзвездия, през които минава Слънцето в своето видимо движение. През деня седем от тези съзвездия са над хоризонта, а пет са под хоризонта. А през нощта имаме обратно - седем са под хоризонта, а пет са над хоризонта. Във времето на Христос, в четвъртата културна епоха, Слънцето е минавало през знака Овен и е било към края. Така че, при изгрева на Слънцето в началото на пролетта, Слънцето е в знака Овен, зад него се подава знакът Риби, който в астрологията се символизира с две риби. Следователно, петте хляба, това са петте нощни знаци на зодиака, а двете риби ни загатват за знака Риби, който бавно се приближава

ма хоризонта. 12-те знака на зодиака са небесни кошове с хляб. От тях струи хранително небесно благословение. При нощното нахранване на петте хиляди мъже на небето стоят пет съзвездия, които са петте хляба. Първият знак на деня е Овенът, зад който се подават Рибите, в който Слънцето влиза в следващата епоха. В четвъртата културна епоха съзвездието Риби е било последното съзвездие от петте нощни съзвездия. То бавно се приближава към хоризонта. И в катакомбите Христос е бил изобразяван в образа на риба, като едно предчувствие на бъдещето.

Гръцката дума, отговаряща на нашата дума риби, съдържа цялото име на Христос, като всяка буква от тази дума се счита за начало на следните думи - Исус Христос, Син Божи, Спасител.

По времето на Христа съзвездието Риби бавно отивало към изгрева. То бавно напредвало от съзвездие на нощта към съзвездие на деня. Между петте нощни съзвездия са били и двете риби, а към седемте дневни съзвездия се прибавяло вече малко от образа на рибите. Така че, до петте хляба на нощното нахранване имаме две риби, а при седемте хляба на дневното нахранване имаме малко риба.

При нахранването на петте хиляди останали пълни 12 коша. Това са 12-те знака на зодиака, от които струи небесната храна. Вярно е, че през нощта могат да се видят да светят само пет съзвездия от зодиакалните, но през нощта душите на хората не са в телата, с очите, на които те виждат външния блясък на звездите. Тогава душите се намират в самите звездни сфери. Въпреки, че седемте дневни съзвездия са под хоризонта, те също са видими за душите през нощта. Всички звездни кошове са отворени и след станалото нахранване всички 12 коша остават пълни.

При нахранването на четирите хиляди остават пълни седем коша, толкова, колкото хляб има. От небето струят своето благословение седемте съзвездия. И тези седем коша, които през деня стоят над хоризонта, не се изправват. Седемте хляба могат да бъдат изядени, но те стават като седемте пълни коша.

Това нахранване на петте хиляди, като стъпка на духовното развитие е четвъртата стъпка. Тук се пробужда човешката душа, която ще се развие в течение на петата културна епоха и получава импулса на Христос за това свое развитие. Нахранването на петте хиляди дава стимул за развитието на душите в течение на петата културна епоха.

3.5. ПЕТОТО ЗНАМЕНИЕ - ХОДЕНЕ ПО ЕЗЕРОТО

Непосредствено след нахранването на петте хиляди, след този импулс, даден на душевното развитие на човечеството, следва петото знамение на Христа - ходенето по езерото, което представя петата стъпка в Пътя на духовното развитие на човека.

Това пето знамение на Христос е описано по следния начин в Евангелието на Йоана: "Когато се свечери, учениците Му слезоха на езерото", а Христос се беше оттеглил на хълма сам. "И влязоха в ладията и отиваха отвъд Капернаум. И беше се вече стъмнило, а Исус още не беше дошъл при тях; и езерото се вълнуваше, понеже имаше силен вятър. И като бяха гребали 25 или 30 стадия, видяха, че Исус ходеше по езерото и се приближава към ладията; и уплашиха се. Но Той им каза: Аз съм, не бойте се! Затова бяха готови да Го вземат в ладията; и веднага ладията се намери при сушата, към която отиваха" (6;16-21).

Езерото, по което пътуват учениците с ладията, символизира астралния свят, който е подобен на развълнувано море, в непрекъснато движение. Че Исус ходи по водата, това буквално е вярно, но също показва и преминаването на Христа през астралния свят, където вижда учениците и се насочва към тях. Те едновременно правят две пътувания - едно по физическото езеро и друго в астралния свят. Те са били в едно състояние, средно между сън и будност. И когато виждат Христос, че ходи по водата, когато Го виждат в астралния свят, те не могат да

Го познаят и се уплашват. Но когато им казва: Аз съм, те по гласа Го познават и искат да Го вземат в ладията, но тутакси ладията се намира на сушата. Фактически те са стигнали брега и същевременно са излезли от това състояние между будност и сън, и са станали напълно будни.

Като пета стъпка в духовния Път, това показва, че душата, след като е получила импулс за своето развитие от Христос чрез нахранването, при петата степен тя вече прави опит да преминава съзнателно в духовния свят, но още с една неувереност. И когато среща Христа, Който в случая представя Духа и въобще възвишено същество, тя се уплашва. Но когато ѝ се обажда, тя Го познава и се съединява с Него, и се връща във физическия свят. Тук ни е описана една среща на ученика с неговия Учител в астралния свят. Учениците са описани, че са в лодка. Лодката в този случай е физическото съзнание, с което учениците са проникнали в духовния свят. А Христос - Учителят ходи по вълните на езерото без лодка. Това показва, че Той е в духовния свят, с присъщо на духовния свят съзнание. И затова Неговият образ е изменен и те не Го познават. Но когато казва "Аз съм", те чуват гласа Му и Го познават. А гласът е свързан с етерното тяло. Значи, Христос, Учителят е бил в духовния свят със Своето етерно тяло и затова не са Го познали.

На другия ден, по повод нахранването, Исус изнася учението за Хляба и Живота, като казва: "Аз съм Хлябът на Живота. Който дойде при Мене, няма да огладнее и който вярва в Мене, няма да ожаднее". По-нататък на няколко пъти повтаря: "Аз съм Хлябът на Живота, Който е слязъл от Небето. Ако яде някой от този Хляб, ще живее във век. И Хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света". И по-нататък казва: "Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. А който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има Вечен Живот. И Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие. И който

се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него. И както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене. Този е Хлябът, който е слязъл от Небето. И онзи, който се храни с този Хляб, ще живее във век, а не както бащите ви, ядоха манна и измряха". И понеже някои се съблазнили от тези думи, Той добавил: "Духът е, който дава Живот, плътта нищо не ползва. Думите, които съм ги говорил, Дух са и Живот".

В тези няколко изречения е вложена толкова дълбока и необятна Мъдрост, която не може да се обхване и разбере от човешкия ум. За да бъде разбрана, тя трябва да се преживее. Както, колкото и да разправяте на гладния за качествата на хляба, това нищо няма да го ползва, докато не го опита. Само живият опит е, който прави нещата познати и разбрани. Това не е една абстрактна философия, а един живот, който трябва да се опита и преживее, за да бъде разбран. Казано с една дума, смисълът на горното учение за Живия Хляб е, че ние трябва да приемем Христа в себе си и тогава ще имаме Вечен Живот. А в случая Христос, това е висшето Божествено Начало, Коего трябва да се пробуди в нас. Но за да се пробуди това Божествено Начало в нас, то трябва да се нахрани с Живия Хляб, слязъл от Небето, Който е Логосът, възплътеното Слово.

Понеже става въпрос за Вечния Живот, той се добива, когато приемем Божествената Мъдрост в себе си, която не е само една празна теория, но една жива есенция, която изтича от Божествения Дух и която прониква цялото Битие. Тя е истинска храна за онези, които са тръгнали по Пътя на съвършенството. Това е Еликсирът на средновековните алхимици. Защото всяка една духовна реалност има свое външно проявление, свое материално проявление. Външното материално проявление на тази Божествена есенция, която носи Вечния Живот, е Еликсирът на Живота, който не е една празна приказка, но една реалност, която всеки, който тръгне в Пътя на окултното развитие, може да я опита.

В следващата седма глава е описан един много забележителен факт, който може да бъде разбран само в

светлината на Окултната Наука. Във втори стих е казано: "А приближаваше юдейския празник на шатороиздигването". Братята на Исус били решили да отидат в Ерусалим на празника и канят Исус да отиде с тях. В пети стих се казва: "Защото нито братята Му вярваха в Него". "Исус им отговори: Моето време още не е дошло, а вашето винаги е готово. И им казва: Възлезте вие на празника. Аз няма още да възлеза на този празник, защото времето Ми още не се е навършило. И като им рече това, остана си в Галилея. А когато братята Му бяха възлезли на празника, тогава и Той възлезе, не явно, а тайно някак си". Това е стихът, за който искам да кажа няколко думи, за да се разбере неговия окултен смисъл.

"Като им рече това, Той си остава в Галилея, а когато братята Му възлязоха и Той възлезе, не явно, а тайно някак си". Ако се вземат тези думи буквално, това значи, че Исус е излъгал братята Си и е отишъл на празника. Но това е невъзможно. Но как може човек като Него, Който е известен и познат на всички, скритом да отиде в Ерусалим? Значи, друг е символът на това отиване. Исус с физическото Си тяло е останал в Галилея, но със Своето духовно тяло, което Той може да направи видимо физически и да извършва физически действия, да говори физически, Той е присъствал на празника в Ерусалим. Това е смисълът на думите "Той възлезе на празника не явно, а тайно някак си". Думата тайно, преведена на латински, значи окултно някак си, т.е. по тайнствен начин, за който не се говори открито. Това е възможно за такива духове като Христос. Това е възможно и за някои високо издигнати посветени от човешката раса. Христос и друг път се явявал по такъв начин между народа. Това е посочено с думите: Когато юдеите искаха да го хванат, Той се изплъзна от ръцете им, скри се и т.н. Тези неща стават ясни, само когато се разберат в горепосочения смисъл.

В храма Исус говори на народа, че учението, което изнася, не е Негово, а на Онзи, Който Го е пратил, т.е. на Отца. И като говори за учението, че е дадено от Бога, казва:

"Аз Го познавам, защото съм от Него и Той Ме е пратил. И в 30 стих е казано: И те искаха да Го хванат, но никой не тури ръка на Него, защото часът Му още не беше дошъл.

Тук пак е показано, че Той не присъства грубо-физически, говори в храма, видим е, без да е с грубото физическо тяло. Затова не Го хванали, защото когато поискали да Го хванат, Той изчезнал. В 44 стих пък е казано: "Някои от тях искаха да Го хванат, но никой не тури ръце на Него". Тук не се говори нищо за учениците, като че те не са с Него. И в началото на 8^{-ма} глава се казва: "А Исус отиде на Елеонския хълм. И рано сутринта пак дойде в храма. Всички люде дойдоха при Него и Той седна, и ги поучаваше". След това се описва, че фарисеите Му довели една жена, хваната в прелюбодейство. И когато я обвиняват, Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. И като постоянстваха да Го питат, какво ще каже за тази жена, Той се дигна от земята и им каза: Кой от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък на нея. И пак се наведе долу и пишеше на земята. Това писане не е едно обикновено явление, а крие дълбок смисъл - Христос пише на земята с пръстите си.

Ще приведа няколко мисли от Учителя за този стих. Той казва: "Когато Христос пишеше на земята, Той е написал свещени думи, които не могат да се вместят в тази книга, която са ни оставили пророците, защото щяха да се опорочат. Той пишеше дълго време и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е писал Христос на земята, е накарало всички онези грешници, праведници, фарисеите и садукееите да излязат въвн от храма и да оставят жената сама. И като си подигна Христос главата и погледна, нямаше никой в храма".

"Христос пишеше за всички тези престъпления, които сега се вършат в света, пишеше Той по какъв начин може да се оправи човечеството. И всички вие искате да знаете по какъв начин ще се оправи човечеството. Когато Христос се наведе надолу и пишеше, Той подкрепи една паднала жена и я попита: Не те ли осъди някой? - Никой, Господи.

- Нито аз те осъждам. Иди и не грешни повече, не следвай греха. Иди и не съгрешавай повече. Христос разбира великия закон, знаеше къде са спънките на тази жена и затова ѝ каза: Иди и възлюби Господа".

"Тази жена е съгрешила, понеже имала криво разбиране за Любовта. При разрешаването на този въпрос всички съвременни хора постъпват като евреите, но Христос казва: Всички, които искате да убиете тази жена, трябва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мъдрост, Неговата Истина, Неговата Любов, Неговата Правда, Неговата Красота и да бъдете един към друг тъй благи, както е благ Господ. Това е истинското разрешение на този социален въпрос. Христос пишеше: Вие трябва да разрешите тази задача по закона на Любовта. Ако всички ние си подадем ръката по Любов, по братски, ще можем да живеем разумно. И тогава Христос пишеше на тази Велика Книга: Блажен е онзи, който изпълнява Волята Божия. Блажен е онзи, който не се съблазнява от противоречията в живота. Блажен е онзи, когото греховете на братята му не го отчуждават. Блажен е онзи, който всякога може да даде право комуто и да е, без да се съблазнява. Блажен е, пише по-нататък Христос..."

С това писане на земята Христос разрешава кармата на човечеството, която само по Пътя на Любовта, на Мъдростта и на Божествената Справедливост може да се ликвидира. Това е писал Христос на земята.

След като казва на жената: Иди и не съгрешавай повече, Христос казва: "Аз съм Светлината на света. Който Ме следва, няма да ходи в тъмнина, но ще има Светлина в живота си". Така Той е изказал това, което е писал на земята, че само когато човек ходи в Светлина, той не грешни, не си създава карма. А тази Светлина е Христос, тази Светлина е Божествената Мъдрост, Която като следва човек, ще бъде блажен в живота си.

В 20 стих на тази глава пак е казано: "Поучаваше в храма и никой не Го хвана, понеже часът Му още не беше дошъл". И още много идеи и учения изнася Христос в тази

глава, но не мога да се спирам на всичко, защото казах, че няма да тълкувам Евангелието, но само ще посоча някои места, които показват неговия окултен произход и характер.

В 51 стих от тази глава Христос казва: "Истина, истина ви казвам, ако някой опази Моето учение, няма да види смърт до века". С тези думи е казано много нещо. Това означава, че всеки, който приложи това учение, няма да види смърт и показва, че всички съвременни хора, които се наричат християни, не са всъщност такива.

И като води разговор с юдеите за Авраам, Христос казва: "Истина, истина ви казвам, преди да бъде Авраам. Аз съм". Тогавя взеха камъни да хвърлят върху Му, но Исус се скри и излезе от храма". С това е посочен окултния характер на Неговото пребиваване в храма.

В 31 и 32 стих Исус казва: "Ако пребъдете в Моето учение, наистина сте Мои ученици. И ще познаете Истината, и Истината ще ви направи свободни".

3.6. ШЕСТОТО ЗНАМЕНИЕ - ПРОГЛЕЖДАНЕ НА СЛЯПОРОДЕНИЯ

В началото на девета глава е описано шестото знамение - за сляпородения човек. "И като заминаваше, видя един сляпороден човек. И учениците Му Го попитаха, казвайки: Учителю, поради чий грях, негов ли, или на родителите му, той се е родил сляп. Исус отговори: Нито поради негов грях, нито на родителите му, но за да се явят над него Божиите дела. Ние трябва да правим делата на Този, Който ни е пратил, докле е ден. Иде нощ, когато никой не може да работи. Докато съм в света, Светлина съм на света. И като рече това, направи кал от плюнката си и намаза с калта очите му и му рече: Иди и се омий в къпалнята Силоам, което значи, пратен. И тъй той отиде, оми се и дойде прогледнал..., а беше събота, когато Исус направи калта и му отвори очите".

В тези няколко стиха ни е разказано шестото знамение, което е шестата стъпка в пътя на човешкото развитие. На първо място това е един исторически факт. На второ място, това е един мистичен факт, който става в пътя на развитието на душата. В развитието на душата идва един момент, когато тя прониква в духовния свят, но е, така да се каже, сляпа още и я среща Христос, Който ѝ отваря очите. Това е вече съзнателно проглеждане на човека в духовния свят. На трето място с това е даден подтик на всички човешки души да могат да прогледнат. По този повод Учителят казва: "Предполага се, че до времето на Христа съзнанието на човечеството е било затворено, сляпо, но от момента, в който Христос помаза очите на слепия, съзнанието на всички хора по лицето на земята се отвори, т.е. пробуди се и те прогледнаха. Очите на всички хора са помазани, за да разбират това, което им се говори".

Въпросът на учениците: "Поради чий грях, негов ли, или на родителите му, той се е родил сляп?" показва, че учениците, както и Христос, са познавали и признавали учението за прераждането, и оттам и съществуването на душата преди раждането на тялото, а също са познавали и учението за наследствеността. От отговора на Христа, че нито поради негови грехове, нито на родителите му, но за да се явят на него делата Божии ни показва, че той е един сляп, който е предопределен да се роди сляп, за да го срещне Христос и да се проявят делата Божии. Това ни навежда на мисълта, че човек се ражда сляп в света в духовно отношение и само срещата с Христос може да му отвори очите. Това ни показва също, че имаме един сляп, който е влязъл в пътя на окултното обучение и още не е прогледнал в духовния свят. Отварянето на духовните очи, това значи да се явят на него делата Божии. Това се потвърждава от по-нататъшната мисъл на Христа - ние трябва да правим делата на Този, Който ни е пратил, докле е ден, защото иде нощ, когато никой може да работи. Значи, тук става въпрос за една духовна работа, която се

работи, докато е духовен ден. А този ден е обусловен от духовната Светлина, Която е Христос. Защото Той казва: "Докато съм в света, Светлина съм на света".

Понеже физическото е сянка, отражение на духовното, а реалността е в духовното, то и роденият сляп е сянка на духовно слепия човек, каквито са всички хора. И Христос, изцелявайки този сляп, прави всички хора, които работят върху себе си, да прогледнат в духовния свят. Това се потвърждава и от думите, казани в 39 стих: "И Исус рече: За съдба дойдох Аз на този свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят".

В 10 глава се развива идеята за добрия Пастир и за Вратата на кошарата на овцете. В 7 стих е казано: "Тогаз Исус пак рече: Истина, истина ви казвам, Аз съм Вратата на овцете". И в 9 стих пак повтаря: "Аз съм Вратата, през Мене ако влезе някой, ще бъде спасен, ще влезе и ще излезе, и паша ще намери". И после казва: "Аз дойдох да им дам Живот и да го имат преизобилно". Тази мисъл е много дълбока и ни показва, че само чрез Христа, само с Неговата помощ ние може да намерим онези благоприятни условия, които са необходими за нашето развитие. Той сам ни създава тези условия. Чрез Него ние можем да придобием Вечния Живот, който е целта на нашето съществуване. И затова Той казва: "Аз дойдох да им дам Живот и да го имат преизобилно". Той е Онзи, чрез Когото, когато влезем в духовния свят, той ще ни се разкрие в своята красота и величие. Той е, Който организира нашия душевен живот. Затова Той казва още: "Който влезе през Мене, спасен ще бъде и паша ще намери". Защото човек може да проникне в духовния свят и живот без Христа, т.е. да прескочи през оградата, а не да влезе през Вратата. Тогава духовният свят ще му се разкрие в съвсем друга светлина. Тогава той ще срещне онези, за които Христос казва: Всички, които са дошли преди Мене, са крадци и разбойници. Това са тъмните духове, които водят човека по крив път. И затова по-нататък Христос казва: "Аз съм

добрият Пастир и познавам Моите, и Моите Ме познават". Това значи: Аз съм духовният Ръководител, Който може да ви изведе на спасителния бряг. И по-нататък казва: "И други овце имам, които не са от този двор. И тях трябва да поведе и ще чуят гласа Ми, и ще стане едно стадо и един Пастир". Той е онзи, истинският Учител, Който води учениците в пътя на Божествената Любов и Мъдрост. И затова казва още: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Овцете от другата кошара, това са хората от другите планети, това са онези хора, които живеят в духовния свят и не са минали през въплъщение. Ще събере тези, които се развиват на земята и онези, които вървят по друг път на развитие, и ще образува цялото човечество, което познава гласа Му.

3.7. СЕДМО ЗНАМЕНИЕ - ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ЛАЗАР

Възкресението на Лазар е седмото знамение, описано в Евангелието на Йоана. В това знамение са скрити много Тайни, свързани с Посвещението в древните Мистерии и с новото Посвещение, основата, на което полага Христос.

Този разказ е описан по следния начин в 11 глава на Евангелието на Йоана: "Един човек, на име Лазар от Витания, от селото на Мария и на сестра ѝ Марта, беше болен (А Мария, чийто брат беше болен, бе онази, която помаза Господа с миро и отри нозете с косите си.) И тъй, сестрите проводиха до Него да Му кажат: Господи, ето този, когото обичаш, е болен. А Исус, като чу това, рече: Тази болест не е смъртна, но е за Славата Божия, за да се прослави Божият Син чрез нея. Исус обичаше Марта и сестра ѝ, и Лазара. Тогаз, откак чу, че е болен, престоя два дни на мястото, където се намираше. И подир това каза на учениците: Да отидем пак в Юдея... Нашият приятел Лазар заспа. Но Аз отивам да го събудя. Затова учениците Му рекоха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване

в сън. Тогава Исус им рече ясно: Лазар умре. Заради вас, радвам се, че не бяхте там, за да повярвате. Обаче нека да отидем при него. Тогаз Тома, наречен близък, каза на съучениците си: Да отидем и ние да умрем с него. И тъй, като дойде Исус, намери, че Лазар бил от четири деня в гроба. Исус казва на Марта: "Брат ти ще възкръсне". И след думите на Марта, казва: "Аз съм Възкресение и Живот. Който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее. И някой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до веки..." Като пристига на гроба, Исус казва: "Отместете камъка." Марта му казва: Господи, смърди вече, защото е от четири деня в гроба. Казва й Исус: Не рекох ли ти, че ако повярваш, ще видиш Божията Слава? И тъй, отместиха камъка, а Исус подигна очи нагоре и рече: Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз зная, че винаги Ме слушаш. Но това казах, заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил. Като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез вън! Умрелият излезе с ръце и нозе, повити в саван и лицето му забранено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и го оставете да си иде. Тогаз много от юдеите, които бяха дошли при Мария и видяха това, що стори Исус, повярваха в Него. А някои от тях отидоха при фарисеите и казаха им какво беше извършил Исус. Затова главните свещеници и фарисеи събраха съвет и казаха: Какво да правим ние? Защото този човек върши много знамения... И тъй, от онзи ден, те се съветваха да го умъртвят".

Така е предаден разказът за възкресението на Лазар в Евангелието на Йоана. Този разказ го няма в другите Евангелия.

Онзи, който малко от малко познава метода на древното Посвещение в Мистериите, ще познае в този разказ едно Посвещение, извършено от Исус публично, докато в древността, в храмовете на Мистериите, това се е извършвало тайно, а не публично. Това е един процес на едно мистично възкресение, на пробуждането на Божественото в човека. А гробницата, за която става

въпрос, е човешкото тяло. Платон, който е бил посветен в Тайните на Мистериите, нарича човешкото тяло гробница на душата. И той говори за един вид възкресение, когато наемква за събуждането на духовния живот в тялото. Това, което Платон нарича духовна душа, Йоан го означава като Логос, като Слово. Платон казва: Този, който става духовен, е възкресил нещо Божествено в гробницата на своето тяло. И за Йоан животът на Исус е това възкресение. Няма нищо чудно, следователно, ако той туря в устата на Исус думите: "Аз съм Възкресение и Живот". Разбрана в този смисъл, случката във Витания е едно възкресение в духовен смисъл. Достатъчно е да характеризираме случката с думите на посветените в Мистериите и веднага ще разберем смисъла на случилото се. Плутарх, говорейки за Мистериите, казва, че те имат за цел да отделят душата от тялото и да я съединят с боговете. Ето как описва немският философ Шелинг впечатленията на един посветен: "Чрез Посвещението посветеният ставаше член на магическата верига, става Кабир (*Кабир е името, което си даваха посветените в Мистериите на Самотраки*). Той беше приет в един неразрушим организъм и както се изразяваха старите, участник във войската на висшите богове (*Това казва Шелинг в своята книга "Философия на Откровението"*). А Адезиус изразява промяната, която става с посветения, със следните думи, отправени към неговия ученик император Константин: "Когато един ден ти вземеш участие в Мистериите, ти ще се срамуваш, че си роден човек".

Целият разказ за възкресението на Лазар е обвит в едно тайнствено було. Това лесно се вижда от следната мисъл, изказана в самия разказ. Ако трябва да разбираме разказа буквално, как ще разберем думите "тази болест не е смъртоносна"? Тя е болест, за да се изяви Славата Божия, за да се прослави чрез нея Синът Божий. И какво да се каже за думите "Аз съм Възкресение и Живот. Който вярва в Мене, ще оживее, даже ако би бил умрял" (*Йоан*

11:4-23). Тези думи на Исус стават разбираеми, ако ги вземем първо символично и после буквално. В началото на Евангелието на Йоан е казано: "И Словото стана плът и всели се между нас. И в него бе Животът". Значи, това Слово, станало плът, беше в Исус. И когато Той казва: "Аз съм Възкресение и Живот и който вярва в Мене, ще живее вечно". - Той не разбира, който вярва в Исус като личност, но който вярва, т.е. който е във връзка със Словото, Което е Бог и в Което е Животът. В този смисъл думите трябва да се вземат буквално. Следователно, когато Исус казва: Аз съм Възкресение и Живот, Той разбира Словото, станало плът. Това е Великият, Който беше още в началото. Ако Той наистина е Възкресението, то тогава у Лазар е бил събуден Вечният, първоначалният Живот. Тук се касае, следователно, за призоваването на вечното Слово и това Слово е Живот, за който Лазар е бил събуден. Следователно, тук се касае за болест, която не води към смърт, но за Слава Божия.

Ако вечното Слово е възкръснало у Лазар, тогава цялото събитие проявява Славата Божия, защото чрез целия този процес Лазар е станал съвсем друг. Преди това Словото, Духът не живееше в него. Сега вече този Дух живее в него. Този Дух е роден в душата му. А всяко раждане е придружено от страдание, от една болест. Но тази болест не води към смърт, но към нов живот. Така че, вечното Слово се е пробудило у Лазар и той е станал истински посветен. Цялото събитие, както е разказано, е един процес на Посвещение. Това ни навежда на мисълта, че Лазар е бил ученик на Исус и то ученикът, когото Исус обичал и е знаел, че в него може да се извърши Възкресение. Но преди да възкръсне, телесното в човека трябва да умре, трябва да се преобрази. И затова в древните Мистерии при такива случаи се е казвало: Умри и стани!, т.е. умри за телесното и стани за духовното. Земният човек трябва да умре, за да възкръсне духовното и Божественото, което е скрито в душата на човека.

И затова, както при древните Посвещения в Мистериите, така и при Лазар, той е изпаднал в летаргичен сън, който е подобен на смърт, защото при него и етерното тяло е излязло от физическото. В това време душата, под ръководството на своя Учител, отива в невидимия свят. Но този процес разделя живота на ученика на две части: частта, която е преди Посвещението, е животът на физическия човек, а частта след Посвещението, е животът на възкръсналия Бог в човека. Земното тяло е било наистина мъртво в продължение на три и половина дни. От недрата на смъртта избликва новия живот. Безсмъртната душа е преживяла смъртта. Тя излиза оттам със съзнанието за своето безсмъртие, защото тя го е преживяла. Това е било преживяно от Лазар, както и от всички, които минават през Посвещение. Преминаването през смъртта е едно необходимо изпитание, през което трябва да премине душата, за да се извърши едно преобразование в нея, преди да дойде Възкресението.

Щайнер, говорейки по този въпрос, казва: "Така е станало и с Лазар, Исус го е бил приготвил за Възкресението. Болестта, за която става дума в Евангелието на Йоана, едновременно е и символична, и действителна. Това е един изпит при Посвещението, който трябва да заведе посветения след тридневен сън, към един наистина нов живот.

Лазар е бил узрял, за да изпълни едно превръщане в себе си. Той облече ленената дреха на миста и падна в летаргичен сън, който символизира смъртта. Затварят го в гроба. Когато Исус пристига, трите дни са изминали. Те дигнаха камъка от мястото, където лежеше умрелият. Исус дигна очите си към Небето и рече: Отче, благодаря Ти, че Ме слушаш. Отец бе послушал Исуса, защото Лазар бе достигнал до крайния факт на великата драма на познанието. Той бе узнал как се достига до Посвещението. Едно Посвещение в Мистериите току що се бе извършило. Посвещението, както са го схващали всякога в древните времена, се е извършвало посред бял ден. Всякога така са си представяли съединението с Божественото".

"Знаменателни са думите на Исус, които съпровождат този акт: "Аз зная, че винаги си Ме слушал, но за народа, който е около Мене, Аз казах това, за да повярват, че Ти си Ме пратил". Всъщност, това събитие бе за Исус само средство, а не цел. Той го предизвика, за да повярват в думите Му тези, които вярват във Възкресението само под тази външна форма. За Него главното е Възкресението на душата, чийто символ бе това Възкресение на тялото. От това може да се заключи, че Той вярваше в друг род Възкресение и че то бе Неговото Възкресение. Но Христовото Възкресение трябваше да произведе действие върху цялото човечество. То трябваше, до известна степен, да бъде за всички хора това, каквото Възкресението в Мистериите бе за посветените. Лазар е възкръсналият, трябваше да бъде и той съзнателният свидетел на великото историческо събитие - Възкресението на Христос. В Исус Христос древното предание стана личност. И евангелистът на Духа има право да каже: В Него Словото стана плът. Той има право да вижда в Исус една въплътена Мистерия. Ето защо Евангелието на Йоана е една Мистерия. Трябва да го четем с мисълта, че фактите в него са духовни факти. Ако това Евангелие бе написано от някакъв жрец преди Христа, разказът би взел формата на един обряд. За Йоан този обряд стана личност. Обрядът стана живот на Исуса".

С възгласа "Лазаре, излез вън!" Исус разгласи Тайната на Мистериите. И затова еврейските първосвещеници и фарисеи, които познаваха Тайните на Мистериите, не можеха да оставят ненаказан този акт и затова решиха да убият Исус, защото разкрива Тайните на Мистериите пред народа. Но Исус не отдаваше никаква важност на външната страна на Посвещението. Затова Той казва: Аз знаех, че Ти ме слушаш винаги, но Аз го казвам за народа, който е около Мене, за да повярват, че Ти си Ме пратил. В Мистериите ученикът е преживявал убеждението за безсмъртието на душата. За него то не е било вече една

теория, а един факт. Затова древните казваха: Блажени посветените, защото те са видели. Но Исус искаше всички да дойдат до убеждението за безсмъртието. Затова Той казва: Блажени тези, които не са видели, но които вярват. С това Той искаше да подкрепи цялото човечество, да може да преживее безсмъртието на душата и един ден да мине през Посвещение, което Той постави на нови основи, съвършено различни от Посвещението в древността.

Понеже в разказа за възкресението на Лазар се засяга въпросът за Посвещението, затова ще направим кратка характеристика на древното и християнското Посвещение. Обучението и при двете Посвещения е почти еднакво. Разликата е в провеждане акта на Посвещението. В древността, когато един ученик е бил вече готов да мине през Посвещение, са го привеждали в магнетичен летаргичен сън, в което състояние е прекарвал три и половина дни. Този сън се е отличавал от обикновения сън по това, че тук вече и етерното тяло е извадено от физическото, а не само астралното, както при обикновения сън. И само една слаба връзка свързва физическото тяло с етерното. Този сън е подобен на смъртта, само че не настъпва разлагане на тялото, защото има една слаба връзка с етерното тяло. Това е било необходимо, за да може духовните органи, които са изработени в астралното тяло в течение на окултното обучение на ученика, да се отпечатат върху етерното тяло. Преживяванията на ученика в духовния свят е трябвало да бъдат пренесени в будното му съзнание на земята. Това предаване на органите от астралното върху етерното тяло, не е могло да стане в будно съзнание, когато етерното тяло е свързано с физическото. Затова е трябвало етерното тяло да се освободи от физическото, за да бъдат отпечатани в него органите, изработени в астралното тяло. Процесът на обучението преди Посвещението има за цел, именно, да организира астралното тяло и да изработи в него съответните органи, за да може да възприема чрез тях впечатления от духовния свят, както физическите сетива

възприемат впечатления от физическия свят. Затова са практикували различни методи, които общо се свеждат към това, ученикът чрез молитва, медитация, размишление и съзерцание да внесе известни сили в астралното тяло, които да работят за неговото организиране и създаването на органите. Това става, когато човек всеки ден в определен час се отдава на размишление и медитация върху определени свещени текстове. Такива текстове могат да се вземат от Евангелието на Йоана и от беседите на Учителя. И тези размишления събуждат, така да се каже, скритите сили на астралното тяло, които го организират. Както физическата светлина е създала окото и звукът е създал ухото, така духовната Светлина, която се развива при размишлението и медитацията, ще създаде духовните очи на човека, а духовното Слово и звук ще създадат духовните уши. Затова Учителят много настоятелно е препоръчвал на онези, които искат да бъдат ученици, да си определят един свещен час през деня, в течение на който да прекарват в размишление върху определени духовни текстове. За тази цел, както посочих по-рано, препоръчва Евангелието на Йоана. Без този свещен час, казва Учителят, не можете да бъдете ученици. Защото, ученичеството се състои в това, да може човек да организира астралното си тяло, за да стане съзнателен в духовния свят и да влезе във връзка с духовните същества и с Христа.

С Възкресението на Лазар и после със Своето Възкресение, Христос за последен път произведе този начин на Посвещение, който е бил практикуван в древността. Оттогава насетне Той въведе нов начин на Посвещение, при който ученикът вече не трябва да бъде поставян в летаргичен сън. А това, което е изработено в астралното тяло като възприемателни органи, може да се отпечата в етерното тяло в будно съзнание, като ученикът поддържа съзнателна връзка с Христа. И затова Учителят препоръчва ученикът да съсредоточава мисълта си по време на размишление върху образа на Христа, който постепенно ще се отпечатва върху самия човек. А образът на Христа е

свързан с мощните сили на творческото космическо Слово. И затова Той казва: "Аз съм Светлината на света". И когато човек Го съзерцава, той привлича тази Светлина, която въздейства на астралното тяло и го организира. Затова Той казва още: "Аз съм Пътят, Истината и Животът". Онзи, който по този начин съзерцава образа на Христа, влиза в Пътя на организиране на астралното тяло, изработва си органи в него, с това познава Истината и придобива Вечен Живот. А Христос казва: "Това е Вечен Живот, да позная Тебе, Единаго и Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил".

По въпроса за християнското Посвещение Щайнер казва следното: "Чрез явяването, чрез идването на Христос на земята, тази процедура на древното Посвещение, за която споменах по-горе, е станала ненужна. Този подобен на смъртта сън, траещ три и половина дни, е бил заместен със силите, излизащи от Христа. Защото в Евангелието на Йоана се намират мощни сили, благодарение на които днес астралното тяло има сила да впечатла пригответените в него органи в етерното тяло, когато последното се намира във физическото тяло. Обаче, затова е необходима силата на Христос. По-рано хората не бяха достатъчно напреднали, за да могат без описаната процедура да отпечатат, чрез медитация и съсредоточаване, образуванията в астралните тела органи, в етерното тяло. Чрез Христа, на мястото на старото Посвещение трябваше да дойде едно ново Посвещение, което е било произвеждано чрез силата на Христа, чрез силата на Любовта. Трябваше, един вид, да се завърши старата форма на Посвещение. Но беше необходим един преход от старото към новото време. За този преход трябваше веднъж някой да бъде посветен по стария начин, обаче в присъствието на Христа. Това стана с възкресението на Лазар".

Като седма стъпка в Пътя на развитието на ученика, това знамение показва Пробуждането, Възкресението на Божественото в душата на човека.

4. СЪДБАТА НА СВЕТА - ЛИКВИДАЦИЯ НА КАРМАТА

Евангелието на Йоана, както и другите Евангелия, са окултни книги и са написани на един окултен език, в който всеки образ, всяка сцена, всяка дума ни разкрива цял ред процеси, които се извършват в духовния свят и в съзнанието на човека. Разкриват ни се ред идеи и мисли, които ни откриват много Тайни на Битието. Евангелията са книги, които са свалени от духовния свят. Те са книги на духовния свят и ни описват и разкриват, преди всичко, духовни процеси и събития, които се извършват на физическото поле. Това не показва, че това, което се разправя като физически събития, не е вярно. Напротив, то е исторически вярно като факт. Но понеже всичко преходно е символ на Божественото, което се проявява в света, затова всички физически факти и събития, описани в Евангелието, са станали така, както ги описват. Същевременно те отговарят на определени духовни процеси, защото физическите процеси, явления и неща са сянка на определени духовни реалности. С този ключ, с това разбиране, трябва да се четат Евангелията.

В 12 глава на Евангелието на Йоана, както и в цялото Евангелие, са разкрити много Тайни на Битието в образи и символи, които ни разкриват определени духовни събития и процеси. В тази глава се описва влизането на Исус в Ерусалим, където Го посрещат като цар. Народът Го посреща с палмови вейки, викайки: "Осанна, благословен, Който иде в Името Господне, Израилевият Цар". Исус влезе в Ерусалим, възседнал на осле.

След това тържествено посрещане, Исус казва: "Дойде час да се прослави Човешкият Син. Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно. Но ако умре, дава много плод". И продължава: "Който обича живота си, ще го изгуби. И

който мрази живота си на този свят, ще го запази за Вечен Живот". По-нататък Исус започва да разкрива Своята мисия, като казва: "Сега душата Ми е развълнувана и какво да кажа. Отче, избави Ме от този час, но за този час дойдох на този свят".

Исус в притчата за житното зърно разкрива закона на жертвата, разкрива вътрешната страна на закона на Опуленс, на закона за умножаването на богатата. Докато човек не се пожертва, докато не се отрече от личния живот, той ще остане сам в света. Когато се пожертва, той се умножава, неговият живот се увеличава и се свързва със всички хора и същества. За да се повдигне на една по-висока степен в духовното развитие, човек трябва да пожертва нещо от себе си, трябва да пожертва досегашния начин на живот и да поеме по друг път на живота.

По-нататък Исус засяга един дълбок въпрос за съдбите на света, т.е. за ликвидирането на кармата. Той казва: "Сега е съдбата на този свят. Сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън". Това са много дълбоки мисли и идеи, които е трудно да се преведат на съвременен език. Но, както казах, когато Христос казва, че сега е съдбата на света, с това се разбира, че сега се ликвидира кармата на света, и Той именно за този час е дошъл, да ликвидира кармата на света. Това е същата идея, изказана с думите: "Той понесе греховете на света". Дълбока е тази Тайна и аз на друго място съм загатнал малко по-обширно, какво трябва да се разбира под тези думи, затова сега тук няма да се спирам повече. Князът на този свят, това е Луцифер - Ариман, този, който в християнството е познат като дявол и Сатана. Това, на езика на Учителя, са тъмните сили в света, Черното братство. До времето на Христа те бяха господари на физическия и астралния свят. И затова е казано още: "Целият свят в лукаваго лежи". Но със слизането на Христа на земята, тази власт постепенно им се отнема и се предава в ръцете на Белите Братя, Глава на които е Христос. Затова Христос казва: Князът на този свят ще бъде изхвърлен навън. Значи, Христос води една война с тъмните сили за

освобождаването на човечеството от тяхната власт. И затова Той премина през смъртта, за да победи смъртта, която е изобретение на тъмните сили, или която е следствие на влиянието на тъмните сили върху живота на хората. При побеждаването на смъртта, след Възкресението, Той казва: "Дерзайте, Аз победих света". Тук под света се разбира княза на този свят, Черната ложа. И Учителят казва, че досега, до началото на 19 век, астралният е бил крепостта на Черната ложа. Но сега те са изгонени от астралния свят и астралният свят е очистен и преобразен. И Щайнер още по-конкретно казва, че в астралния свят се е водила война между Бялото и Черното братство, която е завършила към 1878 година, в която Черното братство е било победено и изгонено от астралния свят. Начело на светлите същества е воювал архангел Михаил, който, тъй да се каже, е лицето, външната страна на Христа. Тази война, между Бялото и Черното братство е започнала още в рая, при съгрешаването на първите човеци. Тогава Черното братство е победило. Борбата е продължила през цялата човешка история, минавайки през Лемурия и Атлантида и стига до Голгота, където Бялото Братство дава генерално сражение на Черното и го побеждава. И в един разговор Учителят е казал: "В Атлантида ние допуснахме една погрешка, че не можахме да открием плановете и намеренията на черните и затова те победиха, но сега няма да победят. В заключение Той казва, че сега те са изгонени от астралния свят и са свалени на земята, където сега се води последната борба и ще бъдат пратени в центъра на земята, където е техния център. Това е изразено с думите: "Дяволът ще бъде вързан и хвърлен в бездната или в езерото огнено". И тази голяма борба, противоречията, които съществуват сега в света, се дължат на черните братя, които сега на земята водят отчаяна борба за властта си над хората. Но Учителят казва: "Христос сега в света е решил да оправи света и няма сила в света, която да Му се противопостави". След като казва Исус, че князът на този свят е осъден, Той почва да говори на учениците за това, че трябва да премине през смъртта и да възкръсне, и казва: "И когато бъда Аз въздигнат от

земята, ще привлече всички при Себе Си. И като казваше това, Той означаваше от каква смърт щеше да умре". В 48 стих казва: "Аз дойдох Светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мене". Който приеме тази Светлина в себе си, той се свързва с Христос и постепенно ликвидира кармата си. А който не е свързан с Христа, той остава в тъмнината, т.е. остава свързан с кармата си.

5. ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

В 13 глава е описана Тайната Вечеря и свързаното с нея. Тя почва с думите: "А преди празника на пасхата, Исус, знаейки, че е настанал часът Му да премине от този свят към Отца, и като беше възлюбил Своите, които бяха на света, докрай ги възлюби". Следва измиването нозете на учениците и Петър се противи, не иска Исус да омие нозете му, на което Исус му казва: "Ако не те омия, нямаш дял с Мене". Тогава Симон Петър Му казва: "Не само нозете ми, но и ръцете и главата ми. Исус му казва: Който се е окъпал, няма нужда да омие друго, освен нозете си, но е целият чист; и вие сте чисти, но не всички".

Думите: "Ако не те омия, нямаш дял в Мене" и "Който се е окъпал, няма нужда да омие друго, освен нозете си, но цял е чист; и вие сте чисти" показва, че не става въпрос за едно обикновено омиване, само за един пример на служене, но тук е скрита по-дълбока идея. Това омиване има отношение към пречистването на астралното тяло, което се пречиства отгоре надолу. И най-долната част на астралното тяло е в областта на краката. С измиването на краката от Исус е показано, че цялото астрално тяло на учениците е пречистено. Затова Той казва, че който е окъпан, т.е. който е пречистен, няма нужда от друго къпане, освен от омиване на краката, т.е. от пречистване на долната част на астралното тяло. Това показва, че учениците са били преминали първата част на школата, където се извършва пречистване на астралното тяло. Те са, така да се каже, организирали своето астрално тяло, образували са в него

духовните органи и със измиването на нозете им от Исус става отпечатването на тези органи на астралното върху етерното тяло и те могат да влязат в съзнателна връзка с духовния свят. Те няма да минат по пътя на древното Посвещение, а минават едно ново Посвещение. Омиването на нозете им е началото на едно такова Посвещение.

В тази глава по-нататък се загатват за много Тайни, но ще посоча само няколко мисли, с които всеки сам може да размишлява и да открие Тайните, скрити в нея. След омиването на нозете им, Исус им казва: "Знаете ли какво ви сторих? Вие ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител ви омих нозете, то и вие сте длъжни един другиму да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите, както Аз направих на вас".

След това говори вече, че един от 12^{те} ще го предаде. Той казва: "Отсега ви казвам това нещо, преди да е станало, та когато стане, да повярвате, че Аз съм това, което рекох. И казва още: "Истина, истина ви казвам, който приеме онзи, когото Аз пращам, Мене приема. И който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил. И като рече това, Исус се развълнува в Духа Си и заяви, казвайки: Истина, истина ви казвам, че един от вас ще ме предаде".

В 23 стих е казано: "А на трапезата един от учениците, когото обичаше Исус, беше се облегнал на Исусовото лоно и затова Симон Петър му кимва и му казва: Кажи ни за кого говори. А той, като се обърна така на гърдите на Исуса, каза Му: Господи, кой е? А Исус отговори: Той е онзи, за когото ще затопя залька и ще му го дам. И тъй като натопи залька, взе и го даде на Юда Симонова Искаротски. И тогаз, подир залька, Сатана влезе в него. И така Исус му казва: Каквото вършиш, върши го по-скоро... И тъй, като взе залька, излезе, а беше нощ".

"А когато излезе, Исус каза: Сега се прослави Човешкият Син и Бог се прослави в Него, и Бог ще Го прослави в Себе Си и скоро ще Го прослави. Чада Мои, още малко съм с вас. Ще Ме търсите, и както рекох на юдеите, така и на вас казвам сега, където отивам, вие не можете да дойдете".

Във всеки образ, във всяка сцена, във всяка дума тук са скрити дълбоки Тайни, върху които сега не може да се спирам. Ще кажа само, че тук се дава ключа за разбирането на Голготската Мистерия, която не е само едно историческо събитие, но е и едно космично и мистично събитие. Същото се отнася и до Тайната Вечеря, която не е само една обикновена вечеря. В нея са скрити много Тайни.

В заключителната част на главата Исус казва: "Нова заповед ви давам, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си". Това няма нужда от коментарии и обяснения. На края на главата Исус отговаря на въпроса на Петър, който казва, че ще даде живота си за Него. Исус му казва: "Животът си ли за Мене ще дадеш? Истина, истина ти казвам, петелът няма да е пропял, преди да си се отрекъл от Мене три пъти".

След това в 14 глава Исус загатва за велики космични и мистични Тайни. Той свързва двата космоса - микрокосмоса и макрокосмоса. И Той казва: "В дома на Отца Моего има много жилища". Домът на Отец е великият свят, безграничният космос, а хората са малкият космос, за които има жилища в дома на Отец. А Христос свързва тези два свята, два космоса. По-нататък Исус казва по повод на запитването на учениците за Пътя: "Аз съм Пътят, Истината и Животът и никой не отива при Отца, освен чрез Мене". Малкият космос - човекът - може да проникне в Тайните на великия космос само чрез Христа, когато Той се роди в човека като висше Аз. По-нататък казва: "Аз съм в Отца и Отец е в Мене". Тук е загатнато за една от най-великите Мистерии на Битието, отношението на Сина към Отца. "Аз съм в Отца" е едно положение, а "Отец е в Мен" е друго положение.

Забележителни са също и думите: "Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша Аз и той ще ги върши. Защото Аз отивам при Отца". Тук Христос

говори за живата вяра, защото всички съвременни християни вярват механически в Христа, но никой не може да върши това, което Христос е вършил. Това значи, че те нямат тази вяра, за която Той говори. В окултен смисъл вярата е духовният център на сърцето, който, когато се събуди, човек придобива тази вяра, за която Христос говори. И по-нататък казва: "И каквото и да попросите в Мое Име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако Ме любите, ще упазите Моите заповеди. И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъде с вас във века, Духът на Истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде". Значи, в учениците е събудено нещо, което светът не познава, но учениците Го познават - това е Духът на Истината, Който е един от членовете на висшата човешка природа. "Вие Го познавате, защото пребъдва във вас и във вас ще бъде" Със следващата мисъл Христос ясно показва, че Той е връзка между макрокосмоса и микрокосмоса: "В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Отца Си и вие в Мене, и Аз във вас. Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби. А който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему". По-нататък допълва тази мисъл, като казва: "Ако Ме люби някой, ще опази учението Ми и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище в него"... "А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм казал". Значи, Божественото, Коего се събужда в ученика, То ще напомни на ученика всичко, каквото Учителят му е казал. Този вътрешен Дух е напомнял на учениците всичко, каквото им е казал Христос и те са го записали.

В началото на 15 глава Христос казва: "Аз съм Истинската Лоза и Отец Ми е Земеделецът. Аз съм Лозата, вие сте пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той

дава много плод, защото отделени от Мене не можете нищо да сторите". В тези няколко думи е изказана идеята за отношението между Сина, Отца и човешката душа. Христос е Лозата, а всички хора, всички същества, са пръчки на тази Лоза. Отец е, Който обработва тази Лоза. Това са велики Тайни, които са запечатани със седем печата и похубаво е да не се разпечатват. Тези печати се разпечатват при Посвещението на всеки един човек. Важното за нас е, че без Христа, без пробуждане на Божественото в нас, ние нищо не можем да постигнем.

По-нататък Христос говори за Любовта и че тя се състои в изпълнение на заповедите, на учението на Христа. В края на главата казва: "А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене. Но и вие свидетелствайте, защото сте били с Мене от началото". В този стих е отразена Тайната на висшата човешка и космична троичност. С този разговор, който Исус води с учениците преди Своята смърт, Той ги води към Посвещение, което се извършва с Неговата сила, която е силата на Бога.

В началото на 16 глава Исус казва: "Това ви казах, за да не се съблазните". И по-нататък нарежда, че неговите ученици ще бъдат гонени, преследвани, като мислят, че с това служба принасят Богу. "И това ще сторят, защото не познаха нито Отца, нито Мене. Аз сега отивам при Отца, Който Ме е пратил. И никой от вас не Ме пита къде отиваш... Обаче Аз ви казвам истината, че за вас е по-добре да отида Аз, защото ако не отида Аз, Утешителят няма да дойде на вас. Но ако отида, ще ви го изпратя. И Той като дойде, ще обвини света в грях, за правда и за съдба. За грях, защото не вярват в Мене. За правда, защото отивам при Отца и няма да Ме виждат. А за съдба, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. А когато дойде онзи, Духът на Истината, ще ви упъти на всяка истина, защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви

известни за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое, затова казах, че от Моето ще вземе и ще ви извести".

В този последен пасаж, както и в целия разговор след Тайната Вечеря, Исус изяснява на учениците отношението на трите члена на висшата Божествена Троица в човека, която е означена с думите: Отец, Син и Дух Свети или Дух Утешител. Понеже тази Божествена природа постепенно се събужда в учениците, затова Той им говори за Тайните и отношенията, които съществуват между тези три части на Божествената природа на човека.

"И вие, прочее, сега сте на скърб. Но Аз пак ще ви видя и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой няма да отнеме. И в онзи ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не сте искали в Мое име. Искайте, и ще получите, за да бъде радостта ви пълна". След тези обяснения Исус казва: "Досега съм ви говорил с притчи. Настава час, когато няма да ви говоря с притчи, а ясно ще ви известя за Отца". Оттук ясно се разбира, че учението, което Христос е предавал, има две страни: екзотерична, външна, предавана в притчи и езотерична, вътрешна, предавана в ясно слово. Притчата е образното предаване, а словото е предаване с езика на мисълта. След това пак повтаря: "В онзи ден ще искате в Мое име". "В онзи ден" - това е денят на пробуждането на съзнанието. Накрая на главата, в 32 и 33 стих се казва: "Ето, настава час, даже дошъл е, да се разпръснете всеки при своите си и Мене да оставите сам. Обаче не съм сам, защото Отец е с Мене. Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скърб, но дерзайте, Аз победих света".

"Аз победих света" - за да победи някой, трябва да е във война. Значи, Христос е във война. С кого? Със света, а светът, това е Черната ложа, това е князът на този свят, за когото Христос казва, че е осъден вече. Значи, Христос е слязъл в царството на княза на този свят и го побеждава. Води се една борба в света на духовете, която

на физическия свят завършва с разпъването на Христа на Голгота. И князът на този свят сега си мисли, че с това е победил своя враг. Но се излъгал. Защото, още преди разпъването Христос казва: "Аз победих света". Тази победа е извършена в духовния свят и тук, на земята, има своя завършек. Като минава през смъртта и я побеждава, с това Христос нанася последно поражение на княза на този свят. Затова Той казва: "Дерзайте, Аз победих света".

В 17 глава като че е дадена есенцията на цялото Евангелие на Йоана. В нея е вложена такава Мъдрост, че за да бъде поне една част разбрана, трябва да се напише цяла книга. Това е Мъдростта, която християнският езотеризъм разкрива на своите посветени. Това е така да се каже, молитвата на Христа към Вечното Начало. Тук също е изнесена идеята за отношението на Сина към Отца и за отношението на Отца и Сина към тези, които Синът е посветил в Тайните на Отца. Тук всяка дума е пълна със смисъл и значение, и няма място за тълкуване и коментари, защото мисля, че всяко тълкуване и коментар, биха опетнили това, за което се говори. Изнесените тука истини са такива, които трябва да се преживеят, за да бъдат разбрани. А преживяването е процес на Посвещение. Тук се намират думите: "А това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единаго Истинаго Бога и Исуса Христа, Когото си изпратил". След това, като се моли на Отца да пази тези, на които е предал Словото, казва: "Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия. Те не са от света, както и Аз не съм от света. Освети ги чрез Твоята Истина". За този стих Учителят казва, че е един от най-дълбоките стихове в Евангелието на Йоана. И Той казва, да ги освети, значи да хвърли Светлина в техните умове, за да разбират правилно нещата.

Ще предам 24 стих без да го коментирам: "Отче, желая, гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тези, които си Ми дал, за да гледат Моята Слава, която си Ми дал. Защото си Ме възлюбил преди създаването на света. Отче праведни, светът не Те е познал, но Аз Те познах и тези познаха, че Ти си Ме пратил. И явих им Твоето Име, и ще явя, та Любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях".

Цялата 17 глава е една молитва на Христа, с която Той се готви да напусне този свят, след като е изпълнил задачата и мисията, която Му е възложена от Отца, от Великото Начало.

6. ПРЕДАВАНЕ И СЪДЕНЕ НА ХРИСТА - СМЪРТ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

В 18 глава се описва предаването и съденето на Христа. Но Йоан не предава това събитие така драматично, трагично, както другите евангелисти. Тук Христос е приготвен за това, което има да стане и излиза направо срещу съдбата Си. В 4 стих е казано: "Исус, като знаеше всичко, което щеше да Го сполети, излезе и им рече: Кого търсите? - Отговориха Му: Исуса Назарянина. Исус им казва: Аз съм... И като каза "Аз съм", те се дръпнаха настрана и паднаха на земята". След това пак ги пита: Кого търсите, и пак им казва "Аз съм. Прочее, ако Мене търсите, оставете тези да си отидат, за да се изпълнят думите на Писанието: "Тези, които си Ми дал, нито един не изгубих". Петър изважда ножа да защитава Исуса, но Исус му казва: "Тури ножа в ножницата, чашата, която ми даде Отец, да я не пия ли? - След това Го хващат и Го завеждат при Анна, тъст на Каяфа, който е първосвещеник. "А подир Исуса вървяха Симон Петър и един друг ученик. И този ученик, като беше познат на първосвещеника, влезе с Исуса в двора на първосвещеника". След това той нарежда и Петър да влезе. И тук Петър три пъти се отрече от Христа. И когато при третия път петелът пропява, той си спомня думите на Христа, че три пъти ще се отрече от Него. Това показва, че Петър е потресен от станалото и не е в нормално съзнание. След това завеждат Исуса при Пилат, който Го пита: Ти юдейски цар ли си? - Исус му отговаря: Моето Царство не е от този свят. Ако беше Царството Ми от този свят, слугите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. А

сега Царството Ми не е оттук. Затова Пилат Му казва: Тогаз ти цар ли си? - Исус му отговаря: Ти право казваш, защото Аз съм Цар. Аз затова се родих на този свят, за да свидетелствам за Истината. Всеки, който е от Истината, слуша Моя глас". Пилат не намира никаква вина в Него и иска да Го пусне, но юдеите настояват да им пусне един разбойник Варава, а Него да разпъне. И Пилат сторил, каквото искали юдеите.

От 19 глава се описва процесът около разпъването и самото разпъване и след това погребението от Йосиф от Ариматея и Никодим. Войниците изплели трънен венец и го сложили на главата на Исуса, и Го облекли в моравата мантия. Пилат пак казва на юдеите, че не намира вина в Него и им казва: "Ето Човекът". Върху този стих Учителят е държал първата си печатана беседа - Ето Човекът. Пилат като чул, че бил Божи Син, се уплашил, но в разговора с Исуса, той Му казва, че има власт да Го разпне и има власт да Го пусне. Тогава Исус му казва: "Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадена отгоре. Затова по-голям грях имат онези, които Ме предават на тебе".

Тази мисъл им показва, че това, което става, е определено така да стане, но въпреки това отговорността по това предаване си пада върху тези, които са го извършили. Исус казва: "Съблазните неизбежно ще дойдат, но горко чрез когото дойдат". И Пилат Го предава на разпъване: "И така, взеха Исуса. И Той, носейки кръста Си, излезе. И дойде на местото, наречено лобно, което на еврейски се казва Голгота, дето Го разпънаха и с Него други двама, от едната и другата страна, а Исус по средата. А Пилат написа и надпис, който постави над Неговия кръст. Писаното гласеше: "Исус Назарянин, юдейският Цар". Това било написано на еврейски, гръцки и латински. Войниците, които Го разпънали, си разделили дрехите Му, за да се сбъдне Писанието: "Разделиха дрехите Ми и за облеклото Ми хвърлиха жребие..."

В този разказ за разпятието са скрити много космични и мистични Тайни. Христос е разпънат между двама разбойници. Разпятието е един космичен процес, който сега

се извършва исторически. Още Платон казва, че душата на света е разпъната на кръст. Душата на света е разпъната на кръста на материята. Това е великата космична жертва. Затова се казва, че светът е построен върху жертвата. И древните индуски посветени са казвали, че в момента, когато им се отваряли духовните очи, те намирали дълбоко, дълбоко под планините на земята, един кръст и върху него окачен един човек, мъж - жена, имащ изображение на знака на Слънцето върху дясната страна, а върху лявата страна изображението на Луната. А върху останалите части на тялото държавите и отделните форми на моретата и на сушата на Земята. Това показва, че те са виждали душата на света върху кръста на материята. И това, което съществува в космичен мащаб, станало едно историческо събитие на Голгота. По подобие на това, и човешката душа е разпъната на кръста на тялото. А с разпъването на двамата разбойници от двете страни на Христа, се загатва за друга една космична Тайна, че редом с Христа са разпънати две от съществата на тъмнината, които са представени като разбойници. Те са тези, които увлякоха човечеството към гъстата материя. Те са представители на тъмните сили, в Библията са представени с онзи адепт, който влязъл в рая във формата на змия и изкусил Ева. Това ни показва голямата дълбочина, която се крие във всеки образ, във всяка сцена и явление, описано от Евангелието.

Когато се казва, че разделили дрехите Му, това също е едно космично явление. Дреха на Христа е цялата Земя - разделена на държави и народи - това е разделението на дрехите на Христа.

В 25 стих е казано: "При кръста на Исуса стояха майка Му и сестрата на майката Мария Клеопова и Мария Магдалина. А Исус като видя майка Си и ученика, когото обичаше, който стоеше близо, каза на майка Си: Жено, ето син ти. После каза на ученика: Ето майка ти. И от онзи час ученикът я прибра у дома си".

Върху този стих по-рано казах няколко думи, а именно, че с това Исус дава импулс за образуване на духовното братство, непочиващо на кръвно родство. И второто нещо

- майката Исусова - това е Дева София - Божествената Мъдрост, Светият Дух, Който става майка на ученика, когото Исус обичаше.

Забележително е, че нито Йоан, който беше под кръста до издъхването на Исуса, нито някой друг ученик, свалиха тялото от кръст, а един, за когото за пръв път се споменава, че бил таен ученик на Христа - Йосиф от Ариматея. Също дохожда и Никодим - друг таен ученик на Христа, с когото Исус говори за Новораждането, когато беше дошъл при Него през нощта. Тези неща не са случайни, защото в Евангелието всичко е пълно със смисъл и значение, но затова сега няма да се спирам. Ще кажа няколко думи за една първохристиянска легенда, свързана с Йосиф Ариматейски. Според тази легенда, той стоял под кръста заедно с Йоан и държал в ръцете си чашата, с която Христос на Тайната Вечеря пил с учениците Си. И когато римските войници прободили Христа с копие, той събрал в чашата кръвта, която изтекла от раната. А кръвта е носител на Живота. По-късно тази чаша била пренесена от ангелите в Европа и предадена на учениците на Йоана, които образували още от времето след възкресението една езотерична група, която е предавала чашата от поколение на поколение. В Европа бил съграден специален храм, където се пази тази чаша с кръвта на Христа. Това е така наречената Чаша на Граала.

7. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ХРИСТА

В 20 глава се описва възкресението и свързаните с него Тайни. Тази глава почва по следния начин: "Първият ден на седмицата Мария Магдалина дохожда на гроба на сутринта, когато беше още тъмно, и вижда, че камъкът е дигнат от гроба. Затова се затичва и дохожда при Симона Петра и при другия ученик, когото обичаше Исус, и им казва: Дигнали Господа от гроба и не знаем къде са Го положили. И Петър и другият ученик излязоха и отидоха

на гроба. И двамата тичаха заедно, но другият ученик надвари Петра и стигна пръв на гроба. И като надникна, видя плащениците сложени, но не влезе вътре. След него дойде Симон Петър и влезе в гроба и видя плащениците сложени и кърпата, която беше на главата Му, не сложена с плащениците, а свита на отделно място. Тогаз влезе и другият ученик, който пръв стигна на гроба и видя, и повярва... И тъй учениците се върнаха у тях си, а Мария стоеше до гроба отвън и плачеше. И така, като плачеше, надникна в гроба и видя два ангела в бели дрехи, седнали там, дето бе лежало тялото Исусово - един откъм главата и един откъм нозете. И те ѝ казват: Жено, защо плачеш? - Казва им: Защото дигнали Господа ми и не знам къде са Го положили. Като рече това, тя се обърна назад и видя Исус, че стои, но не позна, че беше Исус. Казва ѝ Исус: Жено, защо плачеш? Кого търсиш? - А като мислеше, че е градинарят, каза Му: Господине, ако ти си Го изнесъл, кажи ми де си Го положил и аз ще Го вдигна. Казва ѝ Исус: Марийо! Тя се обърна и Му рече на еврейски: Равуни! Коего значи: Учителю! Казва ѝ Исус: Не се допирай до Мене, защото още не съм възлязъл при Отца, но иди при братята Ми и кажи им: Възносям се при Моя Отец и при вашия Отец, при Моя Бог и при вашия Бог".

Мария Магдалина отива, известява на учениците и че Той ѝ казал това. Вечерта на същия ден, първият на седмицата, когато вратата на стаята, където бяха учениците, беше заключена, поради страха от юдеите, Исус дойде, застана посред и им каза: Мир вам! И като рече това, показа им ръцете и ребрата Си. И зарадваха се учениците, като видяха Господа. Исус пак им рече: Мир вам! Както Отец изпрати Мене, така Аз изпращам вас. И като рече това, духна върху тях и им каза: Приемете Светия Дух. На когото простите греховете, простени са; на които задържите, задържани са... Подир осем дни учениците Му пак бяха вътре и Тома беше с тях. Исус дохожда, както беше заключена вратата, застана наред и рече им: Мир

вам! Тогаз казва на Тома: Дай си пръста тук и виж ръцете Ми и тури ръката си в ребрата Ми и не бъди неверен, но верен. Тома в отговор Му рече: Господ мой и Бог мой. Исус му каза: Понеже Ме видя, Тома, ти повярва. Блажени, които без да видят, са повярвали".

"Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са написани в тази книга. А тези са написани, за да повярват, че Исус е Христос, Божият Син и като вярват, да имат Живот в Неговото име".

В тази глава е загатнато за много важни и дълбоки Тайни. Защото въпросът за Възкресението е най-голямата Тайна, свързана с човешкото Битие. То е последният етап от голямата Христова драма на историческата сцена на Палестина. Със Своя тригодишен живот в Палестина Христос изнесе на историческата сцена това, което в древността се извършваше в Храмовете на Посвещение пред ограничено число хора. И затова в едно от Евангелията се казва, че когато Христос бил на кръста, завесата на Храма се раздрала. Това е завесата, която е скривала Тайните, скрити в Храмовете. А там е скрита Тайната на смъртта и Възкресението на ученика на Тесния Път. Възкресението е целта и смисълът на човешкия живот. Човек е слязъл на Земята, предприел е едно дълго пътешествие в лабиринта на материята, за да я организира и да победи смъртта и да възкръсне. Той е като заровено житно зърно в земята, което оживява земята около себе си и пониква нагоре и връзва плод. Туй, което е долу, е подобно на това, което е горе. Понеже въпросът за Възкресението е един от най-важните и дълбоки въпроси, аз ще се спра за малко върху него.

Учителят казва някъде в беседите, че един светия не оставя тялото си в гроба. Това също се отнася още повече за един Учител от ранга на Христа, в Когото е бил вселен Логосът. И Учителят казва по-нататък: Можем да направим опит, да Ме заровите в гроба и ако след време Ме намерите в гроба, Аз не съм никакъв Учител. А ако не Ме намерите в гроба, Аз съм Учител. И Аз, ако ви заровя в гроба и след време ви намеря в гроба, и вие не сте никакъв ученик.

Следователно, и ученикът, и Учителят на окултната, на Божествената Школа, са господари на живота и на смъртта и не оставят тялото си в гроба. И в допълнение на тази мисъл Учителят казва: И Христос владееше това изкуство. Той можеше да разглобява тялото Си и да става невидим и пак да го сглоби и да стане видим. Той можеше да дематериализира тялото Си и да го материализира когато поиска.

За да разберем този процес, трябва да знаем как се е родила и образувала материята. Според Окултната Наука материята не е първично явление в Битието. Тя е резултат на нещо. Учителят казва, че материята, това са спящи духове, които трябва да бъдат събудени. В нея е затворен един живот, който трябва да се събуди и тогаз материята ще оживее. Според Учителя и според Окултната Наука въобще, материята е образувана вследствие на едно налягане, което се изразява в това, което наричаме гравитация. Гравитацията е сила, насочена към центъра на Земята. А тази сила е резултат на едно космично налягане, което се упражнява от Божествената Мъдрост. Следователно е един съзнателен процес, който може да се регулира и направлява. И Учителят казва: Ако това налягане се вдигне, вашите тела моментално ще се разпръснат и изчезнат. Това налягане е, което е причина за образуването на формите. За образуването на формите е необходимо действието на две противоположни сили - едната действа като вътрешно напрежение, а другата - като външно налягане. На този принцип са образувани всички форми по лицето на Земята, на този принцип са образувани и всички небесни тела в пространството от първичната материя - Етера, който е една енергия. И съвременната наука, в лицето на някои свои представители, е дошла до идеята, че материята е кондензираната енергия. И когато се говори за Възкресението в смисъла, описан от Евангелието на Йоана, фактически Възкресението предполага познаването на вътрешните закони за образуването на формите, за да може дадена форма да се материализира и дематериализира.

За изяснение на този въпрос трябва да знаем следното: В човешкото Битие съществуват две троичности - материална троичност и духовно-Божествена троичност. Материалната троичност образува трите тела, в които се облича човешката душа при слизането си на земята - астрално тяло, етерно тяло и физическо тяло. А духовната троичност се състои от трите първични Божествени Начала, които се проектират в трите обвивки, като най-висшия духовен Принцип на човешкия Дух се проектира в най-грубото тяло - физическото. Вторият Принцип се проектира в етерното тяло и третият, така да се каже, най-нисшият, който е връзка между човешката душа и човешкия Дух, се проектира в астралното тяло.

В обикновения човек тези Божествени Принципи са в спящо състояние, когато в един посветен, според степента на неговото посвещение, те са пробудени, Бог в него е възкръснал и преобразява и завладява съответната материя, разполага с нея. По такъв начин най-първо се организира астралното тяло, след това етерното и най-после - физическото. Тогава тези тела, така да се каже, стават безсмъртни и човешкият Дух е пълен господар на тези тела. Те не са вече мъртви, а само проникнати и одухотворени от троичния живот на Духа. При едно такова положение на нещата, Възкресението е един естествен процес. Защото смъртта е победена преди да е настъпила, затова и Христос, още преди да премине през смъртта, казва на учениците си: "Дерзайте, Аз победих света". Това значи: Аз победих смъртта, защото Аз съм Пътят, Истината и Животът. Аз нося в Себе Си Вечния Живот. Но когато физическото тяло се проникне от духовния Принцип, който го оживява и този Принцип даде външен израз на формата, той дава на тази форма образа на Първообраза, от Който произлиза тази форма. Затова и след възкресението Христос така е преобразил Своето тяло, че Мария Магдалина не можала да Го познае, но по гласа, който не се променя, тя Го познала.

Такава в няколко думи е Мистерията на Възкресението. И понеже всичко преходно е символ, това физическо възкресение е резултат на едно духовно Възкресение - на Възкресението на Божественото, скрито във физическото. Това е идеалът на всички души - да дойдат до духовното Възкресение, да събудят Божественото в себе си. И Христос им показва Пътя.

Учителят много е говорил за Възкресението, но от това, което в момента имам под ръка, ще цитирам следното: "Да възкръснеш, това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли, на всички желаниа, на всички свои действия".

"Христос казва: Които чуят гласа на Сина Человечески, ще възкръснат". Може да ви се види чудно, че не е казано, че който чуе гласа на Бога, той ще възкръсне, а се казва, който чуе гласа на Сина Человеческаго, той ще възкръсне. А Син Человечески, това е Божествената Мъдрост. Когато човек чуе гласа на Мъдростта вътре в себе си, той ще възкръсне".

"Възкресението ще бъде моментът, когато във вас се яви съзнанието за висшето, Божественото, когато във вас се яви новият Божествен Живот, онзи индивид, който се нарича Божествено Аз. Окултистите тъй го наричат. Тогаз ще започне новият Божествен Живот, а той седи в разбирането на великите Закони, които съществуват в Битието".

В 21 глава от Йоана се говори за едно трето явяване на Исус пред учениците при Тивериадското езеро, където са били повечето от учениците и ловили риба. Но цяла нощ хвърляли мрежите и не уловили нищо. Когато се разсъмвало, Исус застанал на брега. Учениците, обаче, не познали, че е Исус. "Исус им казва: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха Му: Нямаме. А Той им рече: Хвърлете мрежата отядно на ладията и ще намерите. Те, прочее, хвърлиха и вече не можеха да я извлекат поради многото риба. Тогаз онзи ученик, когото обичаше Исус, каза на Петра: Господ е. И Петър като чу, че е Господ,

препаса си връхната дреха, защото беше гол, и се хвърли в езерото... И като излязоха на сушата, видяха жарави и риба, турена на нея, и хляб. Исус им казва: Донесете от рибите, които сега уловихте. Като измъкнали мрежата, в нея имало 153 риби. Това число не е случайно, защото ако се събере кабалистически 1 плюс 5 плюс 3 е равно на девет. А числото 9 е резултат, краят, завършекът на един процес, на един цикъл и началото на нов цикъл. По такъв начин това число може да послужи като ключ за разбирането на цялата глава, на целия риболов. Този риболов е необикновен. Езерото, в случая, представя етерния свят, където учениците са се събрали през нощта. На разсъмване Исус стои на брега и им казва да хвърлят вдясно и се улавят 153 риби. И при това виждат, че Исус вече е наклал огън и турнал риби да се пекат. Това е една от многото Мистерии от Евангелието на Йоана и аз няма да се опитвам да я разкривам, защото първо не е по моите сили и възможности, и второ, тя не трябва да се разкрива още на света. Защото, ако трябваше открито да бъде написано това, то би било написано, но щом е запечатано, нека си стои запечатано, защото съвременното човечество не е много по-готово от човечеството по времето на Христа. Важното тук е, че Христос среща учениците в етерния свят и ги връща на сушата, на физическото поле. И там говори с тях. В Евангелието е казано: Идва тогаз Исус и взема хляба и дава им, така и рибата. Това беше третият път, дето се яви Исус на учениците Си, откак възкръсна от мъртвите. Това е като една Тайна Вечеря. Като позакусиха, Исус казва на Симона Петра: Сине Йонов, обичаш ли Ме повече от тия? Казва Му: Да, Господи, Ти знаеш. Това се повтаря три пъти, което също не е случайно. При всяко казване Христос му казва: Паси агънцата Ми, паси овцете Ми. Това е едно поръчение за ръководене на тези, които ще повярват в Него. С това Той назначаваше на служба Петър да бъде ръководител на новообразуваната общност, на новосъздадената църква. След като му казва с каква

смърт има да прослави Бога, казва му: "Върви след Мене". Петър, обръщайки се вижда, че иде подире му ученика, когото Исус обичаше и който на Тайната Вечеря Го попита кой ще Го предаде. Него, прочее, като видя Петър, каза на Исуса: Господи, а на този какво ще стане? Исус му казва: Ако искам да остане той докле дойда, тебе що ти е? Ти върви след Мене. И така, разнесе се между братята тази дума, че този ученик няма да умре. Исус, обаче, не рече, че няма да умре, но "ако искам да остане той, докле дойда, тебе що ти е?"

Тук Петър е представен като водител на външното официално християнство, а Йоан като ръководител на вътрешното, мистично-езотеричното християнство, което ще продължи своето съществуване до второто идване на Христа. И Учителят казва: "Днес от хората се изисква вътрешно, мистично разбиране на Живота. Тъй както съвременните хора разбират религията, те се забавляват Това не е религия, но забавление. Религията има своя вътрешна, мистична страна, която трябва да се разбира и проучва. В бъдеще мистичното християнство ще бъде прието от всички хора на Земята. Сега Аз говоря за вътрешното християнство, което може да ни свързва с всички области на невидимия свят. Когато вътрешният духовен свят се проучи, тогава ще се разберат законите на християнството".

С този кратък обзор на Евангелието на Йоан, както вече казах няколко пъти, нямах намерение да тълкувам Евангелието, което е Книга, съдържаща всичката Мъдрост на света и не може да бъде тълкувана по аналитичен път. Както казах, всеки образ, всяка сцена, всяка дума в него има смисъл и ни свързва с необятната ширина на Космоса, откъдето е дошъл Логосът и с необятните дълбини на човешката душа, където Логосът прониква, което е и Негова задача: да проникне във всички човешки души, за да ги направи безсмъртни, т.е. да укрепи в тях самосъзнанието, че са отделни Божествени центрове на

проявление. Целта ми не е да повдигна булото, което скрива Тайните на Космоса, Тайните на човешката душа, които са изложени в Евангелието на Йоана, но само да посоча посоката, в която като се върви, ще се стигне до тези велики Тайни. Ако това се постигне, то изложението е изпълнило своята цел.

Ще завърша със следната мисъл на Учителя: "Христос е говорил на един окултен език на учениците Си как да разпределят работата си на Земята. Той внесе ново гледище и засегна този въпрос от окултно гледище. Та, като дойдем да проучаваме Евангелието, ще го проучаваме по един окултен начин".

Специално за Евангелието на Йоан Учителят казва следното: "Казва се, че Йоан е любимият ученик на Христа. Коя е онази черта в характера на Йоан, заради която Христос го е обичал? Все е имало нещо, за което Христос е обичал Йоан. Сам Йоан е обичал Христа. Той е бил готов да се жертва за Него. Неговото Евангелие е проникнато от идеи, каквито другите Евангелия не са изнесли. Останалите Евангелия са писани в притчи и поговорки, които имат отношение повече към физическия живот, отколкото към духовния. Йоан, обаче, е писал в мистичен дух. Например, мислите, които е предал от разговорите и беседите на Христа в Евангелието си, говорят за разбирането, което е имал. От онова, което е писал, се вижда неговата преданост и чистота към Учителя си и желанието му да не го използва. За Йоан се казва, че е умрял от естествена смърт. В едно предание се казва, че Йоан е хвърлен във врящо масло, но не е изгорял. Посветеният не гори. Това показва, че Йоан е бил посветен. За Павел се казва, че е обезглавен, за Петър че е разпнат на кръст. Изобщо, всички апостоли са загинали мъченически".

ЕВАНГЕЛИЕТО
на ЛУКА -
Книга на Любовта

*Мъдростта има непреодолим стремеж
да изяви Любовта "*
Учителят

Преди да започна да разглеждам Евангелието на Лука, ще предам една мисъл от Учителя. Той казва:

"Ние не се основаваме само на историческите документи за Словото на Христа. Ние имаме други доказателства за онова, което Христос е говорил. Ние имаме една архива, в която всички думи на Христа са написани със златни букви. Знаете ли в каква велика Книга, на какви листа са записани думите на Христа? Там е написано всичко, каквото Христос е говорил. **ВСИЧКИ ПОСВЕТЕНИ УЧЕНИЦИ НА ОКУЛТНАТА ШКОЛА ЧЕТАТ ТОВА ЕВАНГЕЛИЕ И ЧЕРПЯТ СВЕДЕНИЯ ОТ НЕГО ЗА СЛОВОТО И ЖИВОТА НА ХРИСТА. ТУЙ Е ВЕЛИКО ЕВАНГЕЛИЕ. А сега искат да ни убедят, че това Евангелие, което имаме тук на Земята, е священо, дадено ни от Светия Дух. Това Евангелие е предадено от Светия Дух и записано от човеци, кой както е можал да схване казаното от Духа. Но онова вечно Евангелие, за което ви говоря, то е дадено направо от Светия Дух. Всичко, каквото Христос е говорил, всичките Му беседи, са напечатани в тази велика Книга дума по дума и могат да се възпроизведат, както се възпроизвежда всяка дума, изговорена върху фонографа. Това е истинското Евангелие. И колко думи, колко притчи, колко неща са напечатани върху листата на тази велика Книга, за която светът даже и не подозира. И първото положение, което се поставя в това Евангелие, е следното: Бъдете силни, защото Бог живее вътре във вас. Такъв е Законът. Когато някой човек е силен, това значи, да съзнава, че Бог живее в него. Като казвам, че Бог живее в мен или във вас, тази дума е пак неразбрана. Бог не може да живее в мен или вътре във вас. Вие още не сте проявени, как ще живее Господ във вас?"**

1. ХАРАКТЕР НА ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

Докато Евангелието на Йоан е една книга за мистиците, то Евангелието на Лука е било винаги една назидателна книга за мнозинството. Така е било считано то през всичките времена на християнството. То е било винаги източник на вътрешна утеха за всички онези, които са обременени от страданията и болките в живота. Защото в това Евангелие най-много се говори за великия Утешител, за великия Благодетел на човечеството, за Спасителя на обременените и подтиснатите.

Евангелието на Лука е било винаги една книга, към която са обръщали своето чувство онези, които са искали да се проникнат от Христовата Любов. Защото в Евангелието на Лука е разгърнато могъществото и убедителността на Любовта повече, от който и да е друг християнски документ. Затова казваме, че Евангелието на Лука е книга на Любовта. И всички обременени във всички времена са намирали назидание и утеха в Евангелието на Лука. И тези, които по някакъв начин са изпаднали в робството на греха и се борят с него, са могли на основание на Евангелието на Лука да си кажат: Христос е дошъл не само за праведните, но и за грешните. И Той сам казва в Евангелието: "Аз не съм дошъл за праведните, но грешните да призова на покаяние". И Той е седял на трапезата с грешниците и митарите.

Ако да се почувства и разбере Евангелието на Йоан е необходима една висока подготовка, то за Евангелието на Лука можем да кажем, че никоя душа не стои толкова ниско, за да не може да почувства топлината на Любовта, която струи от това Евангелие. В него намира назидание и утеха и най-детската душа. Всички хора, които запазват детската си природа от най-ранна възраст до най-дълбока старост, а били винаги привличани от Евангелието на Лука.

И всички онези християнски истини, които са били обект на изобразителното изкуство, което е говорило най-убедително на човешкото сърце, ние го намираме дадено в Евангелието на Лука, въпреки, че и другите Евангелия са дали доста материал в това отношение.

Който се остави да действа това Евангелие върху неговата душа и неговото сърце ще открие, че отначало докрай то е потопено в Принципа на Любовта и състраданието, на простотата и даже, в известна степен, на детинското. А това детинско намира най-топъл израз в разказа за детството на Исус от Назарет, което Евангелието на Лука ни предава.

Ако вземем двете Евангелия, на Матей и на Лука, които говорят за детството Исусово, с една от първите сцени, които ни представят, ни дават своята характеристика. При детето Исус на Матей идват да Му се поклонят мъдреците от Изток, които са представители на древната Мъдрост. Тя иде да се поклони на Великия Учител на всички посветени, Който идва на Земята. Лука, напротив, ни показва пастирите от полето, които идват да се поклонят на детето, което се намира в яслите на Витлеем.

Пастирите, които са представени, са хора на сърцето, те са представители на течението на сърцето, на течението на Любовта, докато мъдреците от Изток са представители на течението на Мъдростта. И самият факт, че идват простите хора на сърцето да се поклонят на детето Исус, ни показва за кого е предназначено това Евангелие. То е предназначено за обикновените, простите хора, за хората на сърцето. Мъдреците са представители и носители на древната Мъдрост и самото Евангелие на Матей, продължавайки ролята на тримата мъдрец от Изток, представя Христа като изпълнител на древната Мъдрост и древното пророчество, както те са записани в Свещените книги на Мъдростта и на пророците от Стария Завет.

Пастирите са хора със скромни сърца и със сърцето си те чувстват и виждат разкриването на Божествения свят на Земята, което ни е показано от чуването на песните на

ангелския хор от пастирите. Той ни дава основния тон и характер на Евангелието на Лука, че то е проникнато от топлината на една велика сърдечност. И Евангелието на Лука може да бъде разбрано в своята същина, когато го оставим да действа на сърцето или когато го разбираме със сърцето. Но това не показва, че Евангелието на Лука е най-лесно разбираемо. Вярно е, че в описанието на Лука навсякъде се чувства една топлина, която се чувства от всеки човек, като например, притчата за милостивия самарянин, притчата за блудния син, притчата за бедния Лазар и богатия, разказа за срещата на Мария и Елисавета, за учениците в Емаус. Но ако го обхванем в неговата цялост, Евангелието на Лука е изпълнено с много загадъчни, подобни на йероглифи образи и думи, които правят от него най-трудно разбираемо от четирите Евангелия. Това е едно противоречие на пръв поглед, но то е един факт.

В началото на Евангелието на Лука се казва, че един ангел възвестил на овчарите в полето, че се е родил Спасител на света. След това се споменава, че към този ангел, след като е възвестил раждането на Спасителя, се присъединява ангелски небесен хор. Картината, която се представя пред нас ни разкрива, че овчарите поглеждат нагоре и им се явява нещо като отворено небе и съществата на духовния свят се разкриват пред тях в образи.

Това, което се възвестява на пастирите, е облечено във величествени слова, които са станали коледна максима за християните. Пастирите чуват думите, които правилно преведени, са следните: Във висините се изявяват Божествените същества, за да царува мир долу на Земята, между човечите, които са проникнати от добра воля. В официалния превод на Евангелието е казано: "И слава на Бога във висините и на Земята мир между человетецте, в които е Неговото благоволение" (2;14). Според окултното схващане официалният превод не е верен. Това, което виждат пастирите, е откровение на духовните същества от висините, и че това откровение става сега, за да проникне мир в човешките сърца, които са изпълнени с добра воля.

Лука е бил ученик на апостол Павел и той се е ползвал от откровението на Павел пред Дамаск за разбирането на Христа. В Евангелието си той е предал дълбокото мистично разбиране на Павел за Христос. В първото послание към коринтяните, 15 гл., 8 стих, Павел казва: "Най-последно бе виден и от мене като един преждевременно роден". Срещата на Павел пред Дамаск е подобна на срещата, която са имали другите апостоли след Възкресението. Това трябва да имаме предвид, за да разберем Евангелието на Лука в неговата дълбочина.

Легендата разказва, че Лука се е намирал в особено близко отношение с Мария, майката Исусова. И когато решил да напише Евангелието, според легендата, той е задал много въпроси на Мария. Също пак според легендата той е първият, който е нарисувал образа на Мария, той е създал първата Мадона, която е имала чудотворно свойство. Затова според легендата Евангелието на Лука е чувствано като Евангелие на Мария. Това може да се разбере като се види каква роля играят жените в това Евангелие. Постоянно в общата картина се вмъкват сцени, в които ни говорят женски образи. Особено първите две глави са изцяло изпълнени с Тайните на Мадоната. Ние виждаме, как архангел Михаил се явява на Мария и известява за раждането на детето. В Евангелието на Матей ангелът се явява на Йосиф. Той ни дава срещата на Мария и Елисавета (1;39-56). След това ни представя Мария и детето в храма пред мъдрия Симеон, който благославя детето и родителите, и казва на Мария думите, с които също изявява една Тайна на жената: "През твоята душа ще мине меч" (2;35), които думи са се сбъднали. И Елисавета ѝ казва: "Блажена си ти, която си повярвала" (1;45). Към стария Симеон в храма се присъединява и старата мъдра жена, пророчица Ана. Тя пристъпва пред Мария, така да се каже, в името на всички жени, които в предхристиянски времена са изпълнявали свещената служба на жрици и сибиле (2;36). Най-последно, накрая на втората глава ни показва Мария, как тя стои

пред 12-годишното момче Исус в храма. Мечът вече е почнал да пронизва нейната душа. "Майка му рече: Сине мой, защо ни стори ти това? Ето, баща ти и аз много наскърбени те търсехме" (2;48). Лука с особено старание ни рисува духовния образ на Мария. Така, след разказа за рождеството, след поклонението на пастирите, се казва: "Мария пазеше всички тези думи и ги поддържаше живи в сърцето си" (2-,19). И след намирането на 12-годишния Исус в храма, при неговия отговор на въпроса на майката, пак се казва: "Майка му пазеше тези думи в сърцето си" (2;51). Цялото Евангелие на Лука е изпълнено с образи на жени. Тук са Мария, наречена Магдалина, от която са изгонени 7 демона, и Йоана, жената на Хуза, настойник на Ирод, и Сузана и много други, които Му слугуваха с имота си. След това - изцелението на дъщерята на Яир, и изцелението на жената с кръвотечението, описано с по-големи подробности, отколкото у Марко и Матей. След това още много жени се явяват по време на ходенето на Исус по страната и накрая, плачещите жени по пътя към Голгота. Също така намираме жени и при погребението, Възкресението и Възнесението. Мария и другите жени се явяват и на Петдесетница.

С образа на Дева Мария в първото християнство е свързана идеята за Светия Дух. Както Христос е едно Божествено Същество, което беше въплътено в Исус, така за първите християни в човешкия образ на Мария е бил въплътен Светият Дух. Първите християни не са мислили, че осенението от Духа Свети е само еднократно събитие за произвеждане на зачатие, а е едно трайно състояние. Чрез това осенение Мария зае особено място не само между всички жени, но и между всички човеци. Произходът на култа към Мадоната се състои в това, че обожавайки Мария, хората се кланят на Светия Дух. Тя е вечно женственото, Майчината мирова Душа, в която почива съкровищницата на Божествената Мъдрост. Затова Мария е наречена в средата на първите християни и гностиците Дева София, Исти София. Тази Мъдрост може

да бъде по-добре почувствана от разбиращия инстинкт на сърцето, отколкото от обективния ум на многознаещите учени. Сърцето на човека стои по-близо до първичната Мъдрост, отколкото до обективния ум.

Това, което стана за учениците като цяло в изливането на Светия Дух на празника на Петдесетница, то стана за ученика Йоан още под кръста, когато Христос го съедини с Мария-София, с думите: "Жено, ето твоя син". После казва на ученика: "Ето твоята майка". Космическата Мъдрост започва да се излива в пробуждащите се сърца.

Както Евангелието на Лука изобилства с образите на жените, което не е случайно, така също то е онова Евангелие, в което най-много се говори за Светия Дух. Ще посоча някои такива места. Архангел Гавраил казва на свещеника Захари за момчето Йоан: "Още от утробата на майка си то е изпълнено със Светия Дух" (1;15). Гавраил казва също на Мария: "Дух Светий ще дойде върху тебе и силата на Всевишния ще те осени" (1;35). И когато Мария идва при Елисавета и тя чува поздрава на Мария, трепва детето в нейната утроба и Елисавета се изпълни със Светия Дух" (1;41). След раждането на момчето Йоан, елементът на Светия Дух се разширява и обхваща в себе си и свещеника Захария. "И баща му Захари се изпълни със Светия Дух, пророкува и казва:..." (1;67). А когато детето Исус бе донесено в храма, "...ето имаше човек в Ерусалим на име Симеон, той беше праведен и благочестив и очакваше утехата на Израила. И Дух Светий беше на него. При едно вдъхновение Дух Светий му беше открил, че не ще умре, преди да види Христа, Господа. Сега той дойде в храма, воден от Духа" (2;25-27).

След обрязването и след разказа за 12-годишния Исус, и двата пъти се казва, че Исус растеше в Мъдрост. С това е показано, че неговата душа е обгърната с аурата на Мария, обгърната е с дрехата на Мъдростта. Той се подготвя за това, което после става при кръщенето в Йордан, когато Духът Светий слиза над него в образа на гълъб (3;22). След

като Йоан беше възвестил: "След мене иде един, който ще кръщава с Дух Святий и огън" (3:16-17). "Изпълнен с Дух Свяий Исус отново се върна от Йордан и бе отнесен от Духа в пустинята" (4:1). "А Исус се върна в Галилея, изпълнен със силата на Духа". Сега в Него се беше вляла непосредствено творческата сила на Мъдростта, това, което по-рано идвайки от майка Му, Го обгръщаше като обвивка, като мантия.

В 11 глава се описва как Христос дава на учениците молитвата "Отче наш". Според един важен ръкопис, останал от първите християнски времена, текстът на втората молба не гласи: "Да дойде Твоето Царство", а "Твоят Свят Дух да дойде над нас и да ни преведе през пречистване". Това ни показва връзката, която съществува между идеите за Светия Дух и за Царството Божие. Царството Божие не трябва да се разбира във външен смисъл, а в духовен смисъл. Това е една изпълнена с Духа вътрешна сфера на света. Светият Дух е Майчината мирова Душа. И след "Отче наш" следват наставления, как трябва да се молим, които завършват с изречението: "Ако вие, въпреки, че сте лоши, можете да давате добри давания на вашите деца, колко повече ще даде вашият Отец на Небето, Светият Дух на онези, които се обръщат с молитва към Него" (11:13).

Това показва, че Светият Дух е целта и плодът на истинската молитва. Така виждаме, че идеята за Светия Дух е проникнала през цялото Евангелие и преминава в "Деянията на апостолите", която книга също е написана от Лука. Там възкръсналият Христос казва: "Йоан кръщаваше с вода, но вие трябва да бъдете кръстени с Дух Свети" (1:5). "Вие ще приемете силата на Светия Дух, който ще дойде във вас" (1:8). После, с изливането на Светия Дух на празника на Петдесетница, Пътят на душата стига до своята цел, по който Път Евангелието на Лука ни води.

Евангелист Лука е гръцки лекар и е познавал гръцкото окултно лечебно изкуство, което е лекувало с използване силите на Природата, която те обожавали

под името Диана или Артемида. Същността на гръцкото лечебно изкуство е проникнало в християнството, така да се каже, по подземни пътища. Съществуват много места за поклонение, където се разказва за чудотворни изцеления, които са били произведени там от Дева Мария, където са били издигнати храмове на Дева Мария. Това са обикновено места с особена етерна природа, която намира своя израз в някои извори. Такива места е имало и преди християнските времена. На такива места почувствителните натури са срещали, виждайки или чувайки Богинята-Природа, раздаваща живот. Тези видения и изцеления, приписвани в древността на Богинята-Природа, или на богинята Диана, са били отнесени в християнски времена към Дева Мария. Защото в етерния свят, който обгръща нашата земя, съществуват етерни центрове, където извира нещо от вътрешната сфера, от скритата Мiroва майчина Душа по етерен начин. На такива места се проявява в концентрирана форма хармонизиращото и лекуващо действие, което в миналото се е излъчвало много по-силно, отколкото днес. Евангелист Лука е бил запознат с това гръцко лечебно изкуство и понеже е знаел, че тези сили се проектират от Светия Дух, той, ставайки християнин, свързва тези изцелителни сили на Светия Дух с Дева Мария, която е едно въплъщение на Светия Дух. Лука, който е запознат с предхристиянския начин на действие на целителния Свети Дух в Природата, той, като християнин сега, намира действието на целителния Свети Дух в човешката душа. За него сега Дева Мария е това, което в древността е била Богинята-Природа. Сега тя става за него първообраз на душата, която търси Духа.

Преданието казва, че Лука произхожда от Антиохия, където са били разпространени езическите природни култове, свързани с Мистериите на Слънцето и Луната. При тях са се използвали природните сили както за лечение, така и за черна магия. Те проникнали в Израила по разни начини, което се вижда от книгите на Стария завет.

2. ЕТЕРНИЯТ ХРИСТОС В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

Срещата на апостол Павел с Христос пред вратата на Дамаск не е случайно явление, но има връзка с окултните сили, които действат в тази област. Според Окултната Наука, Дамаск е изграден в една местност, където се намира един важен етерен център на Земята. Там силите на Природата са били олицетворявани от гърците, в лицето на Аполон и Артемида, и от финикийците - от Адонис и Астарта, където силите на райското първично състояние на Земята са се извявали по особен начин. Дамаск е бил, така да се каже, обиталище на Богинята-Природа. Като знаем това, можем да разберем защо Павел е имал там своята среща с Христос. Там той се е срещнал с етерния Христос. Там на Павел се разкрива етерния свят, изпълнен с безпределен блясък от Славата на една духовна слънчева сила, на едно Божествено слънчево Същество. Така Павел намира възкръсналия Христос и чрез това разпънатия. От Христа той намира Исуса.

Изживяването на Павел пред Дамаск направи от него ръководител на гръцкото християнство в Антиохия. Той направи от него също учител на Лука. Чрез Павел бе внесена Светлината на етерния свят, с която той запознал Лука. И Лука разбра, че там, където някога я обитавали Аполон и Артемида, където някога е царувала Богинята-Природа, там действа сега възкръсналия Христос, прониквайки със силата Си цялата Земя. Евангелието на Лука навсякъде предполага елемента, който е преминал от Павел върху Лука - срещата на Павел с етерния Христос. Под влияние на това изживяване на Павел, Лука е написал своето Евангелие. Затова можем да наречем Евангелието на Лука още евангелие на етерния Христос, който за в бъдеще, при Второто пришествие, ще дойде в облаците, т.е. в етерния свят и ще проникне в човешката мисъл като Светлина.

Тогава можем да наречем Евангелието на Лука Евангелие на Дева Мария и на етерния Христос, което ни показва вътрешната духовна връзка между Дева Мария и Христос. Както видяхме, Дева Мария беше последното изявление на Светия Дух, както Той беше се проявил в предишни времена като Майчина мирова Душа, проявена в Природата. На Павел Христос се открил в етерния свят, където в древни времена се е разкривала Мировата Майка, Душата на Природата, която е това, което в християнството наричаме Светия Дух, проявена Дева Мария. В този смисъл Христос и Дева Мария са за християнството това, което за гръцките мистерии бяха Аполон и Артемида и за сирийско-финикийските мистерии Адонис и Астарта.

Христос, както е описан в Евангелието на Лука, още от раждането на Исус до Възнесението, се изявява като Светлина, която е проявление на етерния свят. Затова можем да кажем, че Лука ни говори за етерния Христос, Който ще дойде в бъдеще при Второто пришествие на облаците, т.е. в етерния свят. В Евангелието намекът за етерния Христос ни е даден във видението на пастирите и Христос пред Ирод. Във втора глава, 9 и 10 стих се казва: "И ангел Господен застана пред тях и Господната Слава ги осия. И те се много уплашиха. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички люде, защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос, Господ". В израза: "Ангел Господен застана пред тях", "Господната Слава ги осия", е представянето, разкриването на етерния свят пред душевния поглед на овчарите. Господната Слава изпълва етерния свят и се разкрива като Светлина. Славата, това е лъчезарността на етерния свят. Пастирите виждат в нощта със своето сърце изпълнената със Светлина слънчева етерна сфера, в която обитават ангелите. Сърдечната ясновидска сила на пастирите води до това, което в историята на религиите се нарича "виждане на Слънцето в полунощ". Те виждат Христос, духовното Слънце, но те още не могат да Го

видят в земната област, виждат Го още във висините. Те виждат на небето това, което по-късно Павел вижда пред Дамаск на Земята. Обаче, Небесното се изявява на пастирите така, че те го виждат да слиза на Земята и могат да Го търсят и да Му се поклонят на Земята. Тук темата на етерния Христос е третирана образно, живописно. Пастирите приеха Неговите първи лъчи от Светлина. Така темата преминава през цялото Евангелие, за да се разгърне накрая с явяването на Възкръсналия, когато учениците ядат с Христа на брега на езерото. Но преди това Лука ни показва една сцена, която другите Евангелия не съобщават. Другите Евангелия ни показват Христос в пурпурна мантия и с трънен венец пред Пилат. Лука ни показва Христос в бяла дреха пред Ирод. Ирод, който е жаден за сензации, е разочарован от Христос и като знак, че Христос не е някакъв маг, а един невинен, религиозен човек, го облича с бяла дреха. В Евангелието тази сцена е предадена по следния начин: "Когато Ирод видя Иисуса, той много се зарадва, защото отдавна горещо желаше да Го види. Той беше слушал за Него и се надяваше, че ще види едно знамение от Него. И разпита Го за някои неща, но Той не му отговори нищо. И Ирод Го презря и се подигра облече Го в бяла дреха и отново Го изпрати на Пилата" (23;8-11). Тук Ирод, без да знае, разкрива не с думи, а символично една от най-важните Тайни. Както Христос с трънения венец и пурпурната мантия е изявление на душевните Тайни на Христа, Христос, страдащ в човешката душа, така Христос с бялата дреха е символ и изявление на етерните Тайни на Христос, Христос, изявяващ се в етерната Светлина. Това, което тримата ученици видяха на планината на Преображението духом, това, което по-късно ще стане откровение на човечеството като изживяване на апостол Павел пред Дамаск, Ирод го поставя в историята като физически образ - Христос, облечен в бяла дреха, символ на Чистота, светлата сила на етерния свят.

Друга, особено характерна за Евангелието на Лука сцена, една от най-важните части на Евангелието за етерния Христос, е разговора на Христос на кръста с единия разбойник. Единият от разбойниците се противопоставя на хуленето на другия и казва на Исус: "Господи, спомни си за мене, когато дойдеш в Твоето Царство" (23:39-43). И Евангелието продължава по-нататък, като казва, че било обеден час и че тъкмо сега, когато Слънцето стои най-високо на небосвода, се затъмнило и завесата на Храма се раздрала (23:44-45). За да може разбойникът да каже на Христос "Господи, приеми ме в Царството Ти", той трябва да е възприел по някакъв начин истинската същност на Христа. За него се е раздрала земната завеса и той познава в Исус Христос. Неговото познаване не е работа на ума, то произлиза от виждане на сърцето, подобно на това, което пастирите изживявали в свещената нощ. Можем да кажем, то произлиза от вярата, защото в смисъла на Новия Завет и особено за Евангелието на Лука, вярата не е нищо друго, освен виждане на сърцето. Когато на небето външното слънце затъмнява, за сърцето на разбойника се разкрива духовното Слънце - Христос. При този нов свят, който се разкрива пред него, който е изпълнен с Христос, той Го приема в себе си. Думите на Христос към разбойника са признание и потвърждение на това, което вече съществува в сърцето на разбойника, в неговата душа. Така, че разбойникът, като позна Христа, беше в рая. Познаването на Христос внася Светлина в човешкото съзнание и човек се намира в рая. Който намери и познае Христос преди смъртта си, той след смъртта си се намира в Светлина. А който не намери Христа преди смъртта си, той след смъртта си се намира в тъмнина, защото Христос е Светлината на света, която осветява пътя на душите и в този, и в онзи свят.

3. СЪБИТИЕТО В ПАЛЕСТИНА - ЦЕНТРАЛНО СЪБИТИЕ В ЗЕМНОТО РАЗВИТИЕ

За да разберем Евангелието на Лука в неговата дълбочина, трябва да знаем, че в развитието на човечеството са дадени много духовни импулси. Те са породени от много духовни течения, от които са произлезли учения, ръководили човешките души в Пътя на тяхното развитие. Така в Персия е работил Заратустра, в Индия - Кришна и Буда, в Египет - Хермес, но всички тези течения са били подготвителни стъпки, за да подготвят човечеството да приеме Христовия импулс, който е централен импулс в човешкото развитие. Затова носителите на тези импулси на миналото, както и самите течения, породени от тях, вземат по различен начин участие във великия импулс, който Христос дава на човешкото развитие. Те, така да се каже, създават условията, в които Христос да се прояви. Защото, за да се изяви на Земята едно Божествено Същество, трябва да се създадат подходящи условия. Затова, именно, тези велики водители от миналото на човечеството, сега, когато Христос слиза на земята, за да даде мощния импулс на възхода, подготвят условията за Неговото слизание на Земята.

Както вече споменах, когато говорих за Исус от Назарет, според Окултната Наука в тялото на Исус се въплъщава духът на Заратустра, за да подготви това тяло, за да може да приеме Христа в себе си. Защото Той беше един от първите Синове на човечеството, който е бил в съзнателна връзка с Христос, преди Той да слезе на Земята. От друга страна Буда, Който е завършил своето човешко развитие и е станал едно равноангелско същество, присъединява своето усилие чрез вливане на своето преобразено астрално тяло в тялото на Исус от Назарет. По такъв начин Той подготвя астралното тяло, в

което Христос ще се всели. Също така Заратустра, заедно с физическото тяло подготвя и етерното тяло. По такъв начин става сливане на течението на Заратустра с течението на Буда, които се вливат в импулса, който Христос носи. Така всички духовни течения в миналото се сливат като в един център в Палестина с идването на Христа.

Буда даде на света религията на състраданието и Любовта, което учение той разви в така наречения осмочленен път. Това учение, предадено във форма, за да бъде разбрано и от най-простите човешки души, ни е предадено от Евангелието на Лука. Защото това учение е предадено на Буда от Христа, когато го е пратил на Земята като Учител и сега то се влива във великото Христово течение.

Тук ще се отклоня малко, за да кажа няколко думи за развитието на човечеството във връзка с мисията на Великите Учители. Човечеството, така, както го познаваме днес, не е било такова в миналото. Съвременният човек притежава способности, които човекът на миналото не е притежавал. Днешният човек има интелектуални способности, има в себе си мярка, чувство за това, кое е добро и кое е лошо. Има, така да се каже, развито морално чувство. Но в миналото не е било така. В миналото това, което човек днес разбира със собствените си способности, е трябвало да му се каже от Възвишените същества на Духовния Свят посредством Великите Учители, които са били във връзка с тези Възвишени същества. Тези Велики Учители, към които принадлежи и Буда, са работили в течение на човешкото развитие за постепенното развиване на способностите, които човечеството сега притежава. Те са насаждани като семена, които с течение на времето се развиват в способности. И мисията на тези Велики Учители, които на Изток са наричани Будисатви, е била да създадат постепенно едно физическо тяло, в което да вложат тези способности, които са посаждали като семена и е трябвало да изявят чрез него онова познание, което по-рано те са предавали като откровение от вътрешните светове. Когато един Будисатва създаде едно такова физическо тяло, в което да възплъти онези способности и морални чувства, които са били негова

мисия да всади в човечеството, той достига до такава степен на развитие, че няма нужда повече да се преражда и от Будисатва става Буда. Един път създадено човешко тяло с тези способности, всички човеци добиват възможност постепенно да придобият тези способности, които са били вече посадени в тях като семена. Така в миналото не са могли да разбират, че състраданието и Любовта принадлежат на най-висшето развитие на човешката душа. Затова е било необходимо наличието на Учители, които са ръководили човечеството и които са имали откровения от Възвишените Същества на Космоса, за да могат да кажат на хората, как да развият в себе си състраданието и Любовта, защото хората още не са били узрели да разберат това със собствените си сили. Това, което днес хората познават със собствените си сили като висши добродетели на състраданието и Любовта, до които моралното чувство се издига днес, то е трябвало да бъде предавано в течение на дълги епохи от Небесните висини чрез Великите Учители. А Учителят на състраданието и Любовта през онези времена, когато хората не можеха сами да вникнат в естеството на състраданието и Любовта, е бил онзи Будисатва, който после се въплъти за последен път като Гаутама Буда. След като напусна тялото си като Буда, той нямал вече нужда да се преражда и станал едно духовно същество, подобно на ангелите и оттам се е проявявал като духовно същество във всички неща, които стават на Земята.

Така, според Окултната Наука това, което се яви на пастирите като видение и им възвести раждането на Спасителя заедно с ангелите, това беше озареният Буда. И когато се роди Исус от Назарет по Давидова линия, Буда, който заедно с ангелите възвести на овчарите раждането Му, озари с присъствието си детето Исус. И праведният Симеон в храма, при представянето на Исус, според Окултната Наука, е прероденият мъдрец Азита, който при раждането на Буда предсказал неговото величие, но заплакал, че не може да доживее да види Неговата Слава. Но сега му било отредено да изживее това и затова той казва: "Господи, остави своя раб да умре с мир" (2;29-30).

Да се върнем сега към Евангелието на Лука. Ако човек се остави да му въздейства Евангелието на Лука, той ще почувства, че то действа преди всичко на неговото сърце и събужда състраданието и Любовта, което беше и задачата на учението на Буда. От това, което казах по-горе се разбира, че будисткият светоглед се е влял в Евангелието на Лука. Затова можем да кажем, че учението за състраданието и Любовта е изнесено от Евангелието на Лука. Обаче това учение е така предадено, че да бъде разбираемо за най-простите, най-наивните души. Защото Будизмът като светоглед може да бъде разбран само от онзи, който се издига до определена висша идея, до чисто ефирните висини на Духа. Затова, за да можем да разберем първоначалния будизъм, е необходима голяма подготовка. Обаче, в Евангелието на Лука учението за състраданието и Любовта, което е същината на Будизма е така предадено, че да може да въздейства върху всяка душа. То може да действа върху всеки човек, който отвори сърцето си за него. Но от Евангелието на Лука се вливат в нас не само духовните постижения на Будизма, но те ни се представят в една по-висша форма, издигнати на по-висока степен, отколкото са били в миналото, когато са дадени на човечеството за пръв път.

Както видяхме, будизмът е учение за състраданието и Любовта. Обаче ние виждаме, че от Евангелието на Лука ни е предадено не само учението за състраданието и Любовта, но и нещо друго: то ни предлага и методите за приложение на това учение, за превръщането на състраданието и Любовта в дело. Така че, Евангелието на Лука ни предава не само учението за състраданието и любовта, но превръща това учение в дело, в действаща Любов. Така човекът, който живее според Евангелието на Лука, чувства нужда да действа активно и да помогне за изцелението на болката на страдащите. Да направи повече от това, което другите правят на нас самите, това се излъчва като едно изискване от Евангелието на Лука. Това значи да дадем повече, отколкото приемаме. Любовта, превърната в дело, това е учението, което ни предава Евангелието на Лука.

За да се опише тази страна на християнството, където състраданието и Любовта се превръщат в дело, затова е било необходимо, именно, едно сърце като това на автора на Евангелието. Лука е имал най-голямата възможност да разбере Христа като лекар на тялото и душата, защото сам той е бил лекар. Затова той намира подходящи думи и образи, които да засегнат душата, защото, както казах, той сам е работил като лекар и е можел да отбележи и подчертае онова за Христа, като лекар на тялото и душата. Друго, което прави впечатление от Евангелието на Лука е това, че възвишеното будистко учение, което може да бъде разбрано само от един зрял ум, ни се явява в Евангелието на Лука като подмладено, като новородено от един извор на младостта. Будизмът се изявява като плод на дървото на човечеството. Но когато отново срещаме това учение за състраданието и Любовта в Евангелието на Лука, то ни се явява като нов цвят, като едно подмладяване на това, което е било по-рано.

Така че, Евангелието на Лука съдържа учението за състраданието и Любовта в една нова форма и за най-простите души, възродено от извора на Мъдростта. Според Окултната Наука това стана възможно, защото преобразено и одухотворено астралното тяло на Буда, което озари детето Исус при неговото раждане, се съединило с освободената астрална майчина обвивка на детето Исус към 12-та година (когато се ражда астралното тяло и обвивката, която го обвива, се освобождава), когато той беше в храма. И затова той говореше като мъдрец, който разбира Писанието. Така че, астралното тяло на Буда се съединява с астралното тяло на детето Исус, или казано с други думи: Буда се вселява със своето астрално тяло в астралното тяло на детето Исус. С това Буда получава един младенчески импулс и има възможност да предаде учението в една разбираема за човечеството форма.

Получаването на този младенчески импулс, който подмлади и самия Буда, се дължи на това, че в тялото на Исус е била въплътена една особена душа, чиито сили се предават на астралната обвивка на Исус, когато тя се

отделя и се съединява с духовното тяло на Буда, тя влива тези младенчески сили. Тази особена душа е била душата на Адам, която след грехопадението е била задържана в Духовния свят и се е намирала под ръководството на Великия Слънчев Посветен, ръководител на човечеството, познат в Библията като Мелхиседек и в индуската литература, като Ману.

Забележително е и това, че Лука ни описва родството на родителите на Исус чак до Адам. Значи, в тялото на Исус тече кръвта на Адам, а сега в това тяло се въплътява и душата на Адам, която не е минала през никакво прераждане и е запазена млада и девствена. И сега тя прониква със своите сили майчината обвивка на астралното тяло на Исус, която се отделя към 12-годишната му възраст и се съединява с духовното тяло на Буда, с което се извършва едно подмладяване на Буда и на будизма.

Когато говорих за Исус от Назарет, аз посочих, че според евангелието на Матей и Евангелието на Лука ни се описват двете момчета Исус, родени от две двойки родители, които носят името Йосиф и Мария. Едната двойка живее във Витлеем, а другата - в Назарет. Детето, което живее в Назарет, е родено по свещеническата линия на Натан. В това дете се въплъщава душата на Адам, а в другата двойка, която живее във Витлеем и произхожда по царската линия на Соломон, също се ражда дете, което носи името Исус. В него се въплъщава духът на Заратустра. Двойката, която живее в Назарет, е описана от Лука, а тази, която живее във Витлеем, е описана от Матей.

Следователно, с двете момчета Исус се свързват двама от най-великите учители на човечеството от миналото - Заратустра със Соломоновото момче Исус и Буда с Натановото момче Исус. По такъв начин става сливането на двете мощни културни течения на миналото, които се обединяват за великото събитие, което предстои да се извърши в Палестина, като същевременно те се подмладяват.

Будизмът е учение за човешката душа и как тя може да се издигне над ограниченията на кармата. Същността на това учение е за вътрешният живот на човека, за

вътрешните сили на човешката душа. Човек се схваща като едно същество само по себе си и се оставя настрана от Вселената, от която човек е произлязъл. Затова учението на Буда, когато то се познава истински, действа така топло и вътрешно на човешката душа. И поради това, когато то отново се явява подмладено в Евангелието на Лука, то действа също така топло на човешката душа.

Съвсем друга задача имал Заратустра. Той е учил хората как може да бъде разбран Бог външно, как може да бъде разбран духовно великият космос. Буда насочва погледа си към вътрешността на човека и казва: Когато човек се развие, от незнанието възникват постепенно шестте органа. Тези шест органа са петте сетива и шестият орган е манас, умът, който се проявява чрез тези сетива. Обаче всичко, което се намира в човека, е родено от Вселената. Ние не бихме имали никакво око, което да възприема светлината, ако светлината не бе родила окото из организма. Окото е създадено от светлината и за светлината, казва Гьоте. Това е една дълбока истина. И всички духовни сили в света съграждат различните органи в човека. Това, което е в човека вътрешно, в неговата душа, то е организирано първоначално от Божествено-духовните сили на Космоса. Ето защо на всичко вътрешно в човека отговаря нещо външно във Вселената. Затова Учителят казва, че субективният човешки свят е обективен за Бога, а обективният Божествен свят е субективен за човека. Така че, отвън се вливат в човека силите, които след това работят вътре в неговата душа. И Заратустра е имал задача да обърне внимание на това, което е външно, което се намира около човека и влияе както върху неговата душа, така и върху неговото тяло. Затова той говори за великите духовни същества, които той нарича Амшаспанди, които са 12 на брой, шест изявиени и шест скрити. Тези възвишени духове действат отвън организиращо като строители на човека, те дават форма на неговите органи. Заратустра показвал, как зад тези сетивни органи на човека стоят духовните същества, които създават и организират човека. Затова той обърща внимание върху великите гении, върху силите

на Вселената, които намираме във от нас. След това той говори за други 28 вида духовни същества, които стоят зад Амшаспандите и които той нарича Изеди, които също действат отвън върху човека и работят върху неговата вътрешна организация. Докато Буда обръща внимание върху вътрешните сили на човешката душа, върху мислителната субстанция, от която възниква мисълта в човешката душа, Заратустра обръща внимание върху така наречените фарохари, които са мировите творещи мисли, които ни заобикалят и са разпръснати навсякъде в света. Така че. Неговата мисия е била тази - да обърне вниманието върху това, че човек, където и да се намира във Вселената, не е сам, че той се намира в един одухотворен космос, че е част от един Духовен свят, изпълнен с разумни същества. Той учеше, че човек е роден от Духа и почива в Него, и че със всяко вдишване човек поглъща Божествения Дух, Който прониква цялото пространство като една велика, разумна енергия, която храни всички същества.

Тук по-обширно ще кажа за едно важно положение, относно великите учители на човечеството, които на Изток наричат Будисатви. Според Окултната Наука будисатвите приемат своята мисия и своето учение от Христа. Те са негови проводници. И будисатва, който стана Буда 500-600 години преди Рождество Христово, имал за мисия да предаде постепенно на човечеството учението за състраданието и Любовта, чрез което да събуди моралното чувство в човека като една самостоятелна способност. Според схващането на Окултната Наука има 12 будисатви, които образуват една велика духовна ложа. Ако бихме могли да надзърнем във великата духовна ложа на будисатвите, ние ще открием, че в средата на 12^{-те} будисатви стои едно тринадесето Същество, което не бихме могли да наречем Учител в този същия смисъл, както за 12^{-те} будисатви, но което трябва да наречем Съществото, от което самата Мъдрост се излива субстанциално. Ето защо, ако искаме да представим този факт правилно, трябва да кажем: 12^{-те} будисатви стоят във великата духовна ложа, заобикалящи своя Център. Те са вгълбени в съзрение на това Велико Същество, което

влива в тях всичко, което те трябва да внедрят като своя мисия в земното развитие. Така от този 13^{-ти} се излива онова, което другите трябва да предадат като Учение всред Човечеството. Те са учители и ръководители на Човечеството, но приемат Учението и мисията си от това

13^{-то} същество, те се вдъхновяват от Него. Те говорят на хората за това Същество постоянно от епоха в епоха. Този 13^{-ти} е Онзи, Когото индуските риши наричаха Вишна Карман, Когото Заратустра нарече Ахура Мазда, Когото Мойсей позна като Йехова и Когото ние познаваме като Христос. Той е ръководител и създател на великата лежа на будисатвите. Това е Великото Бяло Братство, за което говори Учителят, глава на което е Христос. Така че, Учението на всички будисатви, което те са носили на човечеството, е Учението на Христа. И индуската легенда разказва, че и Буда е бил украсен, бил надарен със Силата на Вишна Карман, т.е. със Силата на Христос. Онзи, Който в лицето на Натановия Исус прие Христос в себе си, Той не бе само украсен, не бе само надарен, а помазан, проникнат, пропит от Христа.

Тази Тайна на будисатвите като едно Велико Братство е била позната на всички, които са били свързани с Древните Мистерии. Така в една по-малко известна и пълна с тайнственост местност в Северна Европа, в местността на Троптите, които са съществували преди идването на Христос, е бил създаден един земен символ на този духовен факт - ложата на 12^{-те} будисатви. В средата на троптите в Древни Времена в Европа, всред онези, които бяха учители и духовни ръководители винаги е имало една общност от 12 души. Те имали за задача да възвестяват Духовните Истини на хората. А всред тези 12 е имало Един тринадесети, Който не винаги е поучавал, а чрез Своето собствено присъствие е излъчвал Мъдрост, която другите са приемали и предавали на хората. Това е един образ на Земята за онзи небесен духовен факт.

Подобен образ е даден в стихотворението "Тайни" от Гьоте, в което той загатва за своето розенкройцерско

вдъхновение и ни показва как 12^{-те} са наредени в кръг около един тринадесети, и как този последният не е било необходимо да бъде един Велик Учител. Защото след заминаването на 13^{-тия}, дванадесетте считат като тринадесети брат Маркус в неговото простодушие. Той не трябва да бъде носител на едно учение, а самата духовна субстанция на Мъдростта.

Също така първоначалният розенкройцерски орден, който се учредил на един събор към средата на 13^{-ти} век, се е състоял от 12 велики посветени и един тринадесети, който е бил самият Християн Розенкройц.

Учениците на Христа също бяха 12 и Той беше тринадесетият, което отговаря на 12^{-те} будисатви, в средата на които е Христос. Според Херметическата Мъдрост, "туй, което е долу, е подобно на това, което е горе". И така е било навсякъде, където е съществувало едно предчувствие или познаване на този възвишен духовен факт.

Учителят казва на едно място: "Има едно Велико Братство, което пътува по света и носи Културата. Където се яви това Братство, там се ражда и развива Култура. То е било в Египет, Персия, Индия, Халдея, Палестина, Гърция, Рим, Англия, Франция, Германия и сега постепенно преминава между Славянството. Глава на това Братство е Христос". С това Учителят загатва за същия Духовен факт.

Тези 12 учители около Христа имат отношение към това, което в Кабала наричат 12 Сефироти, а също така има отношение и към 12^{-те} зодиакални знаци.

Следователно с Кръщението, извършено от Йоан в Йордан, беше настъпил онзи момент в развитието на Човечеството, когато този 13^{-ти} се яви на Земята в плът, от Когото всички други будисатви и Буди бяха приели в миналото своите мисии и учения.

Казах, че в Соломоновия Исус беше се преродил Заратустра, който е бил ученик на Хермес и беше му отдал своето астрално тяло със всички сили в него, с помощта на което организира Египетската култура. И сега Евангелието на Матей ни описва, че Исус с родителите си бяга в Египет.

Това е станало, за да отиде Исус-Заратустра в Египет, където са се развили Неговите сили, за да си ги прибере обратно, за да може да извърши Великото Дело. След връщането от Египет, Соломоновият Исус, заедно с родителите си се настанява в Назарет, където живее Натановият Исус. Така двете момчета Исус, които са свързани с две велики културни течения на миналото, се събират в един град. Така биват събрани конкретно и двата светогледа.

Интересен е също и фактът, че раждането на Исус по Соломонова линия е възвестено на Бащата Йосиф, а раждането на Натановия Исус е възвестено на майката Мария. Това не е случайно, защото в Евангелието няма нищо случайно. Тук ни е разкрит един велик закон, който Гьоте изразява по следния начин: "От баща си съм наследил телосложението и сериозното поведение в живота, а от майка си - веселата природа и любовта към познанието". С този факт е показано, че Соломоновият Исус, който е въплътеният Заратустра, наследява от баща си волята и характера, които са свойствени на Заратустра, а Натановият Исус, чието раждане е известно на майката, който е свързан с Буда, наследява от майка си вътрешните качества мекота и стремеж към познанието.

Така че, двете момчета Исус са събрани да живеят в Назарет. Детето, което носи в себе си духа на Заратустра, развива постепенно, с голяма бързина зрелостта на онези Сили, които той трябва да развие. Индивидуалността, която действа в другото дете Исус, е от друго естество. В него действа преобразеното астрално тяло на Буда, което в Източния окултизъм наричат Нирманикая. Ето защо се казва, че когато родителите се връщат от Витлеем в Назарет, детето е пълно с Мъдрост (т.е. Неговото етерно тяло е проникнато от Мъдростта)" и Божията благодат беше над Него" (2;51-52).

Но то растеше така, че развиваше много бавно обикновените човешки способности, които се отнасят към разбирането и познаването на външния свят. В замяна на това в него се развива именно онова, което се изливаше от

небето, от осияващото Духовно тяло на Буда. То развива такава дълбочина на вътрешния живот, която не може да се сравни с нищо друго по рода си в света. В детето се развива такава дълбочина на чувствата, която действа по един чудотворен начин на окръжаващата го среда. Така ние виждаме в детето Исус от Натановата линия да расте едно същество с дълбока чувствителност, а в Соломоновия Исус виждаме да расте една индивидуалност с невиджана зрялост, с дълбоко разбиране за света.

Когато детето Исус е занесено в Храма и го вижда Мъдрецът Симеон, той казва на майка му Мария, че меч ще прониже нейното сърце. А този меч е почнал да действа, когато Натановият Исус е изгубен за родителите си в Ерусалим и го намират при книжниците и мъдреците, че разисква върху Писанията. Родителите като го намират, го виждат така преобразен, че не могат да го разберат. Той казва на майка си: "Защо ме търсите? Не знаете ли, че аз трябва да бъда в дома на Отца?" (2;49-50). Това, именно, смушава майката и не го разбира. Но това показва, че с детето е станало нещо, за да не могат родителите му, така да се каже, да го познаят. Те външно го познават, но той се изменил вътрешно и те не разбират как е станало това. Но на Окултната Наука е познат фактът, че Духът, Който обитава в едно тяло, може да го напусне и да отиде в друго тяло. Такова нещо е станало и с Натановия Исус. Духът на Заратустра, Който в това време е живял в Соломоновия Исус, го напуска и се пренася в тялото на Натановия Исус, вследствие на което става тази промяна в него, че родителите му не могат да го разберат. Така в Натановия Исус се събират преобразеното Духовно тяло на Буда и Духът на Заратустра. Скоро след това умира майката на Натановия Исус. Също Йосиф от Соломоновата линия е бил умрял и майката, заедно с децата се прибира в дома на Натановия Исус. По такъв начин двете семейства се събират заедно. При кръщението на Исус в Йордан не се казва, че той е син на Йосиф, а се казва: "... и го считаха за сина на Йосифа".

След Кръщението се казва: "А Исус, изпълнен с Дух Свети..." Когато се казва, че един човек е изпълнен с Дух Свети, се разбира едно човешко същество, едно човешко тяло, в което не е напълно въплътено Възвишено Духовно Същество, а само частично и по такъв начин то е във връзка едновременно и с Духовния, и с физическия свят. живее едновременно в Духовното и физическо тяло и сваля на Земята Духовни Истини като Откровения.

Каквато и индивидуалност да слезе на Земята, тя може да се изяви в зависимост от способностите, които идват от тялото, в което се въплъщава. Но едно Възвишено Същество може постепенно да изработи своето тяло или да го преобрази. Така и Исус от Назарет трябваше да подготви тялото си, за да може да стане добър проводник на Великото Същество, Коего слизаше на Земята, за да възвести всеобщата Любов между душите, независимо от кръвното родство. И затова, когато казват на Христа, че братята и майка Му искат да Го видят, Той посочва към учениците Си и казва: "Моите братя и моята майка са тези. които изпълняват волята Божия и слушат Словото Божие" (8;21) Тази задача имаше Исус, да подготви тялото си за Великото същество - Христос.

Според Окултната Наука, след напускането на тялото на Исус от Назарет, Духът на Заратустра се съединява с етерното тяло на Соломоновия Исус, което Той е преработил и организира, докато бил още в неговото физическо тяло и с него си изгражда ново физическо тяло. Оттогава Той се преражда многократно в нови тела и се движи в света като Ръководител на Християнството, познат под името Учителят Исус. Той е вдъхновител на всички онези, които са работили в полето на християнството. Той ръководи Езотеричните и Окултни Християнски Школи.

След като Духът на Заратустра напуска тялото на Натамовия Исус, след кръщението в това тяло се вселява Христовия Дух. В по-старите ръкописи на Евангелието е казано: "Този е моят обичен Син, Когото родих днес". Това значи, че в този момент е роден Синът на небето - Христос.

4. ПРОЛОГЪТ НА ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

Евангелието на Лука почва с един интересен пролог, за който говорих по-подробно в композицията на Евангелието на Лука. В него се казва, че това Евангелие е отправено към някой си Теофил, което име преведено, значи Божи приятел. Значи, Евангелието е отправено към всички, които са приятели на Бога. А приятели на Бога са тези, които са съзнателни участници в Божествената Мъдрост чрез своето отворено сърце. Те чувстват присъствието на Бога в себе си.

В пролога се говори за очевидци и служители на словото. Очевидци или по-право самовидци са тези, които притежават способността за духовно виждане и духовно слушане. Те сами са видели духовните факти и ги описват. А служители на Словото, на Логоса са тези, които чуват непосредствено от духовния свят Словото и стават негови проводници и носители.

Друга забележителна дума в Евангелието на Лука е думата "начало", която срещаме в евангелието на Йоан и Марко, в началото на Стария завет, и в началото на книгата Битие. На гръцки тази дума означава "архей", което е името на третата ангелска йерархия, наречени "Началства", начала или архей. Тази дума показва цял един свят, в който се намират началата, произходът на всичко, което съществува. Значи това, което се говори в Евангелието, иде отгоре, от света на тези велики духове. Тази дума, преведена правилно, значи отгоре. Следователно това, което се говори в Евангелието, иде отгоре.

Следователно, Евангелието е едно Откровение, едно вдъхновение отгоре и то следва едно духовно устройство. Затова са важни не само отделните думи и образи,

но и начинът, по който те са подчертани. Така, чрез композицията на евангелието са изразени тайни, които не могат да бъдат казани направо. Затова е необходимо да разглеждаме евангелието като цяло, а отделните части като елементи на това цяло, а не да разглеждаме частите сами по себе си.

5. ПЪТЯТ НА ЖИВОТА НА ИСУС - ПЪТ НА ДУШАТА

Когато разглеждаме Евангелието като цяло, тогава пътят на живота на Исус ще стане въобще път на душата. Така средната част на Евангелието, която почва от края на девета глава и продължава до деветнадесета глава, в която е описано пътуването на Исус до Ерусалим, до влизането в града не съдържа почти никакви събития, които Христос да е извършил или изживял с учениците, а само поучения, които Христос дава. Следователно, външното пътуване е само един вид потвърждение на съдбата или на образите на вътрешния път на душата, на пътя на учението.

Както казах и в композицията на Евангелието на Лука, самото по своето съдържание се разделя на три части. Първата част, която се простира от първа до девета глава, ни описва детството Исусово и чудесата на Христа. Втората част, която почва от края на деветата глава, описва пътуването до Ерусалим, дава пътя на Учението и както казах, тя завършва до 19 глава. Третата част почва от 19 глава и завършва до 25 глава, която е краят на Евангелието. В нея се описва страданието, умирането и Възкресението. Така, първо ни говори образът, после Словото и накрая - същността. Така ни са представени трите фази, трите етапа на духовното съзнание.

6. БЛАГОВЕСТИЯТА В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА КАТО ОКУЛТНИ ФАКТИ

Понеже съм си поставил като задача да посоча окултния елемент на някои окултни факти от Евангелието, които ни показват окултния му характер, затова ще кажа няколко думи за благовестията, дадени в началото му. Защото, какво нещо е един окултен факт? Окултният факт се състои в съзнателната връзка на човек с Духовния свят. Когато Духовният свят, Духовните същества се намесват в живота на човека и на Човечеството, това е един окултен факт. Защото чрез този факт Духовният свят се изявява, разкрива се на хората от физическия свят и им носи своето благословение. Духовният свят може по различни начини да се изяви и разкрие на хората от Земята. Защото физическият свят, сам по себе си, така да се каже, е едно откровение, едно изявление на Духовния свят. Той е външната страна на Духовния свят. И във всичко, което става на физическия свят, ние имаме изявление на Духовния свят. Затова е казано: Всичко преходно е само символ на Божественото, което се проявява в света. Зад нашите мисли, зад нашите чувства, зад нашите постъпки, зад нашия живот, зад цялото наше тяло, както и конкретно зад всеки орган от нашето тяло, стои една Духовна реалност. Но всичко това ние не го осъзнаваме, защото областта на съзнанието и самосъзнанието е само една ограничена област от целокупния живот на човека, който сам по себе си е необятен като Вселената. И Учителят казва някъде: "Човешката душа е една велика, ненаписана книга, на която разумните същества с милиони години са писали и има още милиони години да пишат".

Но когато говорим за благовестията, ние разбираме съзнателно разкриване на Духовния свят пред човека.

Човек със своето самосъзнание приема Откровението, благовестието, проявлението на Духовния свят. Това може да стане по различен начин. Може човешкото самосъзнание да се издигне до границата на свръхсъзнанието и да му бъде дадено откровение и благовестие от специални същества на Духовния свят. А може и тези същества на Духовния свят да се материализират с помощта на определено етерно тяло във физически образи, да се явят пред човека и да му кажат това, което има да му кажат като благовестие и откровение от Духовния свят, да му възложат известна задача и мисия или да му съобщят неща, които има да станат и в които той сам ще вземе участие или не.

1. Евангелието на Лука в своето начало е пълно, така да се каже, с откровения, с благовестия на Духовния свят, на духовните същества. Първо ни се съобщава за явяването на ангела, пратен от Господа при свещеник Захари, да му съобщи за раждането на Йоан Кръстител. В първата глава, от 11 до 20 стих е казано: "И яви му се ангел от Господа, стоящ отдясно на кадилния олтар. И Захари, като го видя, смути се и страх го обзе. Но ангелът му рече: Не бой се, Захари, защото твоята молитва е чута и жена ти Елисавета ще роди син, когото ще наречеш Йоан. Той ще бъде за радост и веселие, и мнозина ще се зарадват на неговото раждане. Защото ще бъде велик пред Господа. Вино и спиртно питие няма да пие и ще се изпълни със Светия Дух още от зачатието си. И ще обърне мнозина от израилтяните към Господа, техния Бог. Той ще предиде пред лицето Му в дух и сила на Илия, за да обърне сърцата на бащите към чадата и непокорните към Мъдростта, да приготви за Господа благоразположен народ. Захари рече на ангела: По какво ще узная това? Защото съм стар и жена ми е в напреднала възраст? Ангелът в отговор му казва: Аз съм Гавраил, който стои пред Бога и съм изпратен да ти говоря и да ти благовестя това. И ето, ще млъкнеш и не ще можеш да говориш до деня, когато ще се сбъдне това, защото не повярва на думите ми, които ще се сбъднат своевременно".

Това откровение няма нужда от тълкуване, защото е ясно само по себе си и това, за което то говори, се сбъдва точно така. В него са скрити много окултни истини, които всеки може да схване и разкрие.

2. Следващото благовестие е отправено към Мария за раждането на Исус. То е предадено по следния начин, от 26 до 38 стих на първата глава, като е казано: "В шестия месец (след благовестието на Захария) ангел Гавраил беше изпратен от Бога в Галилейския град, наречен Назарет, при една девица, сгодена за мъж на име Йосиф от Давидовия дом. А името на девицата бе Мария. И като дойде ангелът при нея, рече: "Здравей, благодатна. Господ е с тебе. Благословена си ти между жените. А тя много се смути от думите му и в недоумение беше, какво ли ще бъде този поздрав. И ангелът ѝ рече: Не бой се, Марио, защото си придобила Божието благоволение. И ето, ще заченеш и ще родиш син, когото ще наречеш Исус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния. И Господ Бог ще му даде престола на баща му Давида. И ще царува в Яковия дом до века. И царството му не ще има край. А Мария рече на ангела: Как ще бъде това, тъй като мъж не познавам. И ангелът в отговор ѝ рече: Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени. И тъй свялото онова, което ще се роди от тебе, ще се нарече Божи Син. И ето, твоята сродница Елисавета, и тя в старините си е заченала син. И това е шестият месец за нея, която се казваше неплодна. Защото за Бога няма невъзможни неща. А Мария рече: Ето Господнята слугиня. Нека ми бъде според както си казал, и ангелът си отиде от нея".

Това благовестие е също много интересно и в него има скрити много окултни истини, за някои от които споменавам на друго място в тази книга, а други, за които не е казано, всеки сам ще си ги открие.

3. Интересна е също срещата на Мария с Елисавета. В 41 стих на първа глава е казано: "Щом чу Елисавета Марииния поздрав, младенецът заигра в утробата ѝ. И Елисавета се изпълни със Светия Дух". Тук

е даден един друг род Откровение. По-нататък се казва: "И като извика със силен глас, рече: Благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба. И от какво ми е тази чест, да дойде при мене майката на моя Господ. Защото ето, щом стигна гласът на твоя поздрав до ушите ми, младенецът заигра радостно в утробата ми. И блажена е тая, която е повярвала, че ще се сбъдне казаното от Господа" (1-.42-45). Следва откровението на Мария, от 46 стих на първа глава. И Мария каза: "Величае душата ми Господа и зарадва се духът ми в Господа, Спасителя ми, защото погледна милостиво на ниското положение на слугинята си и ето отсега ще ме облажават всички родове. Защото Силният извърши на мене силни дела. И свято е Неговото име. И през родове и родове Неговата милост е върху ония, които му се боят. Извърши силни дела със своята мишца. Разпръсна онези, които са горделиви в помислите на сърцето си. Свали владетели от престолите им и въздигна смирени. Гладните напълни с блага, а богатите отпрати празни. Помогна на слугата си Израил, за да помни, за да покаже милост към Авраама и към неговото потомство до века".

Тук Мария, осенена от Святия Дух, прозира в бъдещето и предсказва какво ще стане. Тук ще кажа, че осенението, което Мария получи и зачатие то не е еднократен процес, а това осенение продължава. Това е един особен род посвещение за нея и Духът Свети остава свързан с нея. Казано на окултен език, тогава става едно разхлабване на връзките на физическото и етерното тяло и върху етерното тяло се отпечатват изработените астрални органи. По такъв начин Мария е в непрекъсната връзка със Святия Дух, с Духовния свят. Това е един особен род посвещение, за което не е необходимо да се мине през така наречената мистична смърт, а в будно съзнание тя получава връзка с Духовния свят.

4. Следва откровението на Захария за Йоан Кръстител и за Исус Христос. То е описано по следния начин: "Тогава баща му Захария се изпълни със Святия Дух и пророкува, казвайки: Благословен Господ, Израилевия

Бог, защото посети днес людете си и извърши изкупление за тях. И въздигна рог на спасение за нас в дима на слугата си Давида, както е говорил чрез устата на светите си от века пророци, избавление от неприятелите ни и от ръката на всички, които ни мразят, за да покаже милост към бащите ни и да спомним святия свой завет, клетвата, с която се е клел на баща ни Авраама, да даде нам, бидейки освободени от ръката на неприятелите ни, да му служим без страх в святост и правда пред Него през всичките си дни.

Да, и ти, детенце, пророк на Всевишния ще се наречеш, защото ще вървиш пред лицето на Господа, да приготвиш пътищата за Него, за да дадеш на Неговите люде да познаят спасение чрез прощение на греховете им. Поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети зора отгоре, за да осияе стоящите в тъмнина и в мрачна сянка, така щото да отпрати нозете ни в пътя на мира. А детенцето растеше и крепнеше в дух. И беше в пустинята до деня, когато се яви на Израила" (1;67-80).

5. Следващото благовестие е към овчарите в полето при раждането на Исус във Витлеем. Във втората глава, от 9 до 14 стих, е дадено това откровение, като е казано: "И ангел от Господа застана пред тях и Господната Слава ги осия. И те се уплашиха много. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото ето, благовествам ви голяма радост, която ще бъде за всички люде, защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът: Ще намерите младенец, повит и лежащ в ясли. И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение".

Тук имаме един факт, където не само един човек, но един колектив от хора получава откровение от духовния свят и то не учени хора и философи, а прости овчари получават откровение от духовния свят за най-великото събитие, което става на нашата Земя. Това потвърждава мисълта, в която е казано: Чистите по сърце ще видят Бога. Овчарите са хора простодушни, смирени, с чисти

сърца, затова на тях се открива Духовния свят. За тях се отвори небето и те влязоха във връзка с Духовни същества -ангелите, които им казват радостната вест, че се е родил Спасител на света.

Според Окултната Наука, както вече изтъкнах в предишните страници, тук заедно с ангелите се явява и Буда, който е завършил своето човешко развитие и е станал равноангелен. И понеже има връзка с Човечеството и е работил за неговото повдигане и развитие, и той взема участие във великото дело, което се извършва на Земята.

6. Следващото откровение, за което Лука споменава е това, дадено на праведния Симеон и на пророчица Ана. От 25 до 35 стих на втора глава се казва: "И имаше в Ерусалим един човек на име Симеон. И този човек бе праведен и благочестив, и чакаше утехата на Израиля. И Светият Дух беше в него. Нему бе открито от Светия Дух, че няма да види смърт, докле не види Христа Господен. И по внушение на Духа той дойде в храма. И когато родителите внесоха Детенцето Исус, за да сторят за Него по обичая на закона, той го взе на ръце и благослови Бога, като каза: "Сега, Владико, отпущаш слугата си в мир според думите си. Защото видях с очите ми спасението, което си приготвил пред всичките люде, светлина за просвещение на езичниците и слава на твоя народ Израил. А баща му и майка му се чудеха за това, което се говори за него. А Симеон ги благослови и рече на майка му Мария: Ето, това Детенце е поставено за падане и ставане на мнозина в Израиля и за белег, против който ще се говори; да! И на сама тебе меч ще прониже душата ти, за да се открият помислите на много сърца"

"Имаше и някоя си Ана Фануилова. дъщеря от Асировото племе. Тя беше в много напреднала възраст, като беше живяла с мъжа си седем години от девството си и беше вдовица за цели 84 години, която не се отделяше от храма, дете денем и нощем служеше на Бога в пост и молитва. И тя като се приближи в същия час, благодареше Богу и говореше за него на всички, които очакват изкуплението на Ерусалим" (2;36-39).

7. Следващото откровение, което не е изказано с думи, а дадено като образ, е 12-годишният Исус в храма между книжниците и мъдреците, където разисква с тях върху закона. От 39 стих на втората глава нататък е казано: "И като свършиха всичко, що беше според Господния закон, върнаха се в Галилея, в града си Назарет. А детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с Мъдрост и Божията благодат бе на него. И родителите му ходеха всяка година в Ерусалим за празника на пасхата. И когато той беше още на 12 години, като отидоха по обичая на празника и като изкараха дните и се връщаха, момчето Исус остана в Ерусалим, без да знаят родителите му. А те, понеже мислеха, че то е с дружината, минаха един ден път и го търсеха между родните и познатите си. И като не го намериха, върнаха се в Ерусалим и го търсеха. И след три дни го намериха в храма, седнал между законоучителите, че ги слушаше и запитваше. И всички, които го слушаха, се учудваха на разума и на отговорите му. И като го видеха, смаяха се и рече майка му: Синко, защо постъпи тъй с нас? Ето, баща ти и аз наскърбени те търсехме, а той им рече: Защо да ме търсите, не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца ми. А те не разбраха думите, които им рече. И той слезе с тях в Назарет и там им се покоряваше. А майка му спазваше всички тези думи в сърцето си. А Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човешките" (2;39-52).

Тук, според Окултната Наука, както съм изтъквал и на друго място, става една особена промяна в Исус. Той беше проникнат отпреди от одухотвореното астрално тяло на Буда. А сега, на 12 годишна възраст, когато е в Храма, в него се вселява Духът на Заратустра, който дотогава е бил в Соломоновия Исус и затова става тази промяна в него, че майка му се чуди на това, което говори.

8. Следващото откровение е към Йоан Кръстител. В трета глава, втори стих е казано: "...При първосвещенството на Ана Каиафа Божието Слово дойде до Йоана, Захариевия син в пустинята. И той отиваше по цялата страна около Йордан и проповядваше кръщение на покаяние за

прощение на греховете, както е писано на пророк Исая: "Глас на едного, който вика в пустинята, пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките му. Всяка долина ще се изпълни и всяка планина и хълм ще се сниши. Кривите пътеки ще станат прави и на равните места гладки пътища. И всяка твар ще види Божието спасение".

"И тъй, той казваше на множествата, които излизаха да се кръщават от него: Рожби ехидни! Кой ви предупреди да бягате от идващия гняв? Прочее, принасяйте плодове, достойни за покаяние. И не казвайте: Имаме Авраама за баща, защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да въздигне чада на Авраама. А и брадвата вече лежи при корена на дървото. И тъй, всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля. И множествата го питаха. Тогаз какво да правим? А той в отговор им рече: Който има две ризи, нека даде на този, който няма. И който има храна, нека прави същото. Дойдоха и бирниците да се кръстят и му рекоха: Учителю, ние какво да правим? Той им каза: Не изисквайте повече от това, що ви е определено. Питаха го и военослужащите: А ние какво да правим? Казва им: Не насилвайте никого, нито наклеветявайте и задволявайте се със заплатата си. И понеже людете бяха в недоумение и всички размишляваха в сърцето си за Йоана, да не би той да е Христос, Йоан отговори на всички, като каза: Аз ви кръщавам с вода, но иде Оня, Който е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му. Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. Той държи лопатата в ръката си, за да очисти гумното си и ще събере житото в житницата си и плевата ще изгори в неугасимия огън. И с много други увещания той благовестваше людете" (3;2-19).

В това откровение, в тази проповед на Йоан са скрити и много дълбоки окултни истини, върху някои от които съм казвал нещо на друго място в тази книга, а за някои сега ще кажа няколко думи. Тази проповед на Йоан пред народа много прилича на проповедта на Буда пред народа на Бенарес. И той каза приблизително следното: Досега сте имали учението на брамините. Те приписват своя произход от самия Брама. Те казват за себе си, че превъзхождат

другите хора, понеже имат този благороден произход. Тези брамини казват, че човек има стойност чрез своя произход. Но аз ви казвам: Човек има стойност чрез това, което той прави от самия себе си, а не чрез това, което е било вложено в него чрез неговия произход. Той е достоен за великата мъдрост на света чрез това, което е направил от себе си като индивидуален човек. Истина ви казвам, някой може да нарича себе си колкото иска брамин. Това няма значение. Но значение има, когато вие направите от себе си един пречистен човек чрез своите лични сили. Така също различни категории хора дойдоха при Йоан и го попитаха какво да правят, както някога монасите дойдоха при Буда и го запитаха: Що да правим?

Не трябва да ни учудва, че проповедта на Йоан Кръстител има отзвук от проповедта на Буда в Индия. Защото в развитието на човечеството нещата се предават последователно на етапи. Това, което Буда на времето направи, може да се сравни със зародиша на един цвят. А в проповедта на Йоан този цвят е вече разцъфнал и разнася своя аромат надалече. Това, което е било, то пак се явява, но в една нова, по-съвършена форма.

От проповедта на Йоан се вижда, че той имал много дълбоки познания за развитието на човечеството и ясно съзнавал момента, в който е призван да приготви Пътя на Господа и за Неговата Мисия, да въведе Човечеството в нова фаза на неговото развитие, да влее новата сила на Любовта в човешката душа, в човешкия аз, което ще го издигне на една по-висока степен на неговото развитие. И когато казва, че брадвата лежи в корена на дървото, той има предвид досегашното съзнание на човечеството, което чрез импулса на Христос ще бъде сменено със самосъзнанието, като една по-висока фаза в развитието на човешката душа.

Също така, той с ясновидски поглед възвестява мисията на Христос, че Той ще кръщава с дух и огън. Това той е разбрал чрез прекия контакт с духа на Христа, от Когото е получил откровение за тази велика тайна на Христовото съществуване.

9. Следващото велико откровение, което ни предава Евангелието на Лука е това, което става при кръщението на Исус в реката Йордан от Йоан Кръстител. В Евангелието на Лука то е предадено по следния начин: "И когато се кръстиха всички люде, като се кръсти и Исус и се молеше, отвори се небето, и Светият Дух слезе върху него в телесен образ като гълъб; който казваше: Ти си Моят възлюбен Син, в Тебе е Моето благоволение" (3:21-22).

Марко го предава по следния начин: "И като излезе веднага от водата, видя, че се разтварят небесата, и че Духът като гълъб слизаше над него. И дойде глас от небето: Ти си Моят възлюбен Син, в Тебе е Моето благоволение" (1:10).

Матей го предава по следния начин: "И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и, ето, отвориха Му се небесата, видя Божият Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него. И ето глас от небесата, който казваше: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение" (3:16-17).

Йоан предава това събитие по следния начин: "На следния ден Йоан вижда Исуса, че иде към него, и казва: Ето Божия Агнец, който носи греха на света! Тоя е, за когото рекох: Подир мене иде човек, който достигна да бъде пред мене, защото спрямо мене беше пръв. И аз го не познавах; но дойдох и кръщавам с вода затова, за да бъде той изявен на Израила. И Йоан свидетелства, казвайки: Видях Духа да слиза като гълъб от небето и да почива върху него. И аз го не познавах, но оня, който ме прати да кръщавам с вода, той ми рече: Онзи, над когото видиш да слиза Духът и да почива върху него, той е, който кръщава със Светия Дух" (1:29-33).

Това ни предават четирите Евангелия за най-великото събитие, което е станало на Земята - слизането на Божия Дух на Земята и въплъщаването Му в едно човешко тяло. Изразът: "Онзи, на когото видиш да слиза Духът и да почива върху него", т.е. да остава с него, той е, който кръщава със Светия Дух - с този израз е показано, че Духът

е слязъл върху Исус и е останал с него. Това е един факт, който трябва добре да се запомни. Евангелист Йоан ни го предава, че Йоан кръстител е видял Духът да слиза като гълъб върху него. Марко ни казва, че след като се кръстил Исус, излязъл от водата, отворило се небето на него самия и той вижда Божият Дух да слиза като гълъб върху него. Матей го предава по същият начин. А Лука го предава по следния начин: "Като се кръсти и Исус и се молеше, отвори се небето, и Светият Дух слезе върху Него в телесен образ, като гълъб; който казваше: Ти Си Моят Възлюбен Син; в Тебе е Моето благоволение".

Макар и да има известна разлика в начина на предаването, един безспорен факт е посочен от четирите Евангелия, а именно, че при кръщението Божият Дух слиза над Исус, съединява се с Него и остава с Него. Това значи, че Божественият Дух се вселява, възплътява се в тялото на Исус от Назарет. Според Окултната Наука Той се възплътява не само във физическото, но и в етерното и астралното тяло на Исус. Но Божественият Дух, като едно Велико Космично Същество, Което е носител на огромни, динамични сили, много по-силни от физическия огън, биха стопили тялото на Исус, ако се възплътяха изведнъж в своята пълнота. Затова Божественият Дух постепенно се възплътява в тялото на Исус с течение на времето. Това е показано в Евангелията от начина, по който почва да се проявява Исус, след като Божият Дух се съединява с него. Както ни предава Евангелието на Лука, първата си проповед Исус е държал в родния си град Назарет. След като прочел в книгата на Исая, където се говори за Него, Той казва: "Днес се изпълни това писание във вашите уши" (4;21). И те Му казват: Това, което си направил в Капернаум, направи го и тука. А Той им казва: Истина ви казвам, че никой пророк не е приет в родината си. И после им казва: "А казах ви наистина, че много вдовици имаше в Израил в дните на Илия, когато се затвори небето за три години и шест месеца, и настана голям глад по цялата земя; А нито при една от тях не бе пратен Илия, а само при една вдовица в Сарепта сидонска. Също тъй много прокажени

имаше в Израил по времето на пророк Елисея, но никой от тях не бе очистен, а само сириецът Нееман" (4;25-27). Този пасаж ни показва, че тук Исус говори от степента на Илия, който беше, така да се каже, едно равноангелско същество. Дотук Христос е слязъл до равнището на ангела и оттам говори, не се е въплътил още напълно в тялото на Исус. Защото, според Окултната Наука възвишените същества, когато слизат в човешко тяло, могат да не се въплътят напълно, като по такъв начин живеят едновременно в Духовния и във физическия свят. Така беше и при Христа, Който постепенно се въплътявал в тялото на Исус, за да го подготви последователно. Много Тайни са свързани с това вселяване на Божия Дух в едно физическо тяло, но моята задача не е да ги изнасям, защото това са вътрешни, езотерични Тайни, които се разкриват само във вътрешните окултни школи. Моята задача е само да посоча, че съществуват такива Тайни.

10. Следващото откровение, което ни е предадено в трите първи Евангелия, а в Евангелието на Йоан не е предадено, е изкушението от дявола. Лука го предава по следния начин: "А Исус, пълен със Светия Дух, когато се върна от Йордан, бе воден от Духа из пустинята 40 дена, дето беше изкушаван от дявола. И не яде нищо през тези дни. И като се изминаха те, огладне". И след това започва изкушението от дявола. Така го предава Лука.

Марко го предава много кратко. "И веднага Духът го закара в пустинята. И беше в пустинята 40 дни, изкушаван от Сатаната и беше със зверовете и ангелите му служеха".

Матей предава това явление по следния начин: "Тогаз Исус биде отведен в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. И след като пости 40 дена и 40 нощи, най-после огладне". И почва изкушението от дявола.

И в трите Евангелия Онзи, Който отвежда Исуса в пустинята, е Духът, за да бъде изкушаван от дявола. Това е едно велико откровение, за което малко загатвам при разглеждането Евангелието на Матей. Пустинята, в която е отведен Христос, в случая, е човешката вътрешност. Той може да е бил във външната пустиня, но важното в случая

е вътрешната пустиня, в областта на човешкия аз, който живее в пустинята на самотата. И трите изкушения ни показват постепенното навлизане на Христовия Дух в трите обвивки на Исус - астралната, етерната и физическата.

11. Следващото окултно явление е възкресението на момчето от Наин. То е предадено по следния начин в Евангелието на Лука: "А скоро след това Исус отиде в един град, наречен Наин. И с Него вървяха учениците Му и едно голямо множество. И като се приближи до градската порта, ето изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, която беше вдовица. И с нея имаше голямо множество от града. И Господ, като я видя, смили се за нея и рече ѝ: Недей плака. Тогаз се приближи и се допре до носилото и носачите спряха. И рече: Момче, казвам ти, стани! И мъртвият се повдигна и седна, и почна да говори. И Исус го даде на майка му" (7;11-15).

Интересно е, че възкръсналото момче е син на вдовица. Също така пророк Илия навремето си възкреси момчето на вдовицата от Сарепта. И Христос, когато започва своята проповед в Назарет, казва: Много вдовици имаше в Израила по времето на Илия, но той не беше пратен при никоя от тях, освен при вдовицата от Сарепта. Това показва, че тук е скрита някаква окултна идея. Според Окултната Наука, в Древността кандидатите за посвещение са били наричани синове на вдовици. И винаги се подчертава, че такива синове на вдовици са умирали и някой пророк ги е възкресявал. Това показва, че не е случайно явление, а по такъв начин е описан един случай на Посвещение. Така че, възкресението на момчето от Наин е една форма на Посвещение, която са практикували в Древността. И Окултната Наука твърди, че този посветен от Наин в следващото си прераждане е бил един от знаменитите учители на християнството. По такъв начин Христос е подготвял хората, които да подемат делото, на което Той сложи началото. Също така и всички изцелявани от Христа са приели Неговия импулс. Те са приели от Него Сила и в следващото си прераждане са станали работници за разпространение на Учението.

12. Следващото окултно явление е възкресението на дъщерята на Яир. В Евангелието това събитие е предадено в осма глава, от 41 до 56 стих по следния начин: "И ето, дойде един човек на име Яир, който беше началник на синагогата и падна пред Исусовите нозе, и му се молеше да влезе в къщата му, защото имаше едничка дъщеря, на около 12 години и беше на умирање. И когато отиваше, народът го притискаше и една жена, която имаше кръвотечение от 12 години и бе иждивила за лекари целия си имот, без да може да се излекува от никого, се приближи изотзад и се допре до полата на дрехата му, и начаса престана кръвотечението ѝ. И рече Исус: Кой се допре до Мене? И когато всички се отричаха, Петър и онези, които бяха с Него, казаха: Наставниче, народът Те притиска и гнети, а Ти казваш: Кой се допре до Мене. Но Исус каза: Някой се допре до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене. И жената като видя, че не се укри, дойде разтреперана и падна пред Него, и извика пред всички люде по коя причина се допре до Него и как начаса оздравя. А Той ѝ рече: Дъще, твоята вяра те изцери. Иди си с мир. Докато Той говореше, дохождат някои от къщата на началника на синагогата и казват: Дъщеря ти умре, не затруднявай Учителя. А Исус, като дочу това, отговори му: Не бой се, само вярвай и тя ще се избави. И когато дойде в къщи, не остави никой да влезе с Него, освен Петър, Яков и Йоан, и бащата и майката на момичето. И всички плачеха и го оплакваха. А Той им рече: Не плачете, защото не е умряло, а спи. А те Му се присмиваха, понеже знаеха, че е умряло. Но Той го хвана за ръката и извика: Момиче, стани! И върна се духът му и то начаса стана, И Той заповяда да му дадат нещо да яде. И родителите Му се учудваха, а Той им заръча да не казват на никого за станалото".

Тук пак имаме едно възкресение, едно Посвещение. Интересното е, че момичето умира от липса на жизнена сила и кръв. от преизобилието на която страда жената с кръвотечението. И когато жената се допира до Исус, Той възприема нейната излишна сила и тя оздравява. Същата тази сила Той предава на момичето и то възкръсва.

Тук си припомням един случай от Учителя. Той е бил в един провинциален град, в едно братско семейство и там имало едно много тежко болно дете. Помолват Учителя да му помогне. Той казва: Може да му се помогне, ако някой от близките се съгласи да взема от неговата енергия и да я дам на детето, за да се възвърне неговото здраве. Такъв се намира и Учителят взема от неговата енергия и излекува детето. Не че Христос няма в себе си тази сила, но е необходимо тя да бъде взета от някой човек, който я има в изобилие. Но по-интересно е самото възкресение. Всички констатираат, че момичето е умряло. И Той казва: "Талита, куми!" Момиче, стани. Тебе казвам! И то става. Както при Лазар казва: Лазаре, излез вън, и при момчето от Наин е казано: Момче, казвам ти, стани! Това са все посвещения, които са предадени във формата на разказ, за да се скрие Истината. Затова Той казва на родителите да не казват никому за станалото.

Също така и това момиче, след своето възкресение се преобразява и става нов човек, става ученик на Христа. В следващото си прераждане е един от добрите работници за великото дело, начало на което сложи Христос.

13. Следващият окултен факт е нахранването на петте хиляди. Това е един окултен факт от голяма величина, който е ясен сам по себе си и хората, които не познават законите, по които стават нещата, ги наричат чудеса. Христос познаваше закона за умножаването на благата. Той, Който е Духът на Слънцето и носи всички блага и енергии на Земята, сега прилага тази сила при умножение на благата в природата. Това не е черна магия, но едно използване на природните сили, които са сили на Христовия Дух, за да умножат благата. Спомням си пак един пример от Учителя и той е следният: На Изгрева, в първите години на мястото, където сега е положено тялото на Учителя, се сееше жито. Един брат сее нивата и посял половината, вижда, че житото му свършва и остава много малко. Той казва на Учителя: Учителю, семето няма да стигне. Учителят му казва: Сей, ще стигне. И за негово учудване той взема от кофата и сее, и то все толкова си

остава, докато посял цялата нива и житото стигнало. Това е, така нареченият закон за Всемирното Изобилие или както Учителят го нарича, Закон за Опуленса, според който богатата могат да се умножават. Този закон са познавали всички посветени. Скоро четох дневника на една американска експедиция в Индия, в областта на Хималаите, където влизат във връзка с известни посветени, които също така широко прилагат този закон за умножение на богатата. Този, който пише дневника казва, че цялата делегация е присъствала на такива опити за умножение на богатата. При разглеждането на Евангелието на Йоан, аз разгледах този въпрос от друго гледище. И той е правилен. Това е разглеждането на един въпрос от две различни страни. Защото окултните истини така се предават, че засягат различни области от живота едновременно.

14. В същата глава, след като пита учениците, за кого Го мислят хората и те какво мислят за Него, Петър по вдъхновение, по откровение казва: Ти си Христос, Син на Бога Живаго. След това Христос дава наставления, кой може да бъде Негов ученик и в заключение на всичко това казва: "Казвам ви истина, има някои от тук стоящите, които никак няма да вкусят смърт, докле не видят Божието Царство. И около 8 дни след като каза това, Той взе със себе си Петра, Йоана и Якова, и се качи на планината да се помоли. И като се молеше, видът на лицето Му се измени и облеклото Му стана бяло и бляскаво. И ето, двама мъже се разговаряха с Него, те бяха Мойсей и Илия, които се явиха в слава и говореха за смъртта Му, която Му предстои да изпълни в Ерусалим. А Петър и онези, които бяха с него, ги беше налегнал сън. Но когато се разбудиха, видяха Славата Му и двамата мъже, които стояха и разговаряха с Него. И когато те се разделиха с Него, Петър рече на Исуса: Наставниче, добре е да сме тук. И нека направим една шатра за Тебе, една за Мойсея и една за Илия, без да знае какво дума. И като казваше това, дойде облак и ги засени, и учениците се уплашиха, като влязоха в облака. И дойде от облака глас, който каза: "Този е Моят Син, избраникът Мой, Него слушайте". И когато престана гласът, Исус се намери

сам и те замълчаха, и след онези дни не казаха никога нищо за това, що бяха видели".

Какво са видели тримата ученици на планината? Те са видели Христа в Неговата Слава, Христос, Какъвто се изявява в етерния свят. Затова се казва, че дрехите Му бяха бели и бляскави. Христос им показва Своята етерна. Своята Божествена природа в нейния троичен аспект. Учениците, в случая, стават ясновидци и яснослушаци. Те виждат Славата на Христа и чуват глас: Този е Моят възлюбен Син, избранник Мой, Него слушайте. Следователно, учениците са били издигнати в Божествения свят, който се отразява в етерния свят, следователно били са в Царството Божие. Затова Той казва преди преображението: "Казвам ви истина, че има някои от тук стоящите, които няма да вкусат смърт, докато не видят Божието Царство". Тримата ученици, които бяха с Него на планината, видяха Божието Царство, значи, за тях се отнасят гореказаните думи (На друго място в тази книга, аз по-обширно говорих за преображението като окултен факт. Тук само споменавам).

15. В 19 глава, от 41 до 44 стих се казва, че когато Христос приближил до Ерусалим, преди Голгота, Той предсказал съдбата на Ерусалим по следния начин: "И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, ти поне в този твой ден това, което служи за мира ти, но сега е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те стеснят отвред. И ще те разорят, и ще избият жителите ти в тебе и няма да остане в тебе камък на камък, защото ти не позна времето, когато беше посетен".

Всичко това, което Христос каза за Ерусалим, се сбъдна. Но тук по-важна е заключителната мисъл, която ни разкрива един важен окултен закон, че когато един народ или един човек бъде посетен от един Божествен пратеник и не бъде приет, този народ или този човек носи последствие и отговорност за това. Той попада под ударите на закона за кармата, защото е отхвърлил и не е приел Божественото, което го е посетило. Затова, голяма е отговорността на

един народ или на един човек, когато бъдат посетени от Божественото и те не могат да го познаят и приемат. Затова се иска будност, за да познае човек времето, когато ще дойде Божественото. И Христос казва: Будни бъдете и бдете, защото не знаете кога ще дойде Син Человечески.

Във връзка с тази мисъл Христос казва: "Колко пъти съм искал да събера Своите чада, както кокошка събира пилците си под крилата си, но не искахте".

16. Гетсимания, Голгота, възкресение. Докато след кръщението в Йордан, Христовото Същество постепенно се въплътява в тялото на Исус от Назарет, то след Тайната Вечеря и Гетсимания То постепенно почва да се отделя от тялото на Исус. И Учителят казва, че при разпятието Христовият Дух бил напуснал тялото. Тук се намираме пред една от най-големите Мистерии в човешкото развитие, за която сега само споменавам като един окултен факт, а по-нататък ще се спра подробно, доколкото е възможно, да разгледам въпроса за Тайната на Голгота. Сега ще предам как е предадено това събитие в Евангелието на Лука като окултен факт, с някои малки осветления. То е предадено в 22-ра глава, от 36 стих нататък: "И рече им: Когато ви пратих без кесия, без торба и без обувки, останахте ли лишени от нещо? А те казаха: От нищо. И рече им: Но сега, който има кесия, нека я вземе, така и торба. И който няма кесия, нека продаде дрехата си и нека си купи нож. Защото ви казвам, че трябва да се изпълни в Мене и това писание. И към беззаконниците беше причислен. Защото писанието за Мене приближава към своето изпълнение. А те рекоха: Господи, ето тука има два ножа. А Той рече: Доволно е.

И излезе, та отиде по обичая си на Елеонския хълм, подир Него отидоха и учениците. И като се намери на мястото, рече им: Молете се, да не паднете в изкушение. И Той се отдели от тях, като на един хвърлей камък и като коленичи, молеше се, думайки: Отче, ако щеш, отмени Ме с тази чаша, обаче не Моята воля, а Твоята да бъде. Яви Му се ангел от небето и Го укрепваше. Като беше на мъка, молеше се по-усърдно. И потта Му стана като големи капки

кръв, които капеха по земята. И като стана от молитвата, дойде при учениците и ги намери заспали от скръб. И рече им: Защо спите? Станете и молете се, за да не паднете в изкушение... И докато още говореше, пристига Юда, който Го предаде... И един от учениците удари слугата на първосвещеника и му отсече дясното ухо. А Исус проговори, казвайки: Остави до тук! И допре се до ухото и го изцели... Христос, обръщайки се към гонителите, казва им: когато бях всеки ден с вас в храма, не простряхте ръцете си върху Мен. Но сега е вашият час и на властта на тъмнината". Това показва, че тук се намираме пред една война на Светлината с тъмнината. И сега, когато предават Христа, е властта и часът на тъмнината, на черното братство.

В най-трагичния момент, когато капки кръв капят от челото на Исуса, това е резултат от напрежението, че Духът иска да напусне тялото и Исус прави усилие да го задържи. Това е вече моментът, когато Христовото Същество постепенно се освобождава от обвивките на Исус. В този момент идва ангелът, за да подкрепи Исуса, който трябва да мине през кръстна смърт, защото, както казах, в него е душата на Адам, която не изпълни Волята Божия в рая и сега трябва да изкупи това си непослушание.

17. Следва Голгота, където Исус е разпънат между двама разбойници. От кръста Исус казва: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят. И като разделиха дрехите Му, хвърлиха жребие за тях" (23;34) С тези думи от кръста е подчертано за сетен път, че тенденцията на Евангелието на Лука е да покаже силата на Любовта. Христос прощава на Своите врагове и с това излива Любовта като Сила по цялата земя, което е и Неговата задача.

Когато Исус е на кръста, по обяд слънцето потъмнява и завесата на храма се раздра. Понеже Христос казва, че сега е властта на тъмнината, а слънцето е в дома на светлината, защото то е външната дреха на Христа. Затова Слънцето потъмнява и завесата на храма се раздира, завесата, която дотогава е скривала Тайните на Посвещението в храмовете. Сега тази Тайна се изнася на историческата сцена пред лицето на всички хора. Това е една от страните на Тайната

на Голгота, изнасяне на Тайната на Мистериите пред света, която е една от причините еврейските големци, които са били запознати с Тайните на Мистериите, да искат да убият Христа, защото ги изнася. Но с това те сами помогнали да бъде изнесена цялата Мистерия открито и затова завесата се раздрала. Раздирането на завесата показва, че когато човек мине през смъртта на Посвещението, завесата на физическия свят се разкъсва и той вижда в духовния свят. И пред светлината, която проблясва пред него от духовния свят, слънчевата светлина изглежда като тъмнина.

"И Исус извика със силен глас и рече: Отче, в Твоите ръце предавам духа Си. И това като рече, издъхна" (23;46).

Голгота беше едно събитие, което трябваше да стане на Земята и за него бяха предсказали писанията. И затова Христос казва: "Писанията за Мене се изпълняват и са към своя край". Той от Галилея предприе цяло пътешествие, за да дойде в Ерусалим, за да мине през Голгота, да мине през смъртта и да я победи. Това беше Неговата задача.

18. Следва полагането в гроба и Възкресението.

Лука описва това събитие по следния начин: "А в първия ден на седмицата, сутринта рано жените дойдоха на гроба, носещи ароматите, които бяха приготвили. А намериха камъка отвален от гроба. И като влязоха, не намериха тялото на Господа Исуса. И когато бяха в недоумение за това, ето застанаха пред тях двама мъже в ослепително облекло. И обзети от страх, те наведоха лицата си към земята. И мъжете им рекоха: Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна. Спомнете си какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на грешните човеци, да бъде разпнат и в третия ден да възкръсне. И спомниха си думите Му. Те съобщиха това на апостолите, които също не повярваха отначало. А Петър стана, изтича на гроба и като надникна, виде саваните, сложени отделно и отиде у дома си, и се чудеше за станалото".

Възкресението на Христа е единствения по рода си факт в цялата световна история. В храмовете на Мистериите са минавали през едно състояние, подобно на

смъртта, но тук Христос премина една действителна смърт, победи смъртта и възкръсна. С възкресението на Лазар, на момчето от Наин и на дъщерята на Яир, Той показва, че има власт над смъртта и когато Той премина през нея, Той я победи и Възкръсна.

19. Явяването на Възкръсналия и Възнесението. Както предава Лука в "Деянията на апостолите", в течение на 40 дни Христос е бил във връзка с учениците и им е говорил. "Като им се явяваше 40 дни и им говореше за Божието Царство".

Най-напред Той се явява на двамата ученици, които пътуват за Емаус и пътува през целия път с тях. И като седна с тях на трапезата, взе хляб, благослови, разчупи и даде им. И очите им се отвориха и Го познаха. А Той стана невидим за тях. След това се явява на единадесетте при затворени врати. "И когато говореха за това, сам Исус застана посред тях и каза им: Мир вам. А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух. А Той им рече: Защо се смущавате? И защо се пораждат такива мисли в сърцето ви? Погледнете ръцете и нозете ми, че Аз съм същият. Попипайте Ме и вижте, защото духът няма меса и кости, а както виждате, Аз имам. И като рече това, показа им ръцете и нозете Си". И след това ги пита: Имат ли нещо за ядене, и ял с тях. "И рече им: Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мене в Мойсеевия закон, в пророците и псалмите. Тогаз им отвори умовете, за да разбират писанията. И рече им: Така е писано, че Христос трябва да пострада, да умре и да възкръсне от мъртвите в третия ден. И че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всички народи, като се почне от Ерусалим. Вие сте свидетели на това. И ето, аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми. А вие стойте в Ерусалим, докато се облечете със сила отгоре".

"И ги заведе на едно високо място срещу Витания и вдигна ръцете Си да ги благослови. И като ги благослови, отдели се от тях и се възнесе на небето".

Всички тези факти, които посочих от Евангелието на Лука, не могат да бъдат обяснени без светлината на Окултната Наука, защото както видяхме, те сами по себе си са окултни факти. Това ни показва, че Евангелията не са прости описания и разкази, а дълбоки окултни съчинения. В тях са изнесени факти, закони и пътища, които ни разкриват Духовните светове и законите, които действат в тях, и същевременно ни показват връзката и проявлението на Духовния свят на земята и в живота на хората. По-голяма част от фактите, които изнесох, са от такова естество, че показват намесата на Духовния свят и на Духовните същества в живота на земното човечество. А връзката на Духовните същества с хората на земята, това е основата на всяко окултно познание.

7. МИСЛИ НА ХРИСТОС, КОИТО СА ЯСНИ ОКУЛТНИ ИСТИНИ

Сега ще изнеса някои мисли, изказани от Христа пред учениците, които сами по себе си са окултни истини и показват окултния характер на Евангелието.

1) Подвизавайте се да влезете през Тясната врата, защото ви казвам, мнозина ще се стараят да влязат, но не ще могат.

2) Като изказа притчата за сеятеля, Христос казва: Който има уши да слуша, нека слуша. И учениците Го питат за смисъла на притчата и Той им казва: На вас е дадено да знаете Тайните на Царството Божие, а на другите се проповядва с притчи, тъй щото като гледат, да не виждат и като слушат, да не разбират.

3) Между родените от жена няма по-голям от Йоана Кръстителя. Обаче и най-малкият в Царството Божие е по-голям от Йоана.

4) Истина ви казвам, има някои от стоящите тука, които няма да вкусят смърт, докато не видят Божието Царство.

5) И като се обърна към учениците, рече частно: Блажени очите, които виждат това, което вие виждате. Защото ви казвам, че много пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате и не видяха и да чуят това, което вие чувате и не чуа.

6) Това поколение иска знамения и няма да му се даде друго знамение, освен знаменията на пророк Йона. Както Йон беше три дни в корема на кита, така Син Человечески ще бъде три дена в сърцето на земята.

7) Огън дойдох да хвърля на земята. И какво повече искам, ако се е вече запалил. Но имам кръщение, с което трябва да се кръстя и колко се утеснявам, докато се извърши.

8) Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята, не, казвам ви, но по-скоро раздяла.

9) Защото човеците на този век са по-остроумни спрямо своето поколение от просветените чрез Виделината. И Аз ви казвам, спечелете си приятели посредством неправилното богатство, та когато стане нужда да ви приемат във вечните жилища.

10) Законът и пророците бяха до Йоана. Оттогава Божието Царство се благовества и всеки насила влиза в него.

11) Защото Божието Царство е вътре във вас.

12) Истина ви казвам, че това поколение няма да премине, докато не се сбъдне всичко това.

13) Всеки ден Той поучаваше в храма и всяка нощ излизаше на хълма, наречен Елеонски.

14) Всичко Ми е предадено от Отца Ми и освен Отец никой не знае Кой е Синът. И никой не знае Кой е Отец, освен Синът и оня, комуто Синът благоволи да му Го открие.

8. ДУХОВЕТЕ ПОЗНАВАТ ХРИСТА. СИЛАТА НА СЛОВOTO ХРИСТОВО

Още от началото на проповедта след Назарет, Христос проповядва в Капернаум, "и се учудваха на учението Му, защото Неговото Слово беше с власт". Словото има власт,

когато самият човек е облечен във власт. Каквото каже човекът, облечен във власт, то става. Понеже Христос изгонва бесовете и те Го познават, това показва, че Той има духовна власт и Неговата дума се чува в Духовния свят, Неговото Слово има власт. И затова Той казва на Пилат, когато Го пита "ти цар ли си", отговаря "Цар съм", т.е. разполагам с власт и сила, но Моето царство не е от този свят. Той е Цар в Духовните светове и разполага с голяма власт и сила.

На излизане от синагогата в Капернаум го среща човек, хванат от нечист бяс, който извиква със силен глас: "Ех, какво имаш Ти с нас, Исусе Назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познаваме Те Кой си Ти, Светият Божий. Но Исус го смъмра, казвайки: Млъкни и излез от него. И бесът, като го повали наред, излезе от него, без да го повреди никак".

"И като стана та излезе от синагогата, влезе в симоновата къща. А симоновата тъща беше хваната от силна треска. И молиха Го за нея. И Той, като застана над нея, смъмра треската и тя остави, и на часа стана, та им прислужваше". На друго място съм се спрял повече за треската на Петровата тъща.

Щом Христос е смъмрал треската, значи тя е живо същество, чува и разбира, когато ѝ се говори. Затова излиза, щом ѝ говори Един, Който има власт. Защото според Окултната Наука и болестите са живи същества, които се вселяват в астралното, етерното и физическото тяло на човека и човек трябва да има власт, за да ги изгони. Но самият човек е причина, за да влязат те в него, защото той сам им е отворил вратата по някакъв начин.

По-нататък се казва: "И когато залязваше Слънцето всички, които бяха болни от разни болести, дойдоха при Него. А Той, като положи ръцете си на всеки от тях, изцели ги. Още и бесовете с крясък излизаха и казваха: Ти си Божият Син! А Той ги мъмреше и не ги оставяше да говорят, понеже знаеха, че Той е Христос.

В пета глава е разказано за риболова на Петър. Той със своите съдружници цяла нощ е хвърлял мрежата в езерото и нищо не е уловил. Христос влязъл в една от ладиите

и оттам поучавал народа, понеже се бил събрал много народ и Го притискал. "И като престана да говори, рече на Симона: Оттегли ладията към дълбокото и хвърли мрежите за ловитба... Симон Му казва: По Твоята дума ще хвърля мрежата. И като сториха това, уловиха твърде много риба, така щото се прокъсваха мрежите им... А Симон Петър, като видя това, падна пред Исусовите колене и каза: Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек... А Исус рече на Симона: Не бой се, отсега човеци ще ловиш". И Петър остави лодките и тръгна след Него.

Тук пак ни е показана силата и властта, с които Христос разполага, че по Неговата дума и рибите влизат в мрежите, ако го вземем буквално като физически факт. Тук е важно, че е показана Силата на Словото на Христа. Той само като каже една дума, стават нещата. А тази Сила иде от Любовта, която живее в Него.

По-нататък се казва: "И когато беше в един от градовете, ето човек, който беше цял прокажен. Като видя Исуса, падна на лицето си и Му се помоли, казвайки: Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш. А Той простря ръката Си и се допре до него, и рече: Искам, бъди очистен. И на часа проказата му го остави".

Тук, както и в много други случаи е показано, че болестите като живи същества, Му се покоряват. Но тук фактор е вярата, която болният има. Болният казва: Ако искаш, можеш да ме излекуваш. Това показва, че той вярва, че Христос има власт над болестите и те Го слушат.

В 17 стих на пета глава се казва: "... И сила от Господа бе с него да изцелява".

От 18 до 26 стих на петата глава се говори за един паралитик, когото спуснали през покрива. Исус, като видя вярата им, казва на болния: "човече, прощават ти се греховете". Тогава фарисеите, които били там, почнали да роптаят и да казват, че богохулства". Но Исус, като видя разискванията им, в отговор им казва: Защо разисквате в сърцето си? Кое е по-лесно да кажа: Прощават ти се греховете, или да река: Стани и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове,

рече на паралитика: Казвам ти: Стани, дигни постелката си и иди у дома си. И на часа той стана пред тях, дигна това, на което лежеше и отиде у дома си, дето славеше Бога".

Тук пак ни е показана Силата на Словото Христово. Той казва: "Стани и ходи" и болният става и почва да ходи съвършено здрав.

След призоваването на Левий, който дава обяд на Исус и учениците Му, на който присъстват много митари, фарисеите го обвиняват, че яде с грешниците, на което Христос им казва: "Здравите нямат нужда от лекар, но болните. Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние".

Навсякъде при тези изцелявания, Христос проявява Любовта си към болните телесно и душевно, към грешниците, за които казва, че той е дошъл да ги призове на покаяние, т.е. да им покаже правия Път на Живота.

Когато фарисеите Го обвиняват, защо Неговите ученици като минават през полето, късат класове и ядат в съботен ден, Той казва: "Човешкият Син е господар на съботата". И на друго място загатва за това, че Исус извършва своите изцеления обикновено в събота. Съботата е ден на Сатурн, а Христос е Логосът, Духът на Слънцето. Слънцето е носител на Живота, а Сатурн е планета, която пречатства Живота. И когато Той в събота лекува, с това Той противопоставя Своята слънчева природа на сатурновата природа и слънчевата природа взема надмощие. Затова Той казва: Човешкият Син е господар на съботата. До Неговото слизание на земята, у евреите, особено, е господарувала съботата, т.е. Сатурн, който, от друга страна, представлява законът на кармата. И като казва Христос, че Син Человечески е господар и на съботата, с това Той им казва, че Той, като Дух на Слънцето, като носител на Живота, е господар на кармата. Защото кармата е, която връзва болните и Христос, чрез Живота и Любовта, които носи в Себе Си, поема кармата в Себе Си и я трансформира, а на хората дава Живот и импулса на Любовта, които ги оздравяват. Защото Животът и Любовта винаги носят здраве и сила, а болестите

са резултат на противодействащите сили на Сатурн, т.е. на съдбата и затова, изцелявайки болните, Христос казва: Аз съм господар на съботата, т.е. на съдбата.

От 7 до 11 стих в шеста глава се говори, как в присъствието на фарисеите Христос излекувал човека с изсъхналата ръка. Той казва на човека с изсъхналата ръка: Стани и се изправи наред. И той стана и се изправи. Тогава Исус попита фарисеите: "Какво е позволено да прави човек в събота? Добро ли да прави или зло? Да спаси ли живот, или да погуби? И като ги изгледа всичките, рече на човека: Простри ръката си. И той направи така и ръката му оздраве".

Тук пак ни е показана Силата на Словото, че думите на Христос имат Сила и носят Живот. Това е, защото те са изпълнени с Любов, а Любовта носи Живот. Христос прави всичко от Любов към хората и понеже Той носи Силата на Любовта, а Любовта носи Живот, затова думите Му имат Сила.

След това се казва, че много народ дошъл да Го чуе и да се изцелява от болестите. Също и измъчваните от нечисти духове се изцелявали. "Целият народ се старал да се допре до Него, защото сила излизаше от Него и изцеляваше всички". Тук ни е показано, че Силата на Любовта и Живота преливат в Него като Сила, която носи живот, която изцелява всички болести. В случая Той е като едно живо динамо, което непрекъснато излъчва от себе Си мощни енергии, които прогонват всички лоши духове, които причиняват различните болести и по такъв начин изцелява болните.

След този случай следва поучението към учениците, като ги нарича блажени. Затова ще се спра по-нататък.

В седма глава се предава случката със слугата на стотника, който праща до Исус да го помолят да дойде да му помогне. След това изпраща други, когато Исус е вече близо до неговия дом, да му кажат: "Господи, не си прави труд, защото не съм достоен да влезеш под стряхата ми. Затова нито счетох себе си достоен да дойда при тебе. Кажи само една дума и слугата ми ще оздравее". Значи,

стотникът е познавал Силата на Христовото Слово и затова казва: "Кажете само дума и слугата ми ще оздравее". Затова Христос казва: "Нито в Израила съм намерил толкова вяра". И когато изпратените се върнали в къщи, намерили слугата оздравял.

Случката с възкресението на момчето от Наин, за което споменах по-рано, е предадена в тази глава и там, между другото, пак е показана Силата на Словото на Христа. "И рече: Момче, казвам ти, стани! И мъртвият се повдигна, седна и почна да говори".

Учениците на Йоан Кръстител идат, пратени от него, да Го питат: "Ти ли си Онзи, Който има да дойде, или друг да очакваме? И в същият час той изцели мнозина от болести и язви, и зли духове, и на мнозина слепи подари зрение. Тогава в отговор им каза: Идете и кажете на Йоана това, което видяхте и чухте, че слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват, глухи прочуват. Мъртвите биват възкресени и на сиромасите се проповядва благовестието. И блажен е онзи, който не се съблазни в мене" (7;20-23).

В осма глава се говори за плаването на учениците по езерото. "А като плуваха, Той заспа; и ветрена буря се устреми върху езерото, и вълните ги заплашваха, така щото бяха в опасност. И дойдоха, разбудиха Го, казвайки: Наставниче! Наставниче! Загиваме! А Той се събуди и смъмра вятъра и развълнуваната вода; и успокоиха се, и настана тишина" (8:23-24).

Тук пак ни е показана Силата на Словото на Христа, Който заповядва на вятъра и на морските вълни. С това също ни е показано, че вятърът и морските вълни се произвеждат от живи същества, за да може да им заповядва и да се смъмрат. Защото на един чисто механичен процес не може да се заповядва, не може да се смъмря. На него трябва да се противопоставя по-силен от него процес. Но тук се казва, че Христос смъмрал вятъра и водата, и те утихнали. Значи, те са живи същества, които се подчиняват на Неговото Слово.

По-нататък се разказва за човека с многото бесове, който живее в гробищата. "Той, като видя Исуса, извика, падна пред Него и рече със силен глас: Какво имаш ти с мене, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Моля Ти се, недей ме мъчи. Защото Исус беше заповядал на нечистия дух да излезе от човека. Понеже много пъти го беше прихващал; та го връзваха във вериги и окови, и така го пазеха; но той разкъсваше веригите и духът го гонеше по пустините. Исус го попита: Как ти е името? А той каза: Легион; защото много духове бяха влезли в него. И молеха Го да не им заповяда да отиват в бездната" (8;28-31).

Тук, както и на други места е показано, че Христос заповядва и на духовете на бездната. Само като го видят духовете на бездната, понеже го виждат в неговата Божествена светлина, затова веднага викат да не ги мъчи, да не ги изгонва от телата, в които са се настанили. И в случая с дъщерята на Яир, който е описан в тази глава, Христос само казва на момичето: "Момиче, стани!" И то става. Духът му се връща в него. Значи и духовете, които са напуснали телата и са в отвъдния свят, като чуват гласа Му, веднага Му се подчиняват, защото Той е Господар на Духовния Свят. И всички Го познават като такъв, Който носи Любовта и Живота - те са сили, срещу които нищо не може да устои.

В началото на девета глава се разказва, че свикал 12^{-те} им дал власт и сила. Казано е: "И като свика 12^{-те}, даде им сила и власт над всички бесове, и да изцеляват болести. И изпрати ги да проповядват Царството Божие и да изцеляват болни" (9,1-2).

Значи, Той има власт не само да заповядва на бесовете и на всички духове, но има власт да предаде тази сила и власт на други, които са готови за това, каквито са апостолите. Това показва, че Той е господар и цар в духовните светове и разполага с неограничена власт, която използва за доброто както на всички човеци, така и на всички същества. Да предаде някой власт и сила на други, Той трябва да е такъв, Който разполага с тази власт и сила и я дава на тези,

които са достойни, които са готови. И тази сила и тази власт идват от Любовта, която е в Него и с която Той упражнява тази власт и сила. В случая Любовта е върховната творческа сила на Битието, с която Христос разполага.

Когато Исус слезе от планината след преображението, "И, ето, един човек от народа извика казвайки: Учителю, моля ти се, погледни на сина ми, защото ми е единствено чадо. И ето, духът го прихваща и той изведнъж закрепва и духът го сгърчва така, че той се запеня, и като го смазва, едвам го напуща. И помолих твоите ученици да го изгонят, но те не можаха. Исус в отговор рече: О, роден неверен и извратен! Докога ще бъда с вас и ще ви търпя? Доведи сина си тук. И когато още идеше, бесът го тръшна и сгърчи силно; а Исус смъмра нечистия дух, изцели момчето и го върна на баща му" (9;37-42).

Интересното тук е, че по-рано се каза, че Христос дава власт на учениците над нечистите духове и те ги изгонваха, но сега не могат да изгонят този дух. А по-нататък се казва, че когато не ги приели в едно самарийско село, Яков и Йоан искали да свалят огън от небето, да ги изгорят, както направи пророк Илия. Но Христос ги смъмрал за това и им казал, че не знаят на какъв дух служат. Значи, апостолите са имали власт да свалят и огън от небето. Това е пак една окултна дарба, която не е достойствие на всички хора.

В началото на 10 глава се казва, че изпратил 70-те да проповядват пред Него в онези градове, където Той ще мине. И като се върнали 70-те, казали Му: "Господи, в Твоето име бесовете се покоряваха на нас. А той им рече: Видях Сатана, паднал от небето като светкавица. Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди. Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са изписани на небесата" (10;17-20).

Тук пак ни е подчертано, че Христос има власт да раздава сила и власт над цялата сила на врага. Но по-важно за учениците е, че имената им са написани на небето, т.е., че те са граждани на небето, а не това, че имат власт над

духовете. И това е важно, но второто е още по-важно. Да бъде името на някого изписано на небето, това предполага, че неговото съзнание е пробудено в духовния свят, да има известна степен на посвещение.

В 13^{-та} глава се говори за гърбавата жена, която той излекувал в събота. Тя била схваната от 18 години. "А Исус като я видя, повика я и рече: Жено, освободена си от немощта си. И положи ръцете си на нея и тя се изправи, и славеше Бога" (13:12-13). Значи, само с една дума и полагане на ръцете си върху жената, тя е освободена от своя недъг. От Учителя има цяла беседа върху този случай, озаглавена "Гърбавата жена".

В 17 глава, 12 стих се казва: "И като влизаше в едно село, срещнаха Го десетина прокажени, които, като спряха отдалеч, извикаха със силен глас, казвайки: Исусе, наставниче, смили се над нас! И като ги видя, рече им: Идете, покажете се на свещениците. И като отидоха, очистиха се. И един от тях, като видя, че е изцелен, върна се и със силен глас хвалеше Бога. И падна на лице при нозете на Исуса и Му благодареше. И той бе самарянин. А Исус в отговор му рече: Нали се очистиха десетимата, а де са деветимата? Не намериха ли се други да се върнат и да въздадат слава на Бога, освен този иноплеменник? И рече му: Стани и си иди; твоята вяра те изцери (17:12-19).

В 18 глава, от 36 до 43 стих е предаден разказът за изцеряването на слепия, който като чува, че идва Исус, казва: "Сине Давидов, смили се над мене". Това повтаря два пъти. Тогава Исус го пита, какво иска да направи за него. Той казва: Да прогледам. Исус му казва: Прогледай, твоята вяра те изцери. И той веднага прогледнал и тръгнал след него, като славел Бога.

Тук са важни две неща. Първо, слепият проглежда само с една дума, казана от Исус - "прогледай". И той му казва: Твоята вяра те изцери. Второто важно нещо е, че той казва: "Сине Давидов", като го повтаря два пъти. Това е важно, но върху тази мисъл ще се спра на друго място.

9. ПРИТЧИТЕ В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

В Евангелието на Лука са разпръснати около 20 притчи. Пет от тях са отправени към учениците, а останалите са към народа. И затова притчите към учениците са по-особени. Защото Той казва на тях: На вас е дадено да познаете Тайните на Царството Божие, а на другите се говори с притчи.

Интересно е да сравним притчите на Матей с тези на Лука. У Матей почти всички притчи имат един строго съдийски характер и се чувства близостта на Стария Завет. У Лука ние намираме много притчи за утехата, от която на пръв поглед се излъчва една голяма доброта. Характерни в това отношение са притчите за добрия самарянин и за блудния син. Но, ако погледнем по-внимателно, ще открием в притчите и една друга нотка. Редом с милосърдието и добротата на самарянина и бащата, те ни показват и коравосърдечието на свещеника, на левита и на фарисея.

Притчите на Лука се разделят на две категории: притчи, отправени към народа и притчи, отправени към учениците. Последните са притчи за размишление. Към учениците са отправени пет притчи, които, ако се разгледат общо, образуват цял организъм. Те са следните:

1. Притчата за моления се приятел -11 глава;
2. Притчата за будния слуга -12 глава;
3. Притчата за нечестния домоуправител -16 глава;
4. Притчата за строгия съдия и молещата се вдовица -18 глава;
5. Притчата за поверените таланти -19 глава;

Тези притчи съставят един вид екстракт и квинтесенция на целия Път, даден в Евангелието на Лука. Встъпителната част към тях образува молбата на учениците: "Господи, научи ни да се молим". На тази молба Христос отговаря, като им дава молитвата "Отче наш" и веднага прибавя

притчата за молещия се приятел. От това може да се види, че в притчите към учениците се касае за степените на едно поучаване за вътрешно молене, размишление и медитация. Тази е особеността на Евангелието на Лука, че то често ни показва образа на молещия се Христос. На много места се казва: "Отиде на планината да се помоли". Ще посоча няколко такива места.

В 4 глава, 42 стих е казано: "И като съмна, Той излезе и отиде на уединено място".

В 5 глава, 16 стих е казано: "И Той се оттегляше в пустинята и се молеше".

В 6 глава, 12 стих е казано: "Пред онзи ден Исус излезе на бърдото да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога".

В 11 глава, от 1 до 4 стих е казано: "И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от учениците Му рече: Господи, научи ни да се молим". След това им дава "Отче наш".

На Елеонския хълм, преди предаването, Той се моли така усърдно, че капки кръв потичат по тялото Му.

Понеже Евангелието на Лука носи характера на едно Евангелие на Пътя, затова от него лъха едно молитвено, едно медитативно настроение.

Ако притчите към учениците се разберат външно, те могат да ни доведат до един религиозен егоизъм, до заблуждение. Затова те трябва да се тълкуват до известна степен като духовни процеси, които стават в ученика в Пътя на неговото развитие. Това са степени в пътя на ученика.

В първата притча, за просеция приятел ни е показано, че във всеки човек има един, който спи и един, който се стреми да събуди спящия. Душата трябва да развие вътрешна активност, за да пробуди чрез молитва и медитация спящите извори на Духа.

При втората притча към учениците, за будния слуга, главното там е идеята за Второто пришествие. Чрез молитва и медитация човек събужда духовните си сили, с помощта на които може да изживее Второто пришествие. След като казва притчата за будния слуга, Христос казва: "Бъдете,

прочее, и вие будни, защото в час, когато не мислите, Човешкият Син ще дойде". От това се вижда, че тази притча се отнася за второто идване на Христа.

Третата притча, за нечестния домоуправител, за да бъде разбрана правилно, трябва да бъде отнесена към вътрешния свят на ученика. За да стигне до един съзерцателен живот, човек трябва да прояви известен егоизъм, един свещен егоизъм. Ако човек иска винаги да бъде алтруист, да живее за другите, той постепенно се изразходва. За да може да служи безкористно на другите хора, човек се нуждае от едно редовно упражнение за възстановяване на собствените си вътрешни сили в момент на уединение, където той живее само за себе си. Да се краде в съвместния живот на хората, това е низост. Обаче, ако, когато е необходимо човек краде, така да се каже, ежедневно по четвърт час, за да се посвети на своя вътрешен живот, това несъмнено е висш дълг. Това е вътрешният смисъл на тази притча.

Тази притча е много по-дълбока, но е много забулена, за да може да бъде разбрана. За да се разбере в нейната истинска дълбочина, трябва да се намери ключа към нея. А този ключ е даден от самия Христос, като казва, че господарят похвалил нечестния домоуправител, който постъпил умно, за да си създаде приятели от нечестното богатство на господаря си. И после Христос прибавя: Не може да служите на двама господари: на Бога и на Мамона. Бог е Този, Който извършва прогреса на човека отвътре, а Мамонът, това е миналото, изразено в правила и форми, които спъват вътрешния импулс на Бога, който непрестанно тика човека напред. Така че, дълбокият смисъл на тази притча е в това, че човек не може да служи на двама господари - на миналото, което е отживяло своето време и на Бога, Който отвътре го води все напред. И вземайки повод от притчата, Христос казва: Защото децата на този свят са по-умни от децата на Светлината в начина на своето постъпване. Така че, според начина, по който постъпват, децата на този свят са по-умни от децата на светлината; според начина, по който те разбират създаденото положение, те са по-умни. Нечестният управител е разбрал, че ако иска да живее,

трябва да направи хората да го обичат. Той е разбрал, че не може да служи на двама господари. Така казва Христос на окръжаващите, че не може да се служи на двама господари: на Бога, който живее в сърцето и на онзи Бог, за когото ви говорят книжниците и фарисеите. На онзи Бог, който като Христов Принцип трябва да даде огромен тласък на човешкото развитие и на онзи Бог, когото проповядват книжниците и фарисеите, който е застанал като пречка в пътя на човешкото развитие. Защото всичко, което в една минала епоха е било правилно и полезно за развитието, то се превръща в пречка за следващите епохи. В известен смисъл развитието се състои именно в това, че онова, което е правилно в дадена епоха, то се превръща в пречка, когато е пренесено в една по-късна епоха. Такъв е дълбокият смисъл на тази забулена притча. Но и след това кратко обяснение, тя все още е забулена.

Също и притчата за молещата се вдовица и строгия съдия ще бъде разбрана правилно, когато я схванем като един вътрешен процес в човека. Стремежът на душата към молитва и медитация може да влезе в противоречие със съвестта, която е един строг съдия. Често, когато човек желае да упражнява, да води един духовен живот на вътрешно самовглъбяване и работа за развиване на вътрешните си духовни сили, често е възпрепятстван от чувството на малоценност, от чувството, че не е достоен, че не е дорасъл за тази работа. Затова духовната работа над себе си трябва да почива на определен минимум на себеутвърждаване и на смелост. Учителят е изразил тази идея със следната мисъл: Не е достатъчно човек да има само стремеж да постигне нещо, но той трябва да има и самоувереност, че може да го постигне, трябва да има смелост. Също така човек може да се обвинява дали работи правилно за своето духовно развитие или не. Правилното разбиране на този въпрос е следното: съвестта може да обвинява човека заради една грешка. Обаче, молитвата, духовната работа над себе си може да укрепи вътрешните сили отвъд тази погрешка така, че съвестта трябва да замлъкне. Защото загубата на морална тежест поради

грешката е била обезщетена от духовната работа над себе си. В духовната работа, която човек извършва в себе си, той се намира в постоянна промяна на отношенията между съдията - съвестта и вдовицата - душата, която се стреми към духовно развитие. Най-после съдията ще отстъпи.

В притчата за поверените таланти пак е прокарана идеята за второто идване на Христос. Чрез правилна духовна работа над себе си за развиване на вътрешните духовни сили, става умножаване на поверените таланти. Отлагането на работата върху себе си чрез молитва и медитация, и пренебрегване на духовните сили е тежък грях и престъпление по отношение на собствената си душа.

Така разбрани, притчите на Лука към учениците очертават цялостния Път на ученика, описан от Лука, Пътят на вътрешната духовна работа над себе си чрез молитва и медитация, изложен в притчите за учениците. Така имаме:

1. Притчата за молешия се приятел ни говори за вътрешната деятелност, която човек трябва да практикува.

2. Притчата за будния слуга ни говори за съзнателността и будността, която се иска от човека, тръгнал в духовния Път.

3. Притчата за нечестния домоуправител ни показва, че човек трябва да отделя време за духовна работа.

4. Притчата за молещата се вдовица ни говори за сигурността отвъд доброто и злото.

5. Притчата за поверените таланти ни говори, че човек трябва да работи за развиване на духовните сили и духовните органи.

Във всички останали притчи, отправени към народа, също са скрити дълбоки окултни правила и методи за работа на онзи, който се стреми към духовно развитие. Няма да се спирам върху всички притчи, но ще кажа по няколко думи само за четири от притчите: Притчата за новото вино и новите мехове, притчата за сеятеля, притчата за добрия самарянин и притчата за блудния син.

В притчата за кърпене на старата дреха с нова кърпка и за наливането на ново вино в стари мехове е прокарана идеята, че новото, което влиза в света чрез Христос, е

несъвместимо със старото. Старото не може да бъде закърпено. Старото са старите мехове, в което като се влее новото, което носи динамични сили в себе си, те ще се пукнат. Новите сили, които Христос носи със Себе Си, изискват нови форми, с които да се изразят. Не може да се прави никакъв компромис между новото, което сега навлиза в живота и старото, което в миналото е било на мястото си и е било полезно, но сега вече то представя една отживяла времето си форма, която се явява като пречка за прогреса и развитието на човечеството. Затова всички, които искат да помиряват старото с новото, нека прочетат внимателно тази притча.

Притчата за Сеятеля - за нея Учителят е говорил много и между другото казва следното: Сеятелят е Божият Дух, който сее Божественото Слово. Падналото на пътя семе е паднало на физическия свят и затова го стъпкват и изяждат птиците небесни. Падналото на камениста почва и в тръните, е падналото в душевния свят, в астралния свят, където или няма почва да се развие, или е заглушено от световните грижи и умира. А падналото на добрата почва има добри условия да се развие и да даде плод.

Щайнер, говорейки за тази притча, казва почти същото с по-други думи. Така Сеятелят е Божественото - духовният свят. Това Царство на Духа трябва да се влее като семе в човешките души, трябва да стане действено на земята. Но има такива души на земята, които имат само такива душевни сили, които отхвърлят духовния светоглед, отхвърлят Духа и признават реалността само на материалния свят. Духовното семе при тях е изядено от пречките, съществуващи в човешката душа. То е изядено от птиците, преди още да поникне. След това идат тези семена, които са паднали на камениста почва. Каменистата почва показва, че няма дълбочина в дадена душа и не може да разбере духовните Истини. Тя ги намира за правдоподобни, но не може да намери сили в себе си да ги приложи в живота си. На трето място е семето, паднало в тръните. Там то пониква, но не може да вирее. Това са хора способни да разберат духовните Истини, но грижите на света заглуша-

ват духовните интереси. Четвъртата категория са тези, които приемат духовните истини и напълно се отдават на тях.

Притчата за добрия самарянин е ясна сама по себе си, но ще кажа няколко думи и за нея. Тази притча е една от най-важните притчи в Евангелието на Лука, защото в нея е вложено разбирането, че Любовта, състраданието не трябва да бъдат само една идея, едно учение за човека, но те трябва да бъдат една действаща сила, която се проявява в живота. Добрият самарянин е човекът, който е носител на силата на Любовта и състраданието, които се проявяват в живота, а не само да се говори за тях. Показани са също типове на старото учение - свещеника, левита и фарисея, които теоретически учат това учение за Любовта и състраданието, но когато дойде да го приложат, те не го прилагат. Тук също е показана идеята, че близък на човека е онзи, който проявява дейна любов към него, а не онзи, който само му говори, че го обича, но не проявява никаква любов. Тук също е показана идеята, че този, който проявява дейната любов, е по-близък и от кръвния роднина. Тази идея Христос изразява също с думите: "Брат, сестра и майка Ми са тези, които слушат Словото Божие и го изпълняват. Този, който прилага Любовта, той Ми е брат, сестра и майка, той Ми е близък".

В притчата за блудния син пак ни е показана от една страна любовта на бащата, а от друга страна жестокосърдечието на големия брат. Бащата е показан като образец на действащата Любов, той живее с тази Любов. Когато синът му поиска дела си, той, по закона на Любовта, която дава свобода на всеки човек, му го дава. И когато той пропилява всичко и се връща при баща си, той го приема с отворено сърце и с радост, че се е осъзнал, че е научил урока си, че е добил смирение.

По-дълбокият смисъл на тази притча е, че този блуден син е човешкият дух, който е слязъл от небето в земния свят със всичкото си богатство и го е разпилял, но в него се пробужда съзнанието и той се връща към Баща си, към Бога, Който го приема с голяма любов и се радва, че той е придобил една опитност. С това ни е показано, че за човека

не е важно да има теоретическо знание, което е богатството на човешкия дух, когато е тръгнал в света, но е важна опитността, която човек може да придобие в живота. С това ни е показано, че духовният свят, Бог, оставя човека свободен даже и да прави грешки, но да придобие опитност. Затова основен закон на Битието е Свободата. Бог дава свобода на всички същества, за да могат да придобият опитност, която е концентрирано знание, опитано и проверено, а не само една теория.

Във всички притчи на Лука са скрити дълбоки окултни закони и методи, с които човек може да работи в Пътя на своето развитие. Всяка притча е метод, който ни показва как да решим даден въпрос, накъде да насочим своята мисъл, за да бъдем полезни както на себе си, така и на своите ближни. Всички притчи имат за цел да ни насочат в Пътя на Любовта, да почувстваме и разберем Любовта като една сила, която се влива в света от Христос. Тя е онова семе, което Сеятелят сее в човешките души. Тя е новото вино, което не може да се налива в стари мехове, защото ще ги разпукне. Тя е показана, че се проявява в добрия самарянин, който минава за езичник, за човек, който няма учението на закона и пророците, но който носи в сърцето и душата си живата сила на Любовта. С това той се поставя по-горе от онези, които имат теоретическото учение на закона и пророците.

Ето какво казва Учителят за притчите в Евангелията и за езика на Евангелията: "Различните притчи на Христа са казани при различни обстоятелства. Той се е съобразявал пред какви хора говори и с такива притчи си е служил. Пред земеделците говори притчата за Сеятеля, пред рибарите говори за ловенето на риба, пред търговците говори други притчи.

Три категории хора са представени, на които Христос говори. Първата категория е представена от този, който си е купил нива. Втората категория е представена от този, който си е купил пет чифта волове, а третата - от този, който се е оженил. Всяка притча е за особена категория хора. Ако разгледаме в тази светлина притчите на Христа, ще видим, че всяка притча съответства на нещо и какви принципи

в живота обяснява. Така нивата съответства на съня, воловете съответстват на яденето, а женитбата съответства на работата. Това са три категории дейности на човека.

Христос е говорил на един окултен език на учениците си как да разпределят работата си на земята. Той внася ново гледище при разглеждането на този въпрос. Като дойдем до проучването на Евангелието, ще го проучваме по един окултен начин. Трябва да намерим в какво съотношение седят притчите една към друга. Те са все символи, които трябва да се наредят по определен начин и тогава ще ги разберете".

Евангелието на Лука навсякъде, било чрез притчите, било чрез отделните мисли и поучения ни разкрива Любовта като една мощна сила, която Христос внася в живота на човечеството. С извършените изцеления на всякакъв род болести и възкресението на мъртвите, ни е показано как силата на Любовта блика навсякъде от Евангелието на Лука. Лука е проповедник, евангелист на Любовта и затова в цялото си Евангелие, по най-различни начини ни говори за Любовта, която като мощна сила навлиза в живота на човека. И затова Евангелието на Лука действа така целебно и утешително на всички измъчени и страдащи, на всички, които търсят цяр за болките си и утеха за скърбите и страданията си. Защото той ни представя Христос като велик Церител, велик Утешител.

10. БЛАЖЕНСТВАТА В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

В Евангелието на Лука на различни места се намират 9 блаженства и 10 "горки". Думата блажени на гръцки значи "макариус" и означава "изпълнен с Бога".

Първото блаженство е отправено от Елисавета към Дева Мария, в което се облажава вярата. В Евангелието това блаженство е изразено по следния начин: "Блажена е тази, която е повявала, че ще се сбъдне казаното от Господа" (1:45).

Следващите девет блаженства са отправени от Христос към учениците. И тези девет блаженства имат отношение към деветчленната природа на човека. В шеста глава Христос говори за блаженствата. Там е казано: "И Той повдигна очите Си към учениците и каза:

1. "Блажени вие сиромасите, защото е ваше Царството Божие."

2. "Блажени, които гладувате сега, защото ще се наситите."

3. "Блажени, които плачете сега, защото ще се разсмеете."

4. "Блажени сте, когато ви намразят човеците и когато ви отлъчат от себе си и ви похулят, и отхвърлят името ви като лошо, поради Човешкия Син. Зарадвайте се в онзи ден и заиграйте, защото ето, голяма е наградата ви на Небесата. Защото бащите им така правеха на пророците."

5. "Блажен е онзи, който не се съблазнява в Мене." (7;23)

6. "Блажени ония, които слушат Божието Слово и го пазят." (11;28)

7. "Блажен е онзи слуга, чийто господар го намира буден, когато си дойде." (12;37)

8. "Като се обърна към учениците, рече частно: Блажени очите, които виждат това, което вие виждате. Защото ви казвам, че много пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате и не видяха, и да чуят това, което вие чувате и не чуха." (10;23-24)

9. "Блажени неплодните и утробите, които не са раждали (23;29)"

На тези блаженства, пак така разпръснати из Евангелието, отговарят десет горки. Първите четири горки отговарят на първите четири блаженства, отправени от Христос към учениците, дадени в 6^{-та} глава, от 24 до 26 стих.

1. "Но горко на вас богатите; защото сте приели вече утехата си."

2. "Горко на вас, които сте наситени; защото скоро ще изгладнеете."

3. "Горко на вас, които сега се смеете, защото ще жалите и ще плачете."

4. "Горко на вас, когато всички чловеци ви възхваляват; защото бащите им така правеха на лъжепророците." (6;24-26)

5. "Но горко на вас фарисеите! защото давате десятък за гъозума, за седефчето и от всякакъв зеленчук, и пренебрегвате правосъдието и Божията Любов. Но тези трябваше да правите и онези да не пренебрегвате." (11;42)

6. "Горко вам фарисеите! защото обичате първите столове в синагогите и поздрави по пазарите." (11;43)

7. "Горко вам, защото сте гробове, които не личат, тъй щото човеците, като ходят по тях, не знаят." (11,44)

8. "Горко за вас, законниците, защото товарите човеците с бремена, които тежко се носят и самите вие нито с пръст не се допирате до бремената." (11;46)

9. "Горко вам! защото градите гробници на пророците, а бащите ви ги избиваха." (11;47)

10. "Горко на вас, книжниците, защото отнехте ключовете на знанието, сами вие не влязохте и на влизащите попречихте." (11;62)

Христос, говорейки на учениците в интимен разговор, както е казано в Евангелието, насаме им казва: "Блажени очите, които виждат това, което вие виждате. Казвам ви: мнозина пророци и царе биха искали да видят това, което вие виждате, но не го видяха и да чуят това, което вие чувате, но не го чуха" (10;23-24).

С това е показано, че в учениците се е пробудило едно ново ясновидство, които древните ясновидци и посветени не са притежавали. Древните са виждали царството на възвишените същества на Космоса, но сега учениците виждат Бога в човека, те видяха Христа в Исуса.

Следващото блаженство, дадено в 12 глава от 33 до 53 стих, за будния слуга, чийто господар заминал за някъде и след време се върнал, ни говори за второто идване на Христос. И задачата на Евангелието на Лука е да възвести това второ идване. Затова се настоява за будност спрямо духовните събития на второто идване на Христа. Тази будност трябва да бъде спрямо антихриста, спрямо

самозваните христосовци, спрямо самозваните учители. И сам Христос казва на учениците Си: Будни бъдете, защото ще се явят мнозина в Мое име и ще ви казват: Ето тука е Христос или ето там е Христос. Но Той също казва, че никой няма да знае кога ще дойде Син Человечески. И когато дойде, ще дойде като светкавица, която ще освети от единия до другия край небето. Значи, изисква се будност за различаване на духовете. И апостол Павел много настоява за тази будност в първа и втора глава на Посланието към солуняните. И той е предал и на Лука този зов към будност, към различаване на духовете, будност преди всичко спрямо идването на самия Христос в етерното царство - в облаците, както е казано в Евангелието, или като светкавица. Това са образи на етерния свят.

Казах, че блаженствата, изказани от Христос в Евангелието на Лука, имат отношение към целокупния човек. Така в блаженството към Дева Мария се облажава вярата - Дева Мария е първообраз на душата.

Блаженствата, изказани от Христос, се отнасят към следните членове на човешката природа, както следва:

1. В първото блаженство се казва: Блажени бедните. То се отнася до физическото тяло. Значи, бъди винаги беден, т.е. възприемчив към Божествените блага.

2. Във второто блаженство се казва: Блажен гладът. Това се отнася до жизнената сила и означава: бъди възприемчив към жизнените сили, които се вливат в тебе.

3. В третото блаженство се казва: Блажени плачещите, блажени сълзите. Отнася се за душевните вълнения, за сърцето и значи: бъди готов да понасяш.

4. В четвъртото блаженство се казва: Блажени сте, когато ви мразят и гонят заради Моето име. Отнася се за личния живот, основание в самия себе си.

5. В петото блаженство се казва: Блажена утробата, която Те е носила. Това се отнася до духовния зародиш в човека. Човек не трябва да оставя да бъде повреден неговия духовен зародиш. Той трябва да го укрепва чрез Христа.

6. В шестото блаженство се казва: Блажени очите, които виждат това, което виждате и вие. С това е показано,

че висшето виждане, ясновидството е започнало. Човек прониква в света на духовните образи.

7. В седмото блаженство, което в Евангелието е изказано заедно с шестото, се казва: Блажени ушите, които чуват това, което вие чувате. С това е показано започването на висшето чуване, човек навлиза в света на Словото.

8. Осмото блаженство е изразено с думите: Блажени онези, които не се съблазняват в Мене. Това подразбира будност на сърцето - вътрешният психически орган, чрез който човек възприема идващия Христос. Това е същността.

9. В деветото блаженство е казано: Блажени безплодните. Това се отнася до изпитанията на изпълнения с Бога човек.

Тези образи насочват, от една страна, към вътрешното устройство на човека, а от друга страна ни водят до вътрешното устройство на Евангелието на Лука. От тях се вижда също, че след шестото блаженство следва един важен развой в Евангелието. Всичко там е приготвление и оттам започва разгръщането на висшия човек. В действителност, между шестото и седмото блаженство се намира голям прелом, началото на пътуването за Ерусалим. Всичко, което се намира преди това пътуване, е подготовка. След това се казва: "Случи се, обаче, когато се изпълни времето, Той да бъде отнесен оттам, Той обърна лицето Си и се насочи направо към Ерусалим" (9;51). И оттам нататък, в същинския Път на учението, висшият човек се разгръща постепенно в Светлината на Христа.

Ако проследим описанието на Лука за живота на Исус след кръщението, ще забележим, че той ни описва как постепенно се разгръща и проявява силата на Христос в Исус. Това е свързано с проповедта на Исус в родния Му град Назарет, където Той говори за Илия и след това извършва и неговите дела - възкресява момчето от Наин. Както казах, възкресението на синовете на вдовиците се е извършвало във всички Храмове на Мистериите в древността. Синове на вдовици са били наричани онези, които се стремили към Посвещение. Така че, възкресението на момчето на вдовицата от Исус и това от Илия е един процес на Посвещение.

Силно впечатление в Евангелието на Лука прави онова място, когато след възкресението на момчето в Наин, Йоан Кръстител изпраща от тъмницата свои ученици да питат Христос: "Ти ли си, Който трябваше да дойде, или да чакаме друг?" (7:18 и *нататък*). Въпрос, в който явно се крие съмнение. Но как Йоан да се съмнява в Христос, когато преди и след кръщението той публично възвестява за Христа? Така, както са описани нещата в Евангелието на Лука, в Йоан трябва да е възникнал въпросът: Аз ли съм Илия, или Той, Който върши знамения като Илия? Илия ли е Той или Христос? Дали Той е самият Христос или е Негов предтеча? Понеже Христос по това време е минавал през степените на Илия, затова предизвиква този въпрос в душата на този, който беше повярвал и възвестил, че вижда в него Христос. Като дава отговор на пратениците на Йоан, Христос говори тогава на народа за величието на Йоан.

След като Христос се изявява на тримата ученици в преобразена форма между Мойсей и Илия, Той се приговлява да се издигне над степените на Илия и пристъпва към Своето Собствено дело. Като отзвук от Преображението двама от учениците, които бяха присъствали на това преображение на планината, пристъпват при Христа, да бъдат един от лявата, а друг от дясната Му страна. Те искат да стоят до Христос като два стълба, за да може Той да пристъпи към Своята мирова задача. Когато учениците искат да предизвикат да падне огън от небето срещу тези, които не ги приели, Христос им казва: Не знаете на кой дух служите. Син Человечески не е дошъл да погуби човешки души, а да ги запази. С това Христос показва, че тук има повече от Илия, който беше извикал да падне огън от небето върху жертвеника. Това преминаване на Христос от фазата на ангела, на каквато степен се е намирал Илия, във фазата на архангела, е показано с израза: "Той направи лицето Си силно и твърдо". С това е показана неумолимата воля на архангела, готов за борба. И оттогава Христос започва истинската борба с тъмните сили, която завършва с Голгота и Възкресението.

Деветте блаженства ни показват степените на Пътя в развитието и преобразяването на човешкото същество. Тези блаженства са методи, пътища, по които ученикът като работи, ще достигне до развитие на своите вътрешни Божествени сили, които дремят в него.

Успоредно с деветте блаженства следват десетте "горки". С тях ни е посочено, че има един отрицателен, крив път на развитие на вътрешните сили на човека, които водят не до организиране на вътрешния човек, но до извращение, деформиране на този човек, затова е казано: Горко на онези, които вървят в този път.

11. СТЕПЕНИТЕ НА ПРЕЧИСТВАНЕ НА ДУШАТА В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА - СТЕПЕНИ НА ПЪТЯ

Сърцето като орган на виждане на етерния Христос или проявление на етерния свят във физическия

Към особеностите на Евангелието на Лука можем да отнесем и описанието на страданията и Възкресението на Христос, сцената с Христа в бяла дреха пред Ирод, разговорът с разбойника на кръста, явяването на Възкръсналия в Емаус и яденето на Възкръсналия в кръга на учениците.

Според Окултната Наука, в човешкото етерно и астрално тяло се намират възприемателни центрове, наречени лотосови цветя или чакри. Най-централният от лотосовите цветове се развива в областта на човешкото сърце.

Човек има не само физическо, но и етерно сърце. В древността етерното сърце е преобладавало. Сега вече фи-

зическото сърце не само надделява над етерното, но и го заглушава. По такъв начин човек се превръща в същество с каменно сърце, вследствие на което става безсърдечен. В Писанието това е изразено с израза, че човешкото сърце престава да бъде от плът и става каменно, и че то трябва отново да стане от плът. С пречистването на душата каменното сърце постепенно се сменя с плътско и по такъв начин етерното сърце постепенно ще се освободи от своята тъмница. Така, именно, се образува същинският орган за възприемане на Христос. По такъв начин сърцето става око за виждане на Христа. Затова е казано, че чистите по сърце ще видят Бога. Когато човек стане действително християнин, той приема Христа в сърцето си. Пробуждането на лотосовия цвят на сърцето бива осъзнато първо повече духовно. Светлината на Христос излива своите лъчи върху бавно разтварящата се пъпка на лотосовия цвят на сърцето. Раздвижването на този орган на сърцето е това, което в смисъла на Новия Завет се нарича вяра. В този смисъл вярата не е способност на главата, на ума, а на сърцето. Но тя не е само едно чувство. Тя е една пъпка, един цвят, който все повече иска да се отвори за Светлината на Духа.

Вярата е център на вътрешното виждане, което схваща цялата Истина, но в скрита форма, както цветът е скрит в пъпката. Това скрито виждане ще се превърне постепенно, под влиянието на Христос, в нещо открито. Пъпката ще се разтвори и тогава, както апостол Павел казва, вярата ще се превърне във виждане. От пъпката ще се развие, ще се разтвори цвят от Светлина и това е Христос. Та, когато се казва: Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога, трябва да се разбира буквално в горния смисъл, когато ще се разцъфти лотосовият цвят на сърцето, който ще се изяви външно като вяра, която ще разцъфти в живота. По такъв начин човек ще вижда Бога, Христос в себе си.

В съответствието между макрокосмоса и микрокосмоса, елементът земя отговаря на физическото тяло; морето, водата отговаря на етерното тяло; облачната, въздушната

област отговаря на душевното или астралното тяло, а топлинният елемент отговаря на аза, на духовния елемент.

Водният елемент в етерното тяло се вълнува от вълненията и страстите, които идват от астралния елемент. Когато душата, астралният елемент, е пречистена, етерното тяло е спокойно и тогава се разцъфтява вярата като цвят. Така можем да разберем Мистичната страна на много събития и изживявания на учениците на Христа. С това можем да разберем и ходенето по морето. Когато се казва, че Христос влязъл с лодката в морето и вятърът утихнал, това показва, в мистичен смисъл, че душевният елемент е утихнал и учениците приемат Христос при себе си и в себе си. Тогава Той им казва: Маловери! Значи, те още не са успокоили душевния елемент, за да може да се разцъфти в пълна сила цветът на вярата, лотосовият цвят на сърцето.

В Евангелието на Лука липсва разказът за ходенето на Христос по езерото, където пътуват учениците. Но разглеждайки сцените в Евангелието от гледището на пречистването на душата и пробуждането на етерните органи, ние намираме, че прониква цялото Евангелие. Тя е сцената, която говори за пречистването на душата. А процесът на пречистването на душата е един от основните тонове на Евангелието на Лука. В осма глава се казва, че редом с учениците на Христос са ходили и много жени, които Христос изцерил от зли духове и болести. Тук жената е символ на човешката душа. Ако жената се явява като образ на душата, то Христос е образ на Духа, чрез който душата намира опора и съдържание. Това показва, че от Христа се излива Силата, която пречиства човешката душа. И всеки човек, доколкото той е душевно същество, трябва да стане Мария. Всеки човек има в себе си две Марии, две души. Едната Мария Магдалина, която е нисшата животинска душа и другата - висшата душа, Дева Мария. В осма глава Лука описва помазването на Христа с миро от една грешница. Това показва пробуждането на душата, която се стреми към Христа, за да бъде пречистена. И Христос казва за нея: На нея се прощават много грехове, защото много е обичала, а на онзи, на който малко се прощава, той малко е обичал.

Нечистото в нея, грешното е изцелено и превърнато в Любов. Голямото прощаване на греховете, което е станало с нея, е изгонване на бесовете, което е процес на пречистване на душата. В голямата жажда, тази демонична жажда за чувствена наслада е непречистеността, а Любовта е това, което се получава чрез пречистването на нечистото. Величието на Любовта, която се извършва от Мария Магдалина, когато тя мокри нозете на Христа със сълзите си и ги помазва с драгоценно миро, иде от величието на пречистеното в нея.

Мария Магдалина, която помаза Христа с миро, е същата Мария от Витания и сестра ѝ Марта. При помазването Мария Магдалина е движена от Любовта. При случая Марта-Мария, Мария е спокойната и се отдава благоговейно на думите, които Христос казва. До нея е сестра ѝ Марта, която е свръхзаета и роптае срещу неподвижността на Мария Магдалина. Мария Магдалина е станала Мария след нейното изцеление и преминава през степеня на преобразяването. Първата степен на това преобразяване е Любовта, втората степен е благоговението, молитвеното вглъбяване. При Любовта тя е още неспокойна. При благоговението и молитвеното настроение, неспокойствието е превърнато във вътрешен мир. Преобразяването на Мария Магдалина продължава до утрото на Възкресението. Чрез превръщане на жаждата за чувствена наслада в Любов и на Любовта в благоговение и молитвено настроение, подготвя се способността, чрез която Мария Магдалина ще бъде в състояние да види Възкръсналия. Любовта стана благоговение, молитва. Благоговението стана виждаща сила на сърцето. Това са преобразявания, през които всяка душа в своя път трябва да мине.

Според едно предание, Марта е онази жена с кръвотечението, която се допря до дрехата на Исус и оздравя. Тя е сестра на Мария Магдалина, от която са изгонени седем бесове и която минава през преобразяване.

Непосредствено след сцената с Мария и Марта, Евангелието на Лука ни разказва, как учениците молят Христос да ги научи да се молят и как Той им дава молитвата "Отче

наш". Образно казано, правилното поведение в молитвата е показано в образа на Мария, която е противопоставена на образа на Марта. Следователно, тук молитвата "Отче наш" показва силата, чрез която душата може да премине пътя от Марта към Мария. Но в Евангелието на Лука молитвата "Отче наш" има една твърде особена форма, която не проличава в обикновената Библия, защото "Отче наш" у Лука е различна от формата, която тя има у Матей. В оригинала една от забележителностите на "Отче наш" на Лука е тази, че тя завършва с молбата: "Не ни въвеждай в изкушение". Следователно, тази молба в Евангелието на Лука е върхът, вътрешната цел на молитвата.

Обикновено се вижда чудно на хората, когато се молим на Бога да не ни въвежда в изкушение, защото ние знаем, че Бог не въвежда в изкушение. За да се разбере този въпрос, трябва да се изясни какво се разбира под думата изкушение. Обикновено, под изкушение се разбира предаване на чувствени наслади и други подобни. Но това е само едната страна на въпроса. В по-широк смисъл, изкушението е въобще всеки неспокоен стремеж на душата, независимо дали той води към добро или към зло. Разбран в този смисъл и Божественият стремеж към съвършенство се проявява като изкушение. Защото всяка външна деятелност, която откъсва вниманието на човека от неговия вътрешен живот, е изкушение. Такава е например Марта, която е все заета с външна дейност. А Христос казва: "Мария избра добрата част", всецяло отдадена на Христа, на Бог в себе си. Затова молбата "Отче наш, не ни въвеждай в изкушение", разгледана в този аспект, е пълна със смисъл и значение.

Противоположното на изкушението е покоението на душата в себе си. Това е състояние, при което човек може да се отдаде на истинската молитва. В молитвата, където душата се научава да се вглъбява в себе си, изкушението замлъква. Всяка липса на сила за молитва, всяка липса на време за практикуване на медитация и концентрация, иде от изкушението. Ето защо последната молба в "Отче наш" на Лука - "Не ни въвеждай в изкушение", е именно молба за получаване на сила за молитва. Молитвата свършва там,

където става дума за изкуството за молене. Неспокойният човек, човекът на изкушението, е още обзет и разсеян от множеството на нещата, а спокойният човек, човекът на молитвата, на медитацията и концентрацията, е на път да добие вътрешното единство. Тогава множеството замлъква, остава само Едното. И Христос казва на Марта: "Едно е нужно" и посочва към Мария. Марта, въпреки, че е изпълнена с Любов и е обърната към доброто, е още човек на изкушението и е неспокойна. Мария е намерила изкуството на вглъбяване в самата себе си, като човек на истинска молитва. Концентрирана, тя носи в себе си огледалото, в което се оглежда само Божественото съвършенство.

В образа на Мария Лука ни показва Пътя на пречистването на душата, което става чрез вярата в Божественото в себе си. Тази идея му е предадена от апостол Павел, който говори за прощението на греховете чрез вярата, а не чрез дела. Тази мисъл на Павел трябва да се разбира в горния смисъл, а именно, че човек трябва да намери време да се съсредоточава върху Божественото в себе си, да го укрепва и развива. Това значи прощение на греховете чрез вяра. Това не значи, че добрите дела не помагат, но това е друг път на пречистване на душата.

В образа на Мария в Евангелието на Лука ни е представена човешката душа в Пътя на нейното развитие и пречистване. Тази идея на Лука прониква цялото Евангелие, само трябва внимателно да се чете. В притчата за Сеятеля е представена пак същата идея за Пътя на човешката душа. Семето, това е Словото Божие, но Словото Божие като семе е нещо реално, а не само една празна дума. То е Божествено семе, което се посажда в човешката душа, където според степената на развитие на душата ще израстне и ще даде плод.

Според притчата за Сеятеля има четири категории души, които, като слушат Словото, различно го отглеждат. Първият вид души не оставя въобще духовното семе да поникне в тях. То е семето, паднало на пътя, където бива стъпкано и изкълвано от птиците небесни. Тук човек още не е навлязъл в едно вътрешно развитие. Той още не е тръгнал по Пътя, който води нагоре. Човек трябва първо

да стане вътрешно жена, да придобие вътрешна мекота, за да приготви по този начин в себе си място за семето на Словото. На скала семето не може да расте, трябва му мека, рохкава пръст. Душата, която е в състояние на скала е, още в състояние на изкушение.

Човек, в който царува неспокойният стремеж, изкушението, съвсем не е най-плодороден. Изкушението, всъщност, не е нищо друго, освен изпадналия в заблуда копнеж, който е вложен от самия Бог в душата като стремеж към съвършенство. Чрез изкушението човек е преминал вече стадия на абсолютното втвърдяване, каквото представлява скалата. Обаче там, където в душата има неспокойствие, грижи, духовното семе не може да хване дълбоки корени. Повърхността на душата, в случая, е мека, но скоро под тази мека повърхност пускащото корени семе се натъква на твърда скала. Душата става Мария едва в четвъртата степен. Тук душата е добра почва. Към тази категория принадлежат хората, които слушат Словото и го пазят в нежни и добри сърца. Мария, майката Исусова, е първообраз и образец на душата, която е станала възприемчива, защото е добила мир в себе си. Евангелието на Лука ни разказва, как тя действително приема в себе си като семе думите на пастирите в нощта на Рождеството и думите на 12-годишния Исус в храма на Ерусалим. "Мария, обаче, пазеше тези думи и ги оживяваше в сърцето си." (2;19) "И Неговата майка запази тези думи в сърцето си." (2;51) Мария Магдалина, която е станала Мария, е също така първообраз и образец на възприемащата душа. Контрастът с нейната сестра Марта ясно ни подчертава това. "Мария седна при нозете на Исус и слушаше Неговото Слово." (10;39)

Душата, добила мир в себе си, е добрата почва. Плодът, който тя принася, е виждането на сърцето. Тук става въпрос за етерното сърце, което се превръща в духовен орган най-първо на вярата и след това в духовен орган на виждане. Там семето на Духа се разцъфтява в разтворен цвят. На втвърдените сърца "дяволът отнема семето на Словото от тяхното сърце" (8;12). Душите-Мария са тези, които слушат Словото и го пазят в своите нежни и добри сърца.

След обяснението, което Христос дава на учениците на притчата за Сеятеля, следва една кратка сцена, която дава потвърждение на скрития Мариин образ в притчата за Сеятеля.

Някои обръщат внимание на Исус, че във нея стоят майка Му и братята Му и искат да Го видят. "Той отговори: Моята майка, моите братя са тези, които изпълняват Словото Божие". От външната същност на Мария, вниманието е насочено към вътрешната Мариина и майчина Божественост, която живее навсякъде, където семето на Словото е прието в душата. Който слуша Словото, той става Мария, майка на Христа. Брат на Христа става онзи, който оставя духовното семе да обхване неговата воля, която изпълнява Словото Божие.

Пречистването на душата е един от основните мотиви на Евангелието на Лука. И това пречистване се извършва на степени и е дадено в различни образи и сцени. Както видяхме, и притчата за Сеятеля е един от образите на степените на това пречистване. Първо Христос говори на народа, след това на учениците и после се говори за пътуването по морето и успокояването на бурята. Това успокояване на бурята е пак един образ на процеса на пречистването на душата. Това е една степен на пречистване. Бурята показва, че в душата още не е настъпил дълбок вътрешен мир. Говорейки на народа притчата за Сеятеля, Христос направи да просветне през образите на притчата целта на пречистването на душата, която трябва да стане добра почва. За да приеме семето, Словото Божие, тя трябва да стане подобна на Мария, способна да зачене от осенението на Духа. С това Той записа ясно тази цел в душите на учениците, в тяхното съзнание. Колкото учениците са по-мощно обхванати от идеала, толкова по-ясно долавят разстоянието, което ги дели от Него. Те виждат своите собствени души в астрални образи, които са заети със земния свят: бурята на въздушното царство разбунтува и морето. Там е казано: "И дойде вихрушка върху морето и вълните удряха върху тях". Във вътрешно притеснение и страх те събуждат образа на Христос в себе си и когато Той

става и простира ръката Си, утихват вятърът и вълните. Настава тишина, в която като в огледало се оглежда дълбокото вътрешно човешко същество, в което се разтварят лотосовите цветове, отварят се тяхните духовни очи и уши и те виждат и чуват пълният с упрек въпрос на Христа: "Къде е вашата вяра?" (8;25) Защото вярата е резултат на разцъфтяването на душевния орган, когато пречистването е произвело необходимата за това вътрешна тишина.

Това е процес на по-нататъшно пречистване на душата. Но постепенният ход на изминатото от учениците пречистване на душата напредва и по-нататък. Следва един от най-загадъчните разкази в Новия Завет - изгонването на демоните от обсебения и изпращането им в свинете. С това ни е представена една сцена, която ни показва една степен на пречистването на душата. Ключът към изяснението на тази степен се намира в думите, които обсебеният казва към Христос: "Какво общо имаш Ти с нас, Исусе Христе, Сине Божий". Подобни думи казва Исус на майка Си при сватбата в Кана Галилейска, чийто правилен превод е: "Какво тече между Мене и тебе, жено?" Мария, в случая, е образ на вечно женственото, девствената Божествена душа и това, което тече между нея и Христос, е чистият Божествен Живот. Сега, когато обсебеният казва на Христа: "Какво общо имаш Ти с нас, с това се загатва, че духовете, които са обитавали човешката душа, в случая това са духовете на сексуалността, нямат нищо общо с Христа. В образа на обсебения ние имаме карикатура на вечно женственото. Сексуалността, това е последната нечистота, с която трябва да се справи човешката душа. Че с този разказ ни е указано това, се вижда от думите, които Христос казва на излекувания: "Върни се у дома си и разкажи какви неща ти стори Бог". И той отиде и разгласи по целия град, какви неща му стори Исус" (8;39).

Докато при други случаи Христос забранява да се говори за изцелението, тук той възлага на изцеления обсебен да излезе пред света като възвестител. Тук се крие една дълбока Тайна на човешкото естество. В Окултната Наука е известно, че между половите сили и

дейността на гръкляна, на гърлото, където се образува говорът, съществува връзка. В развитието на юношата тази връзка се проявява в съвпадането на половото развитие, на половата зрялост, с промените на гласа. Тук Христос изцелява демонизираната сексуалност, като я превръща в сила на словото. И затова "той отиде и възвести на целия град какво бе направил Исус за него" (8;39).

Следва възкресението на дъщерята на Яир. Кръгът около Христа се стеснява все повече. Тук Христос взема със себе си само трима ученици. Казах на друго място, че има връзка между дъщерята на Яир, която е 12-годишна и жената, която страда 12 години от кръвотечение. Това е във връзка с Тайната на женската същност. Същността на жената е, че е образ на човешката душа. Изцелението на кръвотечението е подобно на укротяването на бурята и на изгонването на бесовете. Душата постоянно се колебае между вътрешната безформеност и смъртно вцепенено безплодие. Тя има или твърде много, или твърде малко кръв. Пречистената душа, душата, станала Мария, е възприемчива, без въпреки това да изгубва себе си или да се разлива. За дъщерята на Яир се казва, че е единствена. За момъка от Наин също се казва, че е единствен син на своята майка, която била вдовица. Също и момчето, което Христос изцелява след слизането от планината на Преображението, се казва, че е единствено. Гръцката дума, която е преведена с думата единствен, е моногенес. Това е същата дума, която в пролога на Евангелието на Йоан е казана за Логоса: Единороден Син. Значи и в тези случаи тя трябва да се преведе с думата единороден, а не единствен. А единороден е роденият от Духа.

В Евангелието на Лука на много места се споменава за младежи и девойки. Имаме 12-годишният Исус в храма, възкресение на юноша от Наин, възкресената дъщеря на Яир, изцеление на лунатичното момче. Това са все образи, в които се изязява чистият елемент на младежа и девойката, който се разцъфтява чрез обитаването на вечно женственото, на Духа в човека. Та, като се говори за младеж и девойка, разбира се вечно младото Божествено начало в човека.

След завършване на тази степен на пречистване, Евангелието на Лука преминава в един величествен, възвишен стил към великата повратна точка, където започва пътуването за Ерусалим. Тук следва изпращането на апостолите, нахранването на 5^{-те} хиляди, изповедта на Петра и Преображението. Всички тези важни изявления на Христос, които в другите Евангелия се простират в много глави, свързани помежду си с междинни степени, тук са поместени в девета глава, изпълвайки само нейната първа част. Това е една грамадна концентрация на Христовото Откровение. После идва повратната точка - отиването в Ерусалим, минаването през Самария, която е страна на непречистения душевен елемент. Затова, когато Христос минава през Самария, те не Го приемат. При това, преминаването на Христа през тази област е била една борба против свръхсетивните вражески сили. В Самария по това време са се практикували култове, свързани със сексуалността. Самария е била едно време поле на дейност на Илия. И когато не ги приемат, синовете на гърма Яков и Йоан искат, както някога Илия, да направят да падне огън от небето върху препречващите пътя на Христос богове на Самария. Но Христос ги възпира с думите: "Вие на кой сте дух не знаете? Син Человечески не е дошъл да погуби души, а за да ги спаси".

Едно от първите наставления на Христос по пътя за Ерусалим е притчата за милостивия самарянин. Христос не иска да унищожи душевните сили на Самария, но Той иска да ги пречисти. Той показва, че сексуалността подлежи на преобразяване. Милосърдието е преобразена сексуалност. Притчата за милостивия самарянин се среща само в Евангелието на Лука. В нея е показана безкористната сила на Любовта, проявена като милосърдие. Притчата за милостивия самарянин е последвана от сцената с Мария и Марта, след това с "Отче наш" на Лука. Тези са великите перспективи на пречистването на душата:

Самарянинът - сексуалността, превърната в милосърдие;

Марта - болестта, превърната в ревност за служене;

Мария - демонизмът, превърнат в сила на молитвено вглъбяване;

"Отче наш" - сега душата се научава да се моли.

Това са степените на пречиштането на душата.

В началото на тази глава споменах за развитието на лотосовия цвят на сърцето, чрез който човешкото сърце от каменно се превръща в плътско и човек придобива това, което се нарича вяра. Постепенно, под влияние на Христовата сила, тя се превръща във виждане. Тогава човек възприема етерния свят като светлина. Слънчевата светлина, която ние възприемаме, е пак едно проявление на етерния свят. Защото според Учителя и според Окултната Наука въобще, Слънцето не е едно материално тяло, а е една етерна сфера, която излъчва светлина или по-право енергия, която се превръща в светлина в сферата на земята, когато премине през така наречения светлинен етер. Етерният свят се проявява във физическия свят като светлина и като животворна сила. И на много места в Евангелието на Лука се срещат думи, които ни посочват проявлението на етерния свят във физическия. Това е показано в псалом на свещеника Захария, бащата на Йоан Кръстител, където се казва: "Поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети Зора отгоре, за да осияе седящите в тъмнина и мрачна сянка" (1;78-79). Тези думи ни говорят за проявлението на етерния свят като вътрешна Светлина, която ще осияе седящите в тъмнина и мрачна сянка, т.е. хората от физическия свят, който е тъмнина по отношение на етерния свят.

Симеон, като вижда Исус в храма, говори за Светлината, която озари всички народи. От същият характер е и славословието на ангелите, през нощта на Рождество. Също такава е славословието на учениците при тържественото влизане в Ерусалим.

Към тази поредица от думи са и думите на Христос, където казва: "Огън дойдох да хвърля на земята и какво повече искам, ако е вече запален". Това е Светлината на етерния свят, която чрез Христос прониква във физическия свят и в сърцата на хората. Такива са и думите за светкавицата, каквито в Евангелието на Лука има много. Така например, Христос говори, че видял Сатана да

пада като светкавица от небето (10;18). За Своето второ пришествие Христос казва, че ще бъде като светкавица, която ще озари изведнъж целия хоризонт. "Защото, както светкавица, когато блесне от единия край на хоризонта до другия край на хоризонта, така ще бъде и Човешкият Син в Своя ден." (17;24) Когато вътрешната Светлина на човека проблесне отвътре, тя осветява като светкавица цялото етерно тяло. Бялата дреха, в която учениците виждат Христа на планината на преобразението, също свети като светкавица. "И облеклото Му стана бяло и бляскаво." (9;29) И дрехите на двамата ангели, които се явяват на двете жени при гроба. "И когато бяха в недоумение за това, ето застанаха пред тях двама мъже с ослепително облекло." (24;4) Всички тези думи загатват за проявлението на етерния свят във физическия.

Явяването на Христос на Павел пред Дамаск е също проявление на Христос от етерния свят. За това говорих в предишна глава.

В Евангелието Христос говори за своето второ идване като за идването на Сина Человечески. Обаче, от самото начало едно правилно разбиране на думите "Син Человечески" би могло да ни предпази от едно външно материалистическо схващане на второто пришествие. Така, както тази дума е употребена в Евангелието, тя има няколко значения. Веднъж тя се отнася за човека въобще, а на друго място тя означава самия Христос. Син Человечески е роденият в земният човек по-висш човек, духовният човек. А Христос е Син Человечески за това, защото Той е ясно осъществяване на духовния човек. Съобразно с това идването на Сина Человечески не е един чудотворен процес, идващ отвън към човека, но едно обективно изявление и едно проявление на човешкото същество в същото време. Когато етерното тяло на човека просиява в нас в светлината на духовното съзнание чрез укрепналия слънчев Христов Аз, тогава, едновременно с образа на духовния човек пред нас стои образът на изявяващия се в етерна форма отново идващ Христос. В 17 глава от Евангелието на Лука много ярко е посочено победоносната Слава на изявяващия

се Христос и това изявление означава Новораждане на Космоса във вътрешността на човека.

Ще посоча още две места от Евангелието на Лука, в които е показано проявлението на етерния свят, което преминава през цялото Евангелие. В девета глава се казва: "Тук има някои, които не ще вкусат смърт, преди да видят Царството Божие". А в 24 глава Христос казва, че Той вече не ще яде пасхалното агне и не ще пие от сока на лозата, преди да се изпълни Царството Божие. Между тези две мисли има вътрешна връзка. Първите думи са последвани от Преображението Христово. Тогава учениците виждат Царството Божие. А вторите думи са последвани от Тайната Вечеря. Там пасхалното агне и виното намират своето духовно изпълнение в Царството Божие. И двете са основни християнски загадки: за Преображението, и превръщането на Хляба и Виното в плът и кръв Христови, които са включени една в друга, като две форми на Царството Божие - на Царството на Христовото Слънце и на изявяващата се етерна Светлина.

12. ИЗЦЕЛЕНИЯТА НА ХРИСТА

Изцеленията, извършени от Христа, играят важна роля в Евангелието на Лука. В Древността лекарите са си служили с магнетичните сили на природата за лекуване. И Лука, като гръцки лекар, е познавал това изкуство. Лекарят е бил, така да се каже, акумулатор на силите на природата и чрез тях извършвал лекуването на различните болести. Следователно, новото и чудното в изцелителните деяния на Христа не е било в това, че Той е изцелявал, но как е изцелявал. Често се казва: "От Него излезе голяма сила" и "целият народ се стараеше да се допре до Него, защото сила излизаше от Него и изцеляваше болни" (6;19). Понякога тази сила се нарича по-точно "сила на Господа". Така например, казано е: "И сила от Господа бе с Него да изцелява" (5;17). Но в случая Господ не е едно Същество, което пристъпва към човека отвън, но това е Неговата висша сила на Духа,

Неговата вътрешна, Божествена сила. Христос е излъчвал силите на Духа и чрез това е укрепвал силите на Духа в човека, който от своя страна е укрепвал тялото.

Предхристиянските методи за лечение, като се започне от Египет и се мине през Индия, до Гърция, са били методи, които са си служили с несъзнателното в човека и са въздействали направо върху тялото на човека. Упадъчните остатъци от старите начини на лечение днес отново възникват в така наречената хипнотична медицина и във всякакъв вид атавистични, старинни течения на лекуване.

Христос е лекувал със силата на Духа, като е въздействал върху духа, върху аза на болния човек. Именно на онова място, където става дума за "силата на Господа" като източник на изцеляване, ни пренася към изцелението на схванатия от подагра, което започва, преди всичко, с вътрешно изцеление, прощение на греховете, при което външното изцеление е резултат на засиленото, укрепнало влияние на Духа в човека. Накрая Христос говори на схванатия като един, който е бил изцелен, благодарение на това, че неговата вяра, неговата вътрешна Божествена сила е тази, която му е помогнала.

Можем да кажем, че за разлика от лунните изцеления на предхристиянските времена, изцеленията, извършени от Христос са слънчеви изцеления, изцеления чрез озаряващите духа на човека слънчеви духовни сили. И когато се казва, че Христос е изцелявал в съботен ден, денят на Сатурн, чиито сили са вцепеняващи и отнемащи живот, на тях Христос противопоставя лечителните и животворни сили на Слънцето, което е сам Той.

13. ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

Преди да продължа по-нататък, ще се спра да уточня две понятия. Едното се среща в Евангелието на Лука, а другото в Евангелието на Матей. Това са понятията

Царство Божие и Царство Небесно. Обикновено тези две понятия се идентифицират и това не е грешка, но все пак има известна разлика, когато искаме да бъдем точни и конкретни. Лука употребява понятието Царство Божие. За него то е едно основно понятие. Матей винаги казва: Царство Небесно. За да разберем тези две понятия в техния вътрешен смисъл и различие, трябва да се пренесем към идеята за старата представа за света, според която седем сфери заобикалят Земята. Това са сферите на Луната, Меркурий, Венера, Слънцето, Марс, Юпитер и Сатурн. В духовно отношение този образ за света е реален и действителен. Царството Небесно е целокупността на тези сфери и на отношенията, които те могат да намерят в земния свят. Обаче, когато се говори за Царството Божие по същество, това е четвъртата, средната сфера на духовното Слънце, която прониква останалите сфери. Павел, който е бил учител на Лука, ни загатва за този духовен образ на света, когато говори за своето духовно изживяване. Той говори, първо, за пренасянето си на третото небе и после за това в рай. С думата рай, която намираме също и у Лука, в думите, които Христос отправи от кръста към единия от разбойниците, разпънат заедно с него, Павел разбира четвъртото небе, сферата на Слънцето, която като средна сфера включва в себе си заедно силите на всички останали сфери. Райт и Царството Божие означават също духовното пространство.

Благовестието на Лука в неговото Евангелие е, че Царството Божие е вътре в нас. Това е благовестието за вътрешното Слънце, за Духа, за Божественото в човека. Тук не се говори за идването на Царството Божие във външния свят, когато в света ще станат някакви промени, а за Духа на човека, проникнат от Христовата сила, която прониква етерното тяло на човека и той добива съзнание за себе си, както у съвременния човек физическото тяло има съзнание за себе си. Чрез тази Светлина прониква зад процесите на физическия свят.

14. РИБОЛОВЪТ НА ПЕТЪР В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

В Евангелието на Лука много малко се говори за Петър. Това показва, че духовната особеност, духовният път на Лука не са от Петровото естество. Въпреки това, Евангелието на Лука съдържа една сцена с Петър, която не е описвана в никое друго Евангелие. Това е риболовът на Петър. Той е описан по следния начин: "Народът се притискаше към Него, за да чуе Словото Божие и Той стоеше при Генисаретското езеро, и видя да стоят там две ладии. Обаче, рибарите бяха слезли от тях и измиваха своите мрежи. Тогава Той влезе в една от ладията, която принадлежеше на Симона и го помоли да я отведе малко от сушата. И седна, та поучаваше народа от ладията" (5:1-3).

В Евангелието често се споменават изразите: "Исус призова учениците от морето на сушата" или "от сушата влезе къщи", "От къщи отиде при морето и влезе в ладията и морето". Това са действителни физически явления и процеси, но те съответстват на определени състояния на учениците, на определена степен в духовното развитие на учениците и народа. Така призоваването на Петър започва с изискването ладията да бъде малко отдалечена от сушата навътре в морето. Призоваването на първите ученици, на двете двойки братя става така, че Христос ги призовава от морето на сушата, където те ще станат след това Негови последователи. Морето, в случая, е емблема на душевния живот на учениците. Излизането им от морето на сушата показва отричането от стария душевен живот, който се е характеризирал с голям елемент на чувствата и екзалтации, което е едно богатство. Но сега учениците трябва да се откажат от това богатство и да навлязат в бедното на изживявания, трезво земно схващане, преди душата да проникне по Христовия път до новото духовно богатство. По-късно, след известни опитности и подготовка, се казва:

"Исус излезе от къщи и седна до морето. И събра се много народ при Него, така щото Той седна в ладията, а целият народ стоеше на брега. И Той им говореше много неща в притчи." (*Матей 13;1*) Отначало Христос говори на народа, а след това се обръща към Петър, който е в ладията и му казва: "Изтегли ладията към вътрешността и хвърлете мрежите да уловите риба. Петър Му казва: Учителю, цяла нощ работихме и нищо не хванахме. Но ще изпълня Твоята дума и ще хвърля мрежата. И хванаха много риба." (*Лука 5;4-5*)

Този риболов на Петър в Евангелието на Йоан е даден след Възкресението. Ако морето е образ на Духовния свят, то рибите, които са хванати в мрежите стават образ на това, което човек е в състояние да възприеме от Духовния свят и да го пренесе в своето земно същество. Рибите, изобилието на които разкъсва мрежите, са откровения на Духовния свят в образи, слова и същества, които се потопяват в човешката душа. Риболовът на Йоан ни описва, как чрез предчувстващото изживяване на Възкресението, душите на Петър и на другите ученици са щедро надарени с откровения. Риболовът при Лука външно се различава от този на Йоан, но смисълът му е същият. Тук действително е имало един външен риболов, но по-важно е това, което Петър и другите ученици изживяват. Тук Петър получава първото велико впечатление от Христа в своята душа. Той Го вижда до себе си в ладията, чува Го да говори мощно на народа. Неговата душа и тази на народа е разтърсена от Христовите думи. Заедно с външните възприятия на неговите очи и уши, върху него се втурва едно множество от чувства и предчувствия, които не са от този свят, а носят откровения. Като че върху него нахлува един свят от духовни образи, тонове и сили, а преди това се е чувствал напълно празен. Това е вътрешната страна на чудния риболов и неговият същински смисъл. Близостта на Христос, Който е стоял заедно с Петър в ладията, трябва да се е сторило на Петър нещо страшно, ново и велико. Затова се казва: "И той падна на колене пред Исуса и рече: Господи, иди си от мене, аз съм грешен човек. Защото него и всички, които бяха с него, беше ги обзел страх заради този риболов, който бяха направили заедно" (*5;8-9*).

Петър изживява пълнотата на откровението, но също и изпитанието на душата, което е свързано с близостта на Христовото Същество. Колкото по-голямо е изобилието на Божественото откровение, което се изявява чрез Христовото Същество в чудния риболов, с толкова по-голяма уплаха Петър осъзнава своята човешка слабост. Затова той казва: "Господи, иди си от мене, аз съм грешен човек". Така казва Петър, изпреварвайки с това думите на стотника от Капернаум: "Не съм достоен да влезеш под моя покрив" (17;9). Отговорът, който сега Петър получава, е истинското призоваване на учениците: "Не бой се, защото отсега нататък ще ловиш човеци" (5;10). С тези думи Христос извежда Петър и другите ученици от личното и ги насочва към общочовешкото. С това Той му казва: Докато гледаш само своята греховност, ти не ще намериш смелост за никое общочовешко дело. Не от собственото достойнство на Петър и въобще на човека, но от поръчението на Христа произтича смелостта за действие. В действието слабият забравя и побеждава слабостта, защото се научава да действа с Христа. С това Христос води Петър и въобще човека, от личното изживяване на греховността, към апостолските задачи на човечеството, към делата на Спасението, в които Той иска да има като съработници хората.

Можем да кажем, че разказът за риболова в Евангелието на Лука е като една пъпка, която съдържа в себе си цялото Евангелие. Цялото Евангелие е разцъфнал цвят, който постепенно се разцъфтява от тази пъпка. Призоваването на учениците, проповедта на брега, ходенето по морето, изживяването на възкръсналия Христос, всичко това живее вътре в тази пъпка.

Първата истинска среща с Христос предизвиква в душата на Петър основното религиозно изживяване - вярата. В случая, вярата не е работа на ума, а на сърцето. Тя не е просто работа на чувството, а е начало на откровение. Вярата е пробуждане на душевния орган, който човек носи в спящо състояние в своето сърце. От Светлината пъпката се разтваря в голям цвят. Този цвят е окото за виждане на Христовия свят. Пъпката постепенно

се **развива**. Отначало тя е едно напъващо предчувствие, което живее в сърцето. Сърцето постепенно се събужда, пъпката се разтваря. Вярата е пъпката, която постепенно се разтваря, с което вярата се превръща в знание, на все повече проявяващото се Божествено виждане, виждането на Бога, което е обещано на чистите сърца.

В Евангелието на Лука Петър не играе никаква особена роля. Но той е онзи, в сърцето на когото се отваря Пътят Христов, който започва с вярата и трябва да доведе до виждането и познанията. Риболовът на Петър е пъпката на ставането, изживяването и чието разгръщане означава съдържанието - следването на Христос. Евангелието на Лука предполага съдържанието на Петровата душа. Той гради своя дом върху основата на Петровото същество, което е вече поставено в първите две Евангелия. А съдържанието на Петровото същество е вярата. Преходът от пъпката към напълно разтворения цвят, преходът от вярата към знанието, Евангелието на Лука има да изобрази с неговите вътрешни фигури и движения. Той стои между Петър и Йоан, нещо, което в подрежданията на Евангелията е изразено в това, че Евангелието на Лука образува преход от Евангелието на Матей и Марко, към Евангелието на Йоан.

15. ПЪТУВАНЕТО ЗА ЕРУСАЛИМ - ПЪТЯТ НА УЧЕНИЕТО

Както във всички Евангелия, така и в Евангелието на Лука, с физическите образи и действия, които описва, то изразява велики духовни Истини. У него всичко външно, всичко преходно е символ на нещо духовно. От средата на 9^{-та} глава започва да се говори за пътуването на Исус от Галилея за Ерусалим, като пътят минава през Самария. Исус отива в Ерусалим с пълното съзнание за принасянето Си в жертва, за изнасянето на историческата сцена на това, което в Древността е ставало в Храмовете на Посвещението. Нима Той, Който знаеше какво има да стане, ако трябваше

да го избегне, можеше да не отива в Ерусалим, където бяха Неговите врагове. Но Той, отивайки към Ерусалим, казва: "Никой пророк не е загинал въвн от Ерусалим", затова и Той отива там, да се принесе в жертва на олтара на човечеството, за неговото спасение. Велика е Тайната на Голгота, за нея сега няма да говоря, но само споменавам, че Христос предприема едно дълго пътуване, за да дойде в Ерусалим, да Се принесе в жертва. В течение на целия този път Христос почти само говори и посява семето в душата на народа и на учениците. И накрая на този път на посяване на учението е жертвата, принесена на Голгота. Това е било практикувано и в Древните Храмове за Посвещение. След като ученикът е преминал първия етап на школата, където е изработил морален устой и придобил морална чистота в пречишването на душата, той пристъпва към придобиването на знанието, изминава Пътя на учението. В процеса на пречишването той придобива вярата, а в Пътя на учението той придобива теоретично знание, което, след като мине през Мистичната смърт, ще провери това теоретично познание на опит, ще има изживяването на Духовния свят и ще получи откровение от него за Тайните на Битието и Живота.

Затова Евангелието на Лука е в пълния смисъл на думата Евангелие на вътрешния Път, на Пътя на учението. То постоянно изразява това с един тих и душевно силен език. Като светещи фарове са разпръснати в цялото Евангелие думите за Пътя. Така още в първата глава, 79 стих, се казва: "Ще насочи нашите нозе в пътя на мира". В края на Евангелието, по пътя за Емаус, 24 глава, 72 стих, учениците си казват: "Не гореше ли сърцето ни, когато той говореше с нас по пътя".

Така в изминаването на един външен Път се изживява всичко онова, което трябва да бъде изминато по вътрешен Път, по Христовия Път. Пътят ги беше довел до виждането на Възкръсналия. "Сърцето им горяло" - това е един израз, който показва, че тяхното сърце е преминало от каменно в плътско, станало е едно раздвижване на сърцето, напращащото чувстване на виждащата сила на сърцето. Това е животът на пъпката, която иска да се разцъфти. Така

вярата е била началото на виждането за двамата ученици на път за Емаус. Без да знаят, те са били във вътрешния Път, когато постепенно се осъзнали. Между тези два знака за Пътя се простират много други, върху които ще се хвърли светлина, когато ги познаем като знаци на Пътя в Евангелието на Лука. Те от своя страна хвърлят светлина върху вътрешния Път, описан от Евангелието на Лука.

При изпращането на 12^{-те} и 70^{-те}, Христос казва думите за Пътя: "Не вземайте нищо със себе си по пътя... и не поздравявайте никого по пътя". Ако тези наставления биха се отнасяли до външния живот, до външния път, те водят до егоизъм, до безлюбие, до голямо самомнение. Те се отнасят до вътрешния Път, където човек трябва да бъде концентриран в себе си, върху своя вътрешен живот и да не обръща никакво внимание на външните неща в живота. С все по-ясно познаване на Пътя, както го описва Лука, пред погледа ни се разкрива какво голямо богатство на вътрешно съдържание се намира там, където често пъти се виждат само външни правила и закони.

В устата на свещеника Захария, Евангелист Лука назовава Пътя "Път на мира". В случая, мирът не е само едно възвишено настроение, което прониква цялото Евангелие на Лука, като една топла душевност. То е едно вътрешно състояние на онзи, който е укротил бурите на морето и неговото съзнание е добило повърхността на успокоено море.

"Мир на човеците на земята, които имат добра воля", говори ангелският хор в нощта на Рождеството към пастирите (2;14). "Мир вам", "Мирът да бъде с вас". С този поздрав Възкръсналият пристъпва към своите изплашени ученици (24;36). "Мир да бъде на земята и Слава във висините" (19;38), викат учениците и народът при Влизането на Исус в Ерусалим.

Така в началото, средата и края на Евангелието на Лука прозвучава зовът на мира. Пътят на мира разгръща тържествено своите степени.

Това, което Новият Завет нарича мир, е свързано с най интензивна вътрешна активност. Мирът е съпроводен с

вътрешна съсредоточеност. Съсредоточеност и мир започна! да се зараждат, когато човек се реши да прави, да се отдаде на вътрешни упражнения и усилия. Мирът никога не се ражда от само себе си. Мирът не е едно преходно състояние, а трайно, висше състояние на душата. С това, което Новият Завет нарича мир, започва обитаването на Божественото в човешката душа. То е началото на висшия човек, който се ражда не отгоре, а отдолу. Ето защо в блаженствата се казва: "Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Синове Божии". Мирът, това е първият член на висшата човешка троица, който в Окултната Наука се нарича духовно Себе, или по източната терминология Манас. Този мирен резултат на пречистването е организирането на астралното тяло от Духа. Също така Духът работи и върху етерното тяло и го превръща в Дух на Живота или Будхи. Духът работи и над преобразяването на физическото тяло, което се нарича човешки Дух или Атма. В Новия Завет е загатнато за Духа на Живота, когато се говори за правдата, а за човешкия Дух се загатва, когато Христос казва: Аз съм.

Учителят означава тези три члена на висшата човешка троица с думите: тяло на Любовта, (висшето Себе), тяло на Мъдростта (Духът на Живота) и тяло на Истината (човешкият Дух или Атма).

Така, че встъпването в Пътя на мира е, от една страна, една от най-висшите дейности и работи на пречистване и трансформиране, които Духът извършва над душата. От друга страна той е едно разцъфтяване, пробуждане на душата в духовния свят. Работата на пречистването, която проникнатия от Христа аз, или Христос в човешкия аз произвежда, намира своя образен израз в редуващите се образи на Евангелието на Лука, за които споменах по-рано, а именно: успокояването на бурята, изгонването на бесовете от обсебения, с които ни се говори за пречистването на душата. С изцелението на жената с кръвотечението и възкресението на дъщерята на Яир, се загатва за възстановяването на душевното равновесие между силите на майчинството и силите на девичеството.

Чрез пречиштането се създава възможност за пробуждане на висшата душа, която можем да си представим образно като пъпка, която постепенно се разцъфтява. Когато пъпката има подходящи условия, тя все повече и повече се разтваря под напора на вътрешните сили и стига до разцъфтяване. Вътрешният напор на силите прониква цялото човешко същество, като укрепващо чувство на близостта на Божествения свят - това е вярата. А според напора на силите отвътре, като благословение слиза отгоре проникващата в човека благодат, която първо се въплътява в човека като мир. Вярата и мирът са думи, които посочват същата действителност, като вярата е от човека, а мирът от Божествения свят. Вярата е окото, а мирът е Светлината. Чрез вярата човек възприема мира и с това го реализира в себе си.

Пътят на Лука, Пътят на мира има като съдържание развитието на това, което вярата съдържа като пъпка, което води до разцъфтяването на човешката душа в Духовния свят. Така че мирът е един непрестанен плод на най-висшата духовна активност. Мирът не е едно временно успокояване, а задоволство, идващо не отвън, а отвътре.

Непосредствено след като Евангелието ни обрисова образа на Мария и Марта, и във връзка с това идеала на душата станала Мария, на душата, станала способна за медитация и молитва, ние виждаме ученците да пристъпват към Христа с молба: Учителю, научи ни да се молим (11;1). Тогава Христос дава на учениците "Отче наш", прибавя към него едно общо наставление за моленето и медитацията. Молитвата и медитацията, това е силата на вървенето в Пътя, това е силата, която прави пъпката да се разпукне, да се разцъфти отвътре. Вътрешната молитва, молитвата, превърнатата в медитация, е работа на душата над себе си, тя е подготовка за приемането на Божествената сила на благодатта. А цялото наставление може да бъде разбрано, като вземем неговия край: "Щом вие, които сте лоши, можете да давате добри дарове на своите чада, колко повече Отец ваш, Който е на небето, ще даде Дух Светий на онези, които Го помолят" (11;13). Духът Светий е това, за което

човек се моли. Той е единственият истински достоен обем на молитвата. Той е това, за което душата трябва да се разтвори във всяко молитвено съсредоточаване, във всяка молитва, превърната в медитация. Всяка истинска молитва е насочена, в крайна сметка, не към една земна цел, а към една небесна цел, за вселяването на Божествената сила на благодатта, на мира, на правдата в човешката душа.

В поучението за молитвата Христос споменава думите "хляб, риба, яйце, камък, змия, скорпия" и пр. Това са символи, които изразяват определени сили на живота. Така хлябът е всичко, което нахранва душевно човека и което той получава отвън. Риба е това, което оживява човешкото етерно тяло със силите, които извира отвътре. Яйце е това, чрез което човек действа творчески отвътре навън, чрез което той създава нещо ново като духовно произведение. Камък става в човека всичко, което външният свят дава като сетивни впечатления и външни дарове, когато човек не може да го приеме одушевлено и да го преработи вътрешно. Змия стават жизнените сили, когато човек вместо да ги използва за вътрешно оживяване, ги използва само за изработване на мозъчна интелигентност. Скорпион стават в човека пробуждащите се в него творчески сили, когато вместо за творчество те се използват само за задоволяване на неговото тщеславие и на неговата чувственост. Това, което може да направи човека производителен, може също да се прояви като отровно жило, което причинява парализиране и душевно умирање.

Наставленията на Христа за молитвата крие в себе си дълбок смисъл. Ако се разбира буквално, това е материалистично схващане, което е дошло от неправилните преводи и от степента, на която се намира човешкото съзнание, да схваща и разбира само сетивната страна на даден въпрос. Така в обясненията, които Христос дава на учениците във връзка с молитвата, в гръцкия текст се среща думата "анаилия", която в европейските преводи е преведена различно, но при всички преводи така е предадена, че си губи значението, което думата има в гръцкия език. В българските преводи е преведена с две

различни думи: "безочливост" и "настойчивост", а Лютер го превежда с думите "безсрамна похотливост". А истинският смисъл на думата е побеждаване на страха, побеждаване на боязливостта. Това са неща, които трябва да бъдат преодоляни от онзи, който иска да се учи да се моли. Страхът Божий изпълва душата на този, който се чувства като раб, слуга на Бога. Но Евангелието на Лука, както то самото показва, се обръща към "приятеля на Бога". Това е човекът, който от раб е станал приятел на Бога, който от изживяването на непреодолимото разстояние между него и Бога е стигнал до изживяването, че Бог може да живее и в човека, и който към смирението е прибавил смелостта. Побеждаването на боязливостта е силата, чрез която "рабът Божий" е превърнат в приятел на Бога. Рабът Божий чака да му се даде заповед и закон. Той се подчинява чрез напрежението на своята морална воля. Но моралната воля е нещо човешко. Приятелят на Бога изучава Божията Воля чрез вътрешната деятелност на молитвата. При тази молитва дейността не е вече човешка, а благодат, деятелно вселяване на Бога в човека.

Ето защо в християнската наука трябва да царува побеждаването на страха и боязливостта, с които се отличава рабът Божий. Когато учениците помолват Христа "Учителю, научи ни да се молим", Той ги научава чрез побеждаване на боязливостта да добият смелост и воля да пристъпят към вътрешната молитва. Така молецият се се разтваря вътрешно, за да може да приеме в себе си Божията благодат, Божието Присъствие. Тогава молитвата и чуването на молитвата взаимно се проникват, в молеция се човек просветва нещо от Духа Святий, което е истинският обект на молитвата. Чрез тази вътрешна молитва човек добива вътрешна смелост, Божествена сила, чрез която Небето бива пренесено на Земята.

В 16 глава, 16 стих Христос казва, че "законът и пророците бяха до Йоана, оттогава Царството Божие се благовества и всеки прониква със сила в него". А Матей предава тази мисъл със следните думи: "От дните на Йоана Кръстителя насам, Царството Божие насила се

взема. И които се насилят, те го грабват" (11;12). Изразът на Лука води до едно преобразяване на отношението на човека към Божествения свят, да премине от закона към благовестието, към Евангелието. Законът говори на раба Божий, а Евангелието на приятеля Божий. По-рано цялата деятелност е принадлежала на отдалечения от човека Бог, сега човек трябва да събуди в самия себе си Божествената деятелност. Сега благодатта действа по-различно от по-рано, тя не действа вече отвън, а отвътре в човешката воля.

Евангелието на Лука ни е показало прилагането на този закон, за побеждаването на боязливостта, с притчата за молещата се вдовица и несправедливия съдия, дадена в началото на 18 глава. Загадъчно е, че в заключение на тази притча Христос казва: "Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на Земята?" В смисъла на Евангелието на Лука, идването на Човешкия Син не е едно физическо, а едно свръхсетивно събитие, което ще стане в етерния свят и в умовете на хората. И тогава разделянето на хората и на духовете няма да стане по физически начин, а по духовен начин. Всички онези, които са приели в себе си Христа като Светлина, ще отидат от дясната Му страна и ще Го видят в етерния свят в Неговата Слава. А които не са приели тази Светлина, те ще отидат отляво, ще отпаднат от еволюцията, ще останат назад в своето развитие. Това зависи от развитието на душевното око. Казах, че според това разбиране вярата е органът на човека, за да проникне той в етерния свят, в който Христос отново ще дойде. Вярата е виждащата сила на сърцето за Възкръсналия и отново идващия на Земята Христос. Когато пъпката се разтвори в цвят, когато от вярата се роди ясновидството, тогава въпросът на Христа: "Дали Син Человечески, когато дойде на Земята, ще намери вяра?" може да бъде изразен по следния начин: Ще има ли хора, които ще могат да изживеят Новото идване на Христа, или всички ще проспят това събитие?

За да се превърне вярата в ясновидство, необходимо е вътрешна работа за надделяване на човешката инертност. Човек трябва да намери сила в себе си да работи за развиване на своите вътрешни възможности. За тази цел

човек трябва да се научи да се моли вътрешно, винаги да отпраща мисълта си и съзнанието си в посоката към Бога. Молитвата трябва да бъде изпълнена с вяра, а вярата трябва да бъде придружена с молитвена активност, чрез която Божията Воля се събужда в човека. Това е ключът на сърцето и ключът на Небето. На отварящото се око за сърцето отговаря отварящото се Небе. По този път вярата се превръща в знание. Тази е връзката на притчата за молещата се вдовица със следващия въпрос за вярата: Както постъпва молещата се вдовица, така трябва да постъпват всички човешки души, които искат да се подготвят за идването на Човешкия Син. Тогава Христос ще намери вяра на Земята и за онези, които Го видят. Неговото идване ще бъде в най-висока степен това, което за молещата се вдовица е отдаването на правдата накрая.

След голямата поредица от притчи: Изгубената овца, изгубеният динар, изгубеният син, нечестният домоуправител, богатият и бедният Лазар, се казва: "И апостолите рекоха на Господа: Укрепи вярата ни" (17,5). Както по-рано бяха помолили: Господи, научи ни да се молим, така сега те се обръщат с молба: Укрепи вярата ни. И двете молби стоят във вътрешна връзка една с друга. В молитвата се ражда вярата. Силата на вярата е плод на молитвата. Обаче, вярата е нещо развиващо се, затова не може да се каже: Аз имам вече вяра. Именно този, който има действително вяра, не може да стои на едно място. Както пъпката набъбва от вътрешния напор на соковете и се изменя, така на вярата е присъща воля за развитие, която иска да превърне пробудената вяра в едно ново, по-ясно и по-обхватно изживяване. Учениците в Пътя на своето развитие са добили вярата и с това и мира. Сега те искат да бъдат доведени до следващата степен.

Първият отговор на Христос на молбата на учениците е: "Ако имате вяра, колкото синапово зърно, бихте казали на тази смоковница - изтръгни се и се насади в морето, тя би ви се подчинила" (17;6). Тези думи не трябва да се разбират буквално. С това Христос обръща вниманието на учениците върху това, че вярата е една вълшебна сила, че

тя съдържа в себе си силата за преобразяване на света, показва им магията на вярата образно. Фактически, вярата е отвореността на човешкото същество за влиянието на духовните сили, които принадлежат на един по-висш ред от този, в който царуват природните закони.

За магията на вярата Христос на два пъти говори у Матей. Първият път за преместването на планината и втори път, за смоковницата. Фарисеите запитват: "Кога ще дойде Царството Божие?" (17;9). Христос им отговаря: "Царството Божие не ще дойде с външни жестове и не може да се каже: Ето тука е или ето там е. Защото, ето Царството Божие е вътре във вас" (17;20-21). Царството Божие е една духовна сфера, сферата на духовното Слънце, от която се ражда Светлината, Словото и Животът. Минало е вече това време, когато това Царство можеше да се търси вън, както в някаква форма на екстаз, когато човешката душа, излъчвайки се, се потопява в него. Сега на мястото на екстаза за човека идва вселяването на благодатта на Небето, етерната пълнота на Светлината, Любовта и Живота. Царството Божие трябва да се събуди вътре в човека, трябва да стане събудяне на човешката душа. Вярващото сърце е вратата, чрез която Царството, Силата и Славата могат да се влеят в човешкото същество. Човешкото сърце вижда Славата във висините и приема Мира на Земята. Пропастта между Бога и човека е свързана с мост чрез това, че Царството Божие е вече вътре в човека.

След като отговаря на фарисеите, Христос по-нататък продължава наставленията към учениците. На чуждите, на външните, Той говори за идването на Царството Божие, а на приятелите, на учениците Той говори за идването на Човешкия Син. Той показва, че тези две понятия са идентични. Царството Божие е сферата на етерната Светлина, а Син Человечески е образ от Светлина, Която царува и ръководи в тази сфера. Да възприеме човек Царството Божие, това значи той да вижда и да се потопи в едно море от Светлина. Да вижда Сина Человечески, това значи да може да различи в морето от Светлина образа на Съществуото, Което е извор на всяка Светлина, която

е Светлината на света. Както външната светлина идва от външното слънце, така Славата на Царството идва от Христа, Който е духовното Слънце. И както външното слънце става видимо, когато настъпи неговият ден, така и Христос, когато изгрее един ден на Сина човечески. Казано е: "Ще дойде време, когато ще копнеете да видите един ден на Сина човечески и не ще Го видите. И ще ви казват: Ето тук е, ето там е, не отивайте и не Го следвайте. Защото, както светкавицата блесва горе на небото и осветява всичко, което е долу под небото, така ще бъде и Син човечески в Своя ден" (17;22-24).

Колкото повече навлизаме в Евангелието на Лука, толкова повече в неговата вътрешна задушевност се явява друг един елемент на космическа строгост. Той проблесва като пронизан от духовни мечове. Образът на светкавицата постоянно се възвръща: "Видях Сатана да пада като светкавица от небото" (10;18). "Окоето е светило на тялото. Когато окоето ти е чисто и отворено, цялото ти тяло е светло. Ако окоето ти е затворено или нечисто, цялото ти тяло ще бъде в тъмнина. И така, гледай светлината в тебе да не бъде тъмнина. Когато цялото ти тяло е осветено, така щото да няма в него никаква тъмнина, тогава тялото ти ще бъде така светло, като че ли светлина го озарява с ярка светкавица" (11;34-36).

Идването на Сина Човечески е съдба на света. Христос не ще дойде като съдия, но въпреки това, Неговото идване ще бъде съдба, защото Той ще дойде в Светлина, която тъмнината не ще може да разбере. И тези, които приемат Христа като Светлина, ще имат условия за развитие и прогрес, а другите ще останат в своето развитие и ще отпаднат от еволюционния процес. Това е съдбата на света. Тези, които приемат Христа като Светлина, ще просветнат, а другите, които не приемат Христа като Светлина в умовете си, тъмнината им ще стане още по-голяма. Това е съдбата на света, че Светлината на Христа ще разкрие съдържанието на всяка душа и според съдържанието ще заеме и мястото си в света, ще бъде или в клоните, цветовете и плодовете на Дървото на живота, или в корените.

На молбата на учениците "Господи, укрепи вярата ни", Христос отговаря с описването на върховната цел, която е поставена на вярата - възприемането на Новото идване на Христа. След това се задават още въпроси, целещи се далеч. Учениците вече питат: Господи, къде? Те искат да знаят накъде да насочат погледа на виждащото сърце, за да не пропуснат проблясването на светкавицата. Отговорът е една Тайна. В официалния превод отговорът гласи: "Където е трупът, там ще се съберат и орлите" (17:37). Сам по себе си този превод има известен смисъл, но за случая не изяснява въпроса. Там, където в превода е поставена думата "труп", в гръцкия текст стои думата "сома", която означава тяло. Но с това не се разбира физическото тяло, което след смъртта остава мъртъв труп, защото на това понятие в гръцкия език отговаря думата "саркс". Думата "сома", преведена правилно, значи живото тяло, което в окултизма се нарича етерно тяло. Ако искаме да преведем на съвременен език загадъчният отговор на Христа, тогава можем да кажем така: Насочете вниманието си навътре към вашето собствено същество, обърнете внимание на тънките строителни сили, които проникват вашето тяло. Там вие ще имате етерните сили и етерната сфера, където се образува органът на възприемането на слънчевите орли (ангелите, които слизат).

С това Христос обръща вниманието на учениците върху по-тънката организация на човека. Той не се задоволява с това, да каже както на фарисеите: Царството Божие е вътре във вас. На учениците Той казва с интимна, образна яснота и с точност, къде във вътрешността може да бъде доловена сферата на слънчевите орли.

Чрез притчата за молещата се вдовица и въпроса: Дали Син Человечески ще намери при Своето идване на земята вяра, Христос обръща след това вниманието на учениците върху силите на смелото искане, което прави вярата да узрее във виждане на Сина Человечески. Едно символично събитие, една неизговорена, а извършена притча, утвърждава тържествено поучението за виждащата сила на вярата. По пътя за Ерихон Христос изцелява слепия. "И когато го

направи да прогледне, рече му: Твоята вяра ти помогна" (18;42). Всички, които се намират в пътя, ще бъдат изцелени от слепотата си и ще станат виждачи. Така вярата ще се превърне във виждане.

Христос приближава с учениците си Ерусалим, с което и целта на пътуването е постигната. С влизането в Ерусалим започва нещо ново. Като увенчаване и завършек на учението за пътя, Лука дава притчата за поверените таланти. Той изрично огражда притчата с думи, които говорят най-ярко да изпъкне увенчаващото значение на тази притча. "Каза им една притча за това, че е приближил Ерусалим и те си мислеха, че Царството Божие веднага ще се изяви... И като каза това, продължи да върви нагоре към Ерусалим" (19:11-28). Съдържанието на притчата е, че благороден човек отива в странство и поверява на слугите си да пазят богатството му, като на всеки дава различно. И като се връща, тези, които са удвоили богатството, похвалява, а този, който само го е запазил, порицава. Тази притча не трябва да се разбира в материален смисъл. Тя има отношение към заминаването и завръщането на Христа. Отпътуването и завръщането на царя сочат непосредствено заминаването и новото идване на Христос. И самото Евангелие казва, че Христос дава притчата във връзка със скорошното идване на Царството. Изявлението на Царството е, следователно, едно и също със второто пришествие на Христа. Обаче, идването на Царството на Сина човечески е едно строго даване на сметка за хората. На всеки човек е поверено по един талант. Онзи, който умножава талантите, ще устои при второто пришествие на Господа, а който само запазва дадените му таланти, не ще издържи. От самия разказ в Евангелието се вижда, че повереният талант е спящият духовен орган на сърцето, вложен във всеки човек. Който само съхранява този орган, може би от страх, че иначе би вършил дело на самоспасяване, той ще проспи второто идване на Христа. Само когато е пробудил спящия орган, превърнал е вярата във виждане и я е умножил, ще може да устои пред завръщания се господар. Така притчата за талантите е увенчаващото резюме на пътя, описан от Лука,

великият призив за вътрешно активно молитвено обучение, за молитвено преобразяване, което води от вярата към виждането. Негодният слуга е онзи, който е само благочестив, но се държи далеч от Бога. Похвални слуги са онези, които към благочестието прибавят смелостта да работят за духовно развитие, за да станат съсъдове, носители на Божественото.

16. ПРЕВРЪЩАНЕ НА ВЯРАТА В ЗНАНИЕ

Евангелието ни разкрива пътя на душата, където пъпката на вярата се превръща в цвят на знанието, където душата се пробужда за Духовния Свят. Казах, че събуждането на вярата в душата е съпроводено със събуждането на лотосовия цвят на сърцето. Събуждането на вярата не е един еднократен процес, а един прогресивен процес. И тя трябва да се подхранва и подкрепя. Процесът на придобиването на вярата ни е показан с един интересен образ - риболовът на Петър. Изобилният риболов е раждането на вярата в Петър. Тази сцена е предадена в началото на Евангелието, когато Исус призовава учениците. А Йоан описва този риболов накрая, след Възкресението. Втората сцена в Евангелието, свързана с Петър е отричането на Христа. Третата сцена с Петър е когато Христос го пита: "Кой съм аз, за кого ме мисли народът и за кого вие?". Тогава Петър отговаря: "Ти си Христос, Син на Бога Живаго". Тогава Христос му казва: "Това не ти са открили от плът и кръв, но Отец ми, Който е на небесата". С това е показано, че това не е плод на неговата душа и на неговия ум, а това е Откровение отгоре. Така че, риболовът на Петър е раждането на неговата вяра. И е показано така, че в това, което се ражда, проличава вече бъдещето. Петър повярва, но се уплаши от Христа и затова казва: "Господи, иди си от мене, защото съм грешен човек". А в Гетсимания е и отричането, и кризата на вярата на Петър. Вярата на Петър изпада в криза не защото става

по-слаба, отколкото е била по-рано, а защото в решаващия момент не може да расте и преобразува. Кризата настъпва там, където вярата трябва да стане знание. Отричането на Петър не е слабост на волята, но е една слабост на съзнанието, където вярата не може да се преобразува в знания. Той вярва в Христос, но не Го познава, въпреки че имаше откровение за това. Неговата вяра не може да се проникне от светлината на виждането и затова изпадна в тъмнината на незнанието, на забравата.

Евангелието на Лука отбелязва кризата в Гетсимания като една криза на съзнанието чрез една извънредно сурова и пълна с тайнственост сцена. На Тайната Вечеря Христос се обръща към Петър: "Симоне, Симоне, ето, Сатана ви пожела, за да ви пресее като жито. Но аз се молих за тебе, за да не отслабне вярата ти" (22;31-32). Но ако вярата на Петър не можа да намери достъп нагоре до знанието, Христос предсказва отричането. Но все пак пренася Петър през кризата, за да не стане жертва на нисшите сили. В бъдеще Петър ще успее да повдигне своята вяра, което Христос предсказва с думите: "Ти, когато се повдигнеш, укрепи братята си" (22;32).

След това Христос казва на учениците си тайнствените думи: "Колко пъти ви изпрацах без кесии, без тържик, без обуца, изпитахте ли някаква липса? Те отговориха: Никога, от нищо. Тогаз той им рече: Но сега, който има кесия, нека я вземе, също и тържик. Но който няма, да продаде дрехата си и да си купи меч. Защото, казвам ви: Трябва да се изпълни за мене още това, което е писано. Между злодейци бе счетен. Защото това, което е писано за мене, е към своя край. А те рекоха: Господи, ето тука има два меча. Рече им: Доста е" (22;35-38).

Всичко това не трябва да се разбира физически. Разглеждано физически, то остава напълно неразбрано. Да се признае, че не се разбира нищо от тези думи, това е първата необходима стъпка, за да бъдат те въобще разбрани. Тези думи, макар и тъмни и неясни, но в тях се крие една дълбока Мистерия. Те ни насочват към безкрайни гълбини. Самата сценичност, при която са казани тези думи, засилва

още повече тази Мистерия. Трапезата на кръглата маса е вдигната и сътрапезниците се готвят да напуснат къщата, за да навлязат в тъмната нощ на Гетсимания. Сърцата на учениците са завладени от чувството на една безкрайна раздяла, от безкрайно очакващо напрежение. Това, което се готвят да сторят външно, да излязат от къщата навън в нощта, душите вече са го сторили вътрешно. Приемането на хляба и виното е накарало душите да излязат от дома на тялото и да навлязат в несигурните космични пространства. Тайнствените думи, които Христос изговаря фактически са последните земни думи към учениците. В Гетсимания около Него са още само тримата, след това и те се разбягват, като само Йоан отива с Исус в двора на първосвещеника. Това са последните наставления, последното учение. Първо, имаме пълномощието в Тайнството на тази вечеря, след това следва пълномощието в учението, в ръководството на Петър.

От това, което Христос говори на Тайната Вечеря на учениците, ясно се вижда, че тук не става въпрос за физически неща - кесии, тържик, меч. Тук се намираме в сферата на образното съзнание, на образното виждане, което дава изразните средства за разговор. Христос се позовава на думите, които някога беше казал на 12^{-те} и на 70^{-те} при тяхното изпращане. Тогава Той ги изпрати в света, но всъщност това беше изпращане в един вътрешен път. Този вътрешен път предполагаше отхвърлянето на всичко ненужно и вглъбяване в самия себе си. Съсредоточаването като последно външно обедняване трябваше да бъде желано като път към духовно изобилие. Този път не трябваше да отдалечава от света, неговото следване трябваше да бъде подготовка за апостолско действие в света. Когато се казва: "Не вземайте нито кесия, нито тържик, нито обуца и никого не поздравявайте в пътя", това се отнася до тесния път, който води към тясната врата, към иглените уши, води към пълно обедняване. И при това учениците не са изпитали никакво лишение. Това показва, че обедняването в Христовия път е така изпълнено с предчувствието за бъдещото изобилие, така изпълнено със съзнанието за близостта на Духа, щото учениците се чувстваха толкова повече в изобилие, колкото

повече се приближаваха към иглените уши. Но сега Христос им казва, че е достигната една повратна точка. Сега Той им казва: "Вие сте достатъчно обеднели. Вие сте минали през иглените уши. Сега трябва да вземете от това, което е около вас, защото сега изобилюето на Духа ви залива".

Още раздаването на Тайната Вечеря беше великият огнен знак на излизането от бедността и навлизането в богатството. След приемането на Божествената храна на Тайната Вечеря, учениците отново трябва да си вземат кесията и тържика. Те посягат към тях не по принуда, а при пълна свобода, не заради себе си, а заради тяхната мисия. Това са духовни провизии, които те сега получават, това са плодовете на Божествения посев, който те сега събират, за да го раздадат на народа.

Загадъчни са думите: "Който няма меч, да продаде своята дреха и да си купи меч". Ако това се разбира буквално, външно, получава се едно пълно безсмислие. Скоро след това Христос забранява на Петър да употребява меча на слугата на първосвещеника. Връхната дреха, мантията, това е душевната дреха, която увива човека. А мечът, това е мълниеносната мощ на Духа. Който още не се е издигнал до пълнотата на Духовния свят, трябва да се залови да преработи, да трансформира своите душевни сили в сили на Духа. Това значи да продаде дрехата си, за да си купи нож. Суров и строг трябва да бъде сега преходът от личното към безличното. Това не са външни, а вътрешни духовни борби. Започват светкавици и гръмотевици. С това вече стават разбираеми думите на Христа: "Дошъл съм да запаля огън на земята... Не дойдох да донеса мир, а меч" (12;49-51). Тези думи не трябва да се разбират външно, а вътрешно.

Светкавицата на изгряващия ден на Сина Человечески преминава през сърцата на учениците. Пъпката на вярата ще се разпукне сега или никога. От тях се изтръгват думите: "Господи, ето два меча" (22;38). С това възклицание на учениците ни е показано преминаването на учениците от вярата към знанието. В раздраното от светкавици небе проблясва нощното видение на двата меча от светлина.

Известно е, че вдъхновените художници като Рафаел, Микеланджело и други, са изобразили Мойсей с два рога на челото или с два светкавични снопа лъчи от светлина. Така са изобразявали в Древността един духовен орган, който произвежда преминаването на мисълта в образ, когато той се пробуди. За този орган загатват учениците в образа на двата меча. В тяхното съзнание оживява духовното въоръжение, духовното оръжие, с което те трябва да водят духовна борба.

Така в сърцето на учениците пъпката на вярата се разцъфтява в цвят на виждането. Човек придобива съзнание за този цвят в образа на една двулистна роза. Когато розата на сърцето е напълно разцъфтяла, неговото духовно пробуждане се предава на главата на човека. И тогава истинският орган на знанието, на вдъхновението, на инспирацията се разтваря. В Древността този орган е бил наричан двулистов лотосов цвят. Той се намира на челото, в областта между веждите. Това са двата святакачи меча, които осветяват пътя на човека в тъмнината на света. С това са се отваряли две очи, в които не проникват лъчите на външната светлина, а от които излизат мечоподобно два снопа лъчи. Това са двата меча, за които учениците на Христа говорят. Тогава Христос казва: "Достатъчно. Добре".

И така, през нощта на Витлеем пастирите виждат ангелски хор. Видението на пастирите е било изпълнено с безгранична красота и радост. През нощта на Гетсимания учениците видяха мечовете и идването на борбата на духовете. Тук няма красота, а сериозност, решава се съдбата на света. Пътят от Витлеем към Гетсимания е път на свободата от пълната с благодат вяра и нейния мир, към един нов свят на светлина и знание.

Когато след това Христос умира на кръста, завесата на храма се раздира. Царството на отвъдния свят се разлива в нашето отсамно царство. С това е разкрит пътят на ясновидството. Но същевременно сега човек е поставен посред бойното поле, където водят борба ангели и демони. Той е победил тогава, когато както на разбойника на кръста, така и на войника под кръста се разкрива

видението на лъчезарното Христово същество. Тогава сферата от светлина, която Той вижда, го приема в себе си. Царството Божие слиза при Него и Той може да влезе в рая, преминавайки край меча на ангела.

17. ЕЗОТЕРИЧНОТО И ЕКЗОТЕРИЧНОТО УЧЕНИЕ В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУКА

Вече споменах, че голямото пътешествие, което Христос предприема към Ерусалим, е описано от средата на 9^{-та} глава и следва след Преображението. Това пътешествие започва с думите: "И когато се навършиха дните да се възнесе, Той насочи лицето си да пътува към Ерусалим" (9:51). Преди това, след слизането от планината на Преображението и изгонването на нечистия дух, той казва на учениците си: "Вложете в ушите си тия думи, защото човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце. Но те не разбраха тези думи, защото бяха скрити от тях, за да не ги разберат. А бояха се да Го попитат за тези думи". Следва спорът между учениците, кой от тях ще бъде по-голям. "А Исус, като видя помислите на сърцето им, взе едно детенце, постави го пред себе си и рече им: Който приеме това детенце в мое име, мене приема. А който приеме мене, приема Този, Който ме е пратил. Защото, който е най-малък между вас, той е голям" (9:47-48).

Характерното в езотеричните писания е това, че с едни и същи думи, с едно и също слово се изразява както езотеричната страна на учението, така и екзотеричната. Същото срещаме както във всички Евангелия и във всички новозаветни писания, така и в Евангелието на Лука.

Така в първата мисъл, която цитирах: "И когато се навършиха дните да се възнесе, той насочи лицето си да пътува към Ерусалим", това е наглед само едно оповестяване, че Исус тръгва към Ерусалим. Цялото

изречение крие и по-дълбок смисъл, но ще се спра на последната част: "Той насочи лицето си да пътува към Ерусалим". Че тук се крие по-дълбок смисъл, се разбира от думите на Исаяя, където Бог казва: "Ето, изпращам вестителя пред лицето ти". Тук не е казано пред тебе, а пред лицето ти. Също така, когато се казва "пред лицето на Бога", ние би трябвало да си представим Бога като човек, с човешко лице, за да бъде вярно това буквално. Думите "пред лицето на Бога" е един окултен израз, който показва едно велико космично същество, което стои пред Бога и Го изявява, прави Го конкретно познаваем. Защото и човешкото лице е изявление на онова, което стои зад него - човешката душа. Така и това космично същество, което стои пред Бога е изявление на Неговата същина и величие. От Стария Завет знаем, че като лице на Бога, на Йехова е представен архангел Михаил. И сега, когато се казва, че Христос е насочил лицето си към Ерусалим, трябва да разбираме, че архангел Михаил, като лице на Бога, на Логоса, на Христа се насочва към Ерусалим. А архангел Михаил е символ на борба. И затова в други преводи този израз е преведен: "И Той направи лицето си строго, сурово, на път за Ерусалим". Значи, Христос отива в Ерусалим да води една война с духовете на поднебесната, затова е направил лицето си строго. Ето как в едно обикновено изречение е вложена една дълбока вътрешна идея. Така е с всички изречения в Новия Завет.

Сега няколко думи за втората мисъл, казана на учениците: "Вложете в ушите си тези думи, защото човешкият Син ще бъде предаден в ръцете човешки". Тук също имаме привидно една екзотерична идея, в която е скрита една езотерична мисъл. Екзотеричната мисъл е тази, че Христос ще бъде предаден в ръцете на човеците. Но какво представя Христос от само себе си? Той е висшият Аз, висшата Душа на човечеството. И сега, като се казва Син Человечески, както и на друго място обясних, се разбира от една страна Христос, който е Син Человечески, а от друга страна се разбира човешкият аз, който е истински човешки син, роден от човечеството. Този Син Человечески сега се

предава, дава се като достойние на човешките. Дотогава, така да се каже, хората са били без аз. Техният аз е бил още в Духовния свят. Сега слиза и се въплъщава в трите човешки обвивки - астралната, етерната и физическата. Също така и когато говори за малкото дете, Христос пак разбира аза на човека, който е още едно малко дете. Така, който приеме аз в името на Христа, той приема Христа в себе си, а който приема Христа, приема Бога, Който го е изпратил и на Когото то е проявление.

С това исках само да посоча, как в едно изречение е изказана едновременно една екзотерична и една езотерична мисъл. Така е и с цялото Евангелие, така е и с мислите, които ще цитирам сега и в които е изложено учението. В пътя за Ерусалим, който е описан в 10 глава, Христос пътува и говори било на народа, било на учениците и излага учението си. Аз доста говорих за това, но сега буквално ще цитирам някои стихове, в които се излага учението.

"А като вървах в пътя, един човек му рече: Ще те следвам, дете и да идеш. Исус му казва: Лисиците имат леговища, и небесните птици гнезда, а Човешкият Син няма где глава да подслони" (9:57-58).

"А на друг казва: Върви след мене. А той рече: Господи, позволи ми първо да отида да погребва баща си. Но той му каза: Остави мъртвите да погребват своите мъртви, а ти иди и разгласявай Божието царство." (9:59-60)

"И рече друг: Ще дойда след тебе, Господи, но първо ми позволи да се сбогувам с домашните си. А Исус му каза: Никой, който е турил ръката на ралото и гледа назад, не е годен за Царството Божие." (9:61-62)

"След това Господ определи други 70 души, и ги изпрати по двама пред себе си във всеки град и място, дето той сам щеше да иде. И каза им: Жътвата е изобилна, а работниците малко; затова, молете се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата си. Идете; ето аз ви изпращам като агънца сред вълци." (10:1-3)

"Не носете нито кесия, нито торба, ни обуца, и никого по пътя не поздравявайте. И в която къща влезете, първо казвайте, Мир на този дом. И ако бъде там някой син на

мира, вашият мир ще почива на него. Но ако няма, ще се върне на вас. И в същата къща седнете и яжте, и пийте каквото ви сложат. Защото работникът заслужава своята заплата. Недейте се премества от къща в къща." (10;4-7)

"И като влезете в някой град, и те ви приемат, яжте каквото ви сложат, и изцелявайте болни в него, и казвайте: Божието царство е приближило до вас. А като влезете в някой град и те не ви приемат, излезте на улицата и речете: И праха, който се е полепил по нозете ни, от вашия град го отръсваме. Но това да знаете, че Божието Царство е приближило." (10;8-11)

"Казвам ви: По-леко ще бъде наказанието на Содом в онзи ден, отколкото на този град." (10;12)

"Горко ти, Хоризане, горко ти, Витсаидо! Защото, ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха във вас, отдавна те биха се покаяли, седещи във вретиче и пепел. Обаче, на Тир и Сидон ще бъде по-леко в съда, отколкото на вас. И ти, Капернауме, до небесата си се възвисил, до ада ще се смъкнеш." (10;13-15)

"Който слуша вас, мене слуша. И който отхвърля вас, мене отхвърля. А който отхвърля Мене, отхвърля Онзи, Който Ме е пратил." (10;16)

"И 70^{-те} се върнаха с радост и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряваха на нас. А той им рече: Видях Сатана, паднал от небето като светкавица. Ето, давам ви власт, да настъпвате на змии и на скорпии, и власт над цялата сила на врага и нищо няма да ви повреди. Обаче, недейте се радва, че духовете ви се покоряват, а радвайте се, че имената ви са написани на небесата." (10;17-20)

"В същият час Исус се зарадва чрез Духа и каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и на земята, загдето си утаил това от мъдрите и разумните и си го открил на младенците. Да, Отче, защото така Ти се виде угодно." (10;21)

"Всичко ми е предадено от Отца ми и освен Отец никой не знае кой е Синът и никой не знае кой е Отец, освен Синът и комуто Синът е благоволил да го открие." (10;22)

"И като се обърна към учениците, рече частно: Блажени очите, които виждат това, което вие виждате. Защото ви казвам, че много пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате и не видяха, и да чуят това, което вие чувате, но не чуха." (10;23-24)

След това, по повод въпроса на един богат човек какво да направи, за да наследи вечен живот, понеже Исус му казва, че като обича Бога с всичкия си ум, сърце и душа, и сила, и ближния като себе си, ще наследи вечен живот. Тогаз той, за да се оправдае, пита: Кой ми е ближен? И Исус му казва притчата за добрия самарянин, с която излага учението за милосърдието и състраданието (10;25-37).

След това се дава сцената с Марта и Мария, където Марта непрекъснато шета, а Мария е седнала при нозете на Исус и слуша словото му. И понеже Марта се оплаква на Исус, че сестра ѝ не ѝ помага, Исус ѝ отговаря: Мария избра добрата част и не ще ѝ се отнеме (10;38-42).

В началото на 11 глава се казва: "И когато той се молеше, един от неговите ученици му рече: Научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици." (11;1) В отговор на това Исус им дава молитвата "Отче наш", след което им дава изяснения въобще за молитвата, като им дава и притчата за молещия се приятел за изяснение. В заключение на поясненията за молитвата, Той им казва: "Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори" (11;2-9). Учителят отнася тези три молби към ума, сърцето и волята. Понеже по въпроса за молитвата говорих по-напред, сега само споменавам.

След това, по повод изгонването на един бес от един обсебен, фарисеите го обвиняват, че Той чрез Велзевул изгонвал бесовете. Той им отговаря: "Всяко царство, разделено против себе си, запустява и дом, разделен против себе си, пада. Така също, ако Сатана се е разделил против себе си, как ще устои царството му? Понеже казвате, че Аз чрез Велзевула изпъждам бесовете, то вашите синове чрез кого ги изпъждат? Затова те ще ви бъдат съдии. Но ако Аз, с Божия пръст изгонвам бесовете, то Божието Царство

е достигнало до вас. И след това Исус казва: "Който не е с мене, той е против Мене и който не събира заедно с Мене, той разпилява." (11;23)

"И когато нечистият дух излезе от човека, той минава през безводни места и търси спокойствие, и като не намира, казва: Ще се върна в къщата, откъдето съм излязъл. И като дойде, намира я пометена и наредена. Тогаз става, взема със себе си други седем духове по-зли от него и като влязат, живеят там, и последното състояние на онзи човек става по-лошо от първото." (11;24-26) "Като говореше това, една жена от множеството със силен глас му рече: Блажена утробата, която те е носила и същите, които си сукал. А Той рече: По-добре кажи: Блажени онези, които слушат Божието Слово и го пазят." (11;27-28)

"А когато народът се събра около него, почна да казва: Това поколение е нечестиво поколение, иска знамения, но друго знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Йона. Защото, както Йона стана знамение на ниневийците, така Син човечески ще бъде на това поколение." (11;29-30)

"Никой, като запали светило, не го туря в зимника, нито под шиника, но на светилника, за да виждат светлината онези, които влизат и светилото на тялото ти е твоето око. Когато окото ти е здраво, то и цялото ти тяло е осветено, а когато е болно, то и тялото ти е в мрак. Затова внимавай, да не би светлината в тебе да е тъмнина. Ако, прочее, цялото твое тяло бъде осветено, без да има тъмна част, то цялото ще бъде осветено, както когато светилото се осветява от сиянието си." (11;33-36)

След като Исус е поканен на гости у един фарисей на обяд, фарисеите се почудили, че Той не си умил ръцете преди ядене. "И Господ му каза: Сега вие фарисеите чистите външното на чашата и паницата, а вашата вътрешност е пълна с грабеж и нечестие. Несмислени! Този, който е направил външното, не е ли направил и вътрешното? По-добре чистете вътрешното и ето всичко ще ви бъде чисто. Но горко на вас, фарисеите, защото давате десятък от гъзума, от седефчето и от всякакъв зеленчук, и пренебрегвате

правосъдието и Божията любов. Но тези трябваше да правите и онези да не пренебрегвате. Горко вам, фарисеи, защото обичате първите столове в синагогите и поздравите в пазарите. Горко вам, защото сте като гробове, които не личат, тъй щото човеците, които ходят по тях, не знаят. И един от законниците в отговор му рече: Учителю, като казваш това и нас кориш. А той казва: Горко и на вас, законниците, защото товарите човеците с бремена, които тежко се носят. А самите вие нито с един пръст не се допирате до бремената. Горко вам, защото градите гробници на пророците, а бащите ви ги избиха. И тъй, вие свидетелствате за делата на бащите си и се съгласявате с тях, защото те ги избиха, а вие им градите гробници. Затова и Божията премъдрост рече: Ще им пращам пророци и апостоли, и едни от тях ще убият и изгонят, за да се изиска от това поколение кръвта на всички пророци, която е проливана от създаването на света - от кръвта на Авела до кръвта на Захария, който загина между олтаря и светилището. Да, казвам ви, ще се изисква от това поколение (11;37-51) (Тук се загатва за закона на кармата).

"Горко на вас, законниците, защото отнехте ключа на знанието, сами вие не влизате и на влизащите поперчихте." (11;52)

След това Той казва на учениците си: "Преди всичко, пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие. Няма нищо покрито, което не ще се открие и тайно, което не ще се узнае. Затова, каквото сте правили в тъмно, ще се чуе на видело и каквото сте казали на ухото във вътрешната стая ще се разгласи от покрива." (12;1-3)

"А на вас, моите приятели, казвам: Не бойте се от тези, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да сторят. Но ще ви предупредя от кого да се боите: Бойте се от онзи, който след като е убил, има власт да хвърли в пъкъла. Да! Казвам ви от него да се боите. Не продават ли се пет врабчета за два асария и нито едно от тях не е забравено от Бога. На вам и космите на главата ви са преброени. Не бойте се, вие сте много по-скъпи от врабчетата." (12;4-7)

"И казвам ви: Всеки, който изповяда мене пред човеците, ще го изповяда и човешкият Син пред Божиите

ангели. Но ако се отрече някой от мене пред човеците, ще бъде отречен пред Божиите ангели. И всеки, който би казал дума против човешкият Син, ще му се прости. Но ако някой похули Святия Дух, няма да му се прости." (12;8-10)

"И когато ви заведат в синагогите и пред началствата и властите, не се безпокойте как или какво говорите, или как ще кажете. Защото Святия Дух ще ви научи в същия час какво трябва да кажете." (12;11-12)

"И каза им: Внимавайте и пазете се от всяко користолюбие, защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му. И след това им каза притчата, че на един богаташ нивите му родили много плод и той искал да направи нови житници, за да бъде осигурен. И Бог му рече: Тази нощ ще ти изискат душата и това, което си приготвил чие ще бъде?... И Христос казва: Така става с този, който събира имот за себе си и не богатее в Бога. Рече още на учениците си: Затова ви казвам, не се безпокойте за живота си, какво ще ядете, нито за тялото си какво ще облечете. Защото животът е повече от храната и тялото от облеклото. Разгледайте враните, че не сеят, нито жънат. Те нямат нито скривалища, нито житници, но пак Бог ги храни. Колко по-скъпи сте вие от птиците? И кой от вас може с грижите си да прибави един лакът на ръста си? И тъй, ако най-малкото не можете да сторите, защо се безпокойте за друго? Разгледайте кремовеите как растат, не се трудят, нито предат, но казвам ви, нито Соломон във всичката си слава не се обличал като един от тях. И ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, колко повече ще облече вас, маловери! И тъй, не търсете какво да ядете и какво да пиете, и не се съмнявайте, защото всичко това търсят народите на света, а Отец ви знае, че се нуждаете от това. Но търсете първом Царството Божие и всичко това ще ви се прибави." (12;15-31)

"Не бой се мало стадо, защото Отец е благоволил да ви даде царството." (12;32)

"Продайте имота си и давайте милостиня. Направете си кесии, които не овехтяват, неизчерпаемо съкровище на небесата, дето крадец не се приближава, нито молец

изяжда. Защото, гдето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви." (12;33-34)

"Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени, и сами вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, който се връща от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа." (12;35-36)

"Блажени онези слуги, чийто господар ги намира будни, когато си дойде. Истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им послужи. И ако дойде на втората стража или на третата стража и ги намери така, блажени са онези слуги." (12;37-38)

"Но това да знаете, че ако домакинът би знаел в кой ден щеше да дойде крадецът, бдял би и не би оставил да му подкопаят къщата. Бъдете, прочее, и вие готови, защото в час, когато не го очаквате, Човешкият Син ще дойде. Тогаз Петър каза: Само на нас ли казваш тази притча или на всички? Господ му каза: Кой е, прочее, онзи верен и благоразумен настойник, когото господарят му ще постави над домочадието си да им дава навреме определената храна? Блажен онзи слуга, чийто господар като си дойде, го намери, че прави това. Истина ви казвам, че ще го постави над целия си имот. Но ако онзи слуга рече в сърцето си: Господарят ми се забави и почне да бие момчетата и момичетата, да яде и да пие, и да се опива, то господарят на онзи слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква и в час, който не знае, и като го бие тежко, ще определи неговата участ с неверните. И онзи слуга, който е знаел волята на господаря си, но не е приготвил, нито постъпил по волята му, ще бъде много бит. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит. И от всеки, комуто много е дадено, много ще се изисква. И комуто се е много поверило, от него повече ще се изисква." (12;39-48)

"Огън дойдох да хвърля на земята. И какво повече да искам, ако се е вече запалил? Но имам кръщение, с което трябва да се кръстя. И колко се утеснявам, докато се извърши! Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята? Не, не, казвам ви, но по-скоро раздяла. Защото отсега нататък петима в една къща ще бъдат разделени,

трима против двама и двама против трима. Ще се разделят баща против син и син против баща; майка против дъщеря и дъщеря против майка. Свекърва против снаха и снаха против свекърва си." (12;49-53)

"Каза още на народа: Когато видите облак да се издига от запад, веднага казвате: дъжд ще вали. И така става. И когато духа южен вятър, казвате: Жега ще стане. И става. Лицемери, лицето на земята и на небето знаете да разтълкувате, а това време как не знаете да разтълкувате?" (12;54-56)

"Защото от само себе си не съдите, що е право. Защото, когато отиваш с противника си да се явиш пред управителя, постарай се по пътя да се помириш с него, да не би да те завлече при съдията и съдията да те предаде на служителя, и служителят да те хвърли в тъмница. Казвам ти: никак няма да излезеш оттам, докато не изплатиш и последното петаче." (1;57-59)

"Каза им, прочее: На какво прилича Божието Царство и на какво ще да го уподобя? Прилича на синапово зърно, което човек взе и пося в градината си. И то растеше и стана дърво, и небесните птици се подслоняваха в клонищата му.

И пак каза: На какво да уподобя Божието Царство? Прилича на квас, който жена взе и замеси в три мери брашно, докле кисна всичко." (13; 18-21)

Някой Му рече: Господи, малцина ли са тези, които ще се спасят? А Той им каза: подвизавайте се да влезете през тясната врата, защото ви казвам, мнозина ще се стараят да влязат, но не ще могат, след като стане домакинът и затвори вратата, и вие като останете вън, прочее ще хлопате и ще казвате: Господи, отвори, а Той в отговор ще ви каже: Не ви зная къде сте. Тогаз ще почнете да казвате: Ядохме и пихме пред Тебе. И в нашите улици си поучавах. А Той ще рече: Казвам ви, не зная откъде сте. Махнете се от Мене всички вие, които вършите неправда. Там ще бъде плач и скърцане със зъби, когато видите Авраама, Исака и Якова, и всичките пророци в Божието Царство, а себе си изпдени навън. И ще дойдат от изток и от запад, от север и от юг, и ще седят в Божието Царство. И ето, последните ще бъдат първи и първите ще бъдат последни." (13;28-31)

"Когато те покани някой на сватба, не сядай на първия стол, да не би да е поканил за него някой по-почтен от тебе и дойде този, който е поканил и тебе и него, и рече: отстъпи това място на този човек и тогаз ще почнеш със срам да вземаш последното място. Но когато те поканят, иди и седни на последното място, и когато дойде този, който те е поканил и ти рече: Приятелю, мини по-горе, тогаз ще имаш почит пред всички тези, които седят с тебе на трапезата. Защото всеки, който възвисява себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси." (14;7-11)

"Каза и на този, който Го беше поканил: Когато даваш обяд или вечеря, недей да каниш приятелите си, нито роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят и да ти бъде платено. Но когато даваш угощение, покани сиромаси, недъгави, куци, слепи. И ще бъдеш блажен, защото те няма с какво да ти отплатят и ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните." (14;12-14)

"А голямо множество вървяха след Него и Той се обърна, и им рече: Ако дойде някой при Мене и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик. Който не носи кръста си и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик. И тъй, ако някои от вас не се отрече от всичко, що има, не може да бъде Мой ученик. Прочее, добро нещо е солта, но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя не струва нито за земя, нито за тор, изхвърля се навън. Който има уши да слуша, нека слуша." (14;26-35)

Фарисеите роптаят, че Исус дружи с митарите и грешниците, и Той им казва притчата за изгубената овца, като в заключение им казва: "Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за 99 праведника, които нямат нужда от покаяние. И коя жена, ако има десет драхми и изгуби една, не запала светило, не помита къщата и търси грижливо, докато я намери. И като я намери, свиква приятелките и съседките си, и казва: Радвайте се с мене, защото намерих драхмата, която бях изгубила. Също така, казвам ви, има радост пред

Божиите ангели за един грешник, който се кае." (15;1-10)
След това им дава притчата за блудния син (15;11-32).

В началото на 16 глава дава притчата за нечестния домоуправител. За нея вече говорих и няма да се спирам повече (16;1-8). И в заключение Христос казва: "И Аз ви казвам, спечелете си приятели посредством неправедното богатство, та когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища." (16;9)

"Верният в малкото и в многото е верен, а неверният в малкото и в многото е неверен." (16;10)

"И тъй, ако в неправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство? И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде вашето?" (16;11-12)

"Никой служител не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия и другия ще обикне, или ще се привърже към единия и другия ще презира. Не може да се служи на Бога и на Мамона едновременно." (16; 13)

"Всичко това слушаха фарисеите, които бяха сребролюбци и Му се присмиваха. И рече им: Вие сте, които се оказвате праведни пред човеците, но Бог знае сърцата ви, защото онова, което се цени високо между хората е мерзост пред Бога." (16;14-15)

"Законът и пророците бяха до Йоана, оттогава Божието Царство се благовества и всеки насила влиза в него. Но по-лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да падне." (16;16-17)

"Всеки, който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства. И който се ожени за напусната от мъж, той прелюбодейства." (16;18)

След това дава притчата за богатия и бедния Лазар (16;19-31).

Глава 17^{-та} започва с думите: "И рече на учениците Си: Не е възможно да не дойдат съблазните, но горко на онзи, чрез когото дохождат. По-добре би било за него да се окачи един голям воденичен камък на врата му и да бъде хвърлен в морето, а не да съблазнява един от тези, малките." (17;1-2)

"Внимавайте на себе си. Ако прегреши брат ти, смъмри го и ако се покае, прости му. И седем пъти на ден, ако той сгреси и седем пъти се обърне към тебе, и каже: Покай-вам се, прощавай му." (17;3-4)

"И апостолите рекоха на Господа: Придай ни вяра. А Господ им рече: Ако имате вяра колкото синапово зърно, казали бихте на тази черница: Изкорени се и се насади в морето, и тя би ви послушала... Когато извършите все, що ви е заповядано, казвате: Ние сме безполезни слуги, извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим." (17;5-10)

"А Исус, попитан от фарисеите, кога ще дойде Царството Божие, в отговор им каза: Божието Царство не иде така, щото да се забелязва. Нито ще рекат: Ето тук е, или там е, защото ето Божието Царство е вътре във вас." (17;20-21)

"И рече на учениците: Ще дойдат дни, когато ще пожелаете да видите поне един от дните на Сина Человечески и няма да видите. И като ви рекат: Ето, тук е, да не отивате, нито да тичате подире им. Защото, както светкавицата, когато блесне от единия край на хоризонта, свети до другия край на хоризонта, така ще бъде и Човешкия Син в Своя ден. Но първо Той трябва да пострада много и да бъде отхвърлен от това поколение. И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син - ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчегата и дойде потопа, и ги погуби всички. Така също, както стана в Лотовите дни: ядяха, пиеха, купуваха и продаваха, садяха и градяха. А в дните, когато Бог излезе от Содом, огън и сярата наваляха от небето, и погубиха всички. Подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви. В онзи ден, който се намира на къщния покрив, ако вещите му са в къщи, да не слиза да ги взема. Също и който е на нивата, да не се връща назад. Помнете Лотовата жена. Който иска да спечели живота си, ще го изгуби, а който го изгуби, ще го опази. Казвам ви, в онази нощ двама ще бъдат на едно легло, единият ще се вземе, другият ще се остави. Две жени ще мелят заедно, едната ще се вземе, а другата ще остане. Двама ще бъдат на нивата, единият ще се вземе, а другият ще се остави. Отговарят Му: Къде, Господи? А Той им рече:

Където е трупът, там ще се съберат и орлите." (17;22-37) *(Последният пасаж е неправилно преведен, на друго място ще се спирам върху него).*

18^{-та} глава започва с думите: "Каза им една притча, как трябва всякога да се молят, да не отслабват. Следва притчата за строгия съдия и бедната вдовица. И в заключение Исус казва: Слушайте, що казва неправедния съдия. А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях. Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на Земята." (18;1-8)

"И на някои, които уповаваха на себе си, че са праведни и презираха другите, каза им притчата за фарисея и митаря. И в заключение Исус казва: Казвам ви, че митарят влезе у дома си оправдан, а не фарисеят. Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси." (18;4-14)

След това довеждат децата при Него и учениците ги отпъждат, но Той казва: "Оставете децата да дойдат при Мене и не ги възпирайте, защото на такива е Божието Царство. Истина ви казвам, който не приеме като дете Божието Царство, той никак няма да влезе в него".

След това следва сцената с богатия човек, който иска да наследи Вечен Живот. В заключение Исус му казва да продаде всичко, да го раздаде на сиромасите и да Го последва. Той се наскърбил от това, понеже бил богат. "И Исус като го видя, каза: Колко мъчно ще влезе в Божието Царство онзи, който има богатство. Защото по-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието Царство. А онези, които чува това, рекоха: Тогаз кой може да се спаси? А Той каза: Невъзможното за хората, за Бога е възможно. А Петър рече: Ето, ние оставихме своето и Те последвахме. А Той рече: Истина ви казвам, няма никой, който да е оставил къща или жена, или братя, или родители, или чада заради Божието Царство, който да не е получил многократно повече в сегашно време, а в идещия свят Вечен Живот." (18;9-30)

След това казва на 12^{-те}, че като пристигнат в Ерусалим, Той ще бъде предаден на езичниците и ще бъде оскърбен, и много ще пострада, и ще бъде убит, и в третия ден ще възкръсне. "Но те не разбраха нищо от това, защото тази дума беше скрита за тях".

Следва изцелението на слепия, който вика: Сине Давидов, помогни ми! (18;31-43) *(За този случай говорих по-рано)*

19^{-та} глава започва със случката със Закхей, в заключение на което Исус казва: "Днес стана спасението на този дом. Защото и този е Аврамов син. Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото". И като слушаха това, Той прибави и им каза една притча, защото беше близо до Ерусалим и те си мислеха, че Божието Царство щеше веднага да се яви. Затова им каза притчата за поверените таланти и в заключение на притчата казва: "Казвам ви, че на всеки, който има, ще му се даде, а този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има. И като изрече това, Исус вървеше напред, влизайки в Ерусалим." (19;1-28)

След това следва тържественото влизане в Ерусалим на осле. Цялото множество ученици почнаха да се радват и велегласно да славят Бога за всички велики дела, които бяха видели, казвайки: "Благослови Царя, който иде в Господното име. Мир на небето и слава във висините. А някои от фарисеите между народа Му рекоха: Учителю, смърри учениците Си. А Той в отговор им рече: Казвам ви, че ако тези млъкнат, камъните ще извикат. И като се приближи и видя града, плака за него и каза: "Да беше знаел ти поне, в този ден това, което служи за мира ти. Но сега е скрито от очите ти". След това говори за разрушението на града и в заключение казва: "Защото ти не позна времето, когато беше посетен." (19;29-48)

В 20^{-та} глава говори за много работи в разправия с фарисеите, книжниците и садукееите. И когато става въпрос за възкресението, се казва: "А Исус им рече: Човеците на този свят се женят и се омъжват. А онези, които се удостоят да достигнат онзи свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се омъжват. И не могат вече да умират, понеже

са равни на ангелите. И като участници на възкресението, са Чада на Бога." (20;34-46)

18. ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

В 21 глава е описано второто идване на Христа със всички признаци, които съпровождат това идване. Първо, Той предсказва, че Ерусалим ще бъде обсаден и разрушен от войска. И като Го питат, кога ще стане това, Той казва: "Внимавайте да не ви заблудят, защото мнозина ще дойдат в Мое име и ще казват: Аз съм Христос и че времето е наближило. Да не отидете подир тях. И когато чуете за войни и размирици, да не се уплашите, защото тези неща трябва първо да станат, но не е веднага свършекът. Тогаз им казва: Народ ще се вдигне против народ и царство против царство. И ще има големи трусове и в разни места глад и мор. Ще има и ужасни и големи знамения от небето. А преди да стане всичко това, ще турят ръце на вас и ще ви изгонят, като ви предадат на синагоги и тъмници, и ще ви извеждат пред царе и пред управители поради Моето име. Това ще ви служи за свидетелство. И тъй, решете в сърцето си да не обмисляте предварително що да отговаряте. Защото Аз ще ви дам тъй мъдро да отговорите, што всички противници ще бъдат безсилни да ви противостоят и ви противоречат. И ще бъдете предавани даже и от родители, и от братя, от роднини и приятели, и ще умъртвят някои от вас, и ще бъдете мразени от всички поради Моето име. Но и косъм от главите ви няма да загине. Чрез твърдостта си ще придобиете душите си." (21;1-19)

След това описва, че градът ще бъде обсаден от войска и всички ще бягат от него, защото това са дни на въздаяние, за да се изпълни всичко, що е писано... "И ще станат знамения в Слънцето, в Луната и в звездите. А по земята бедствия на народите, които ще бъдат в недоумение поради

бучението на морето и вълните. Човеците ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син, идващ в облаците със сила и голяма Слава. А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото изкуплението ви приближава. Когато видите да става това, да знаете, че е близо Божието Царство.

Истина ви казвам, че това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това. Небето и Земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат. Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и да ви постигне онзи ден внезапно като примка, защото така ще дойде върху всички, които живеят по лицето на Земята. Но бъдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане и да стоите пред Човешкия Син. И всеки ден Той поучаваше в храма, и всяка нощ излизаше и ношуваше на хълма, наречен Елеонски." (21:20-36)

В 22 глава се описва Тайната Вечеря и нейното приготвление. "И рече им: Твърде много съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам. Защото ви казвам, че няма вече да ям, докле се не изпълни в Царството Божие. И като прие чашата, благослови и рече: Вземете това и разделете го помежду си. Защото ви казвам, че няма да пия от плода на лозата, докато не дойде Царството Божие. И взема хляба и като благодари, разчупи го, даде им и рече: Това е моето тяло, което за вас се дава. Това правете за Мое възпоменание. Така взе и чашата подир вечерята и рече: Тази е чашата на Новия Завет с Моята кръв, която за вас се пролива. Но ето ръката на този, който ме предава е с Мене на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, както е било определено. Но горко на този човек, чрез когото се предава". Те почнали да се питат кой е този и след това почнали да се препират, кой от тях е по-голям. "А Той им рече: Царете на народите господаруват над тях и тези, които ги владеят, се наричат благодетели. Но вие недейте така, а по-големият между вас нека стане като по-младия и който

началства - като онзи, който стои на трапезата, или онзи, който слугува? Защото, кой е по-голям този, който стои на трапезата, или онзи, който слугува? Не е ли този, който е на трапезата? Не съм ли Аз сред вас като онзи, който слугува? А вие сте ония, които устоявате с Мене в Моите изпитни. Защото както моят Отец завеща Царството на Мене, Аз завещавам на вас да ядете и да пиете на трапезата Ми в Моето Царство и ще седнете на престола да съдите 12^{-те} Израилеви племена. И рече Господ: Симоне, Симоне, ето Сатана ви изисква всички, за да ви пресее като жито. Но Аз се молах за тебе да не отпадне твоята вяра и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си. Петър Му рече: Господи, готов съм да отида с Тебе и в тъмница, и на смърт. А Той рече: Казвам ти, Петре, петелът няма да пее днес, докато не си се отрекъл три пъти, че не Ме познаваш".

"И рече им: Когато ви пратих без просия, без торба и без обуца, останахте ли лишени от нещо? А те казаха: От нищо. И рече им: Но сега, който има кесия, нека я вземе, така и торба. И който няма кесия, нека продаде дрехата си и нека си купи нож. Защото ви казвам, че трябва да се изпълни в Мене и това писание: "И към беззаконниците биде причислен". Защото писанието за Мене приближава към своето изпълнение. А те рекоха: Господи, ето тук има два ножа. А Той им рече: Доволно." (22; 1-38)

След това следва сцената в Гетсимания, отричането на Петра и съденето на Христа, разпятието и Възкресението. С това Той преживя всичко, което е писано за Него, с което изнесе на историческата сцена това, което ставаше в древността в Храмовете за Посвещение. Това е венецът на цялото учение. Той посочи на учениците и на всички след тях Пътя към съвършенството, който води през Голгота. След което идва Възкресението. След Възкресението Той се явява многократно на учениците и в продължение на 40 дни ги поучава в Тайните на Царството Божие. Показва им, че е възкръснал, че е победил смъртта и че е господар на живота и смъртта. При едно явяване им казва: Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че Аз съм същият. Опитайте Ме и вижте, защото духът няма меса и кости, а както виждате,

Аз имам. И като рече това, показа им ръцете и нозете Си и взе, та яде пред тях. Тогаз им отвори умовете да разберат писанията." (24;39-43)

19. ЗНАЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС ЗА РАЗВИТИЕТО НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Влизането на Христос в света означава това, че когато човек правилно разбере Христа, той се научава да си служи напълно със своето самосъзнание. И той прониква цялото свое самосъзнание със знанието за своя Аз с разбирането, че неговият Аз добива власт над всичко, което се намира в него самия. Това означава идването на Христос. Този Аз, този себесъзнаващ Аз ще бъде онзи, който отново ще добие онова, което човечеството е изгубило в течение на епохите след грехопадението. Затова трябваше да бъде поставена видимо пред хората властта на този принцип на Аза на всичко, което съществува като процес на външното тяло в света. Тази власт трябваше да бъде показана някога на хората като един велик образец. Това направи Христос, като се въплъти в едно тяло, над което Той доби власт напълно. Той проникна както във физическото, така и в етерното, и в астралното тяло.

Това, което лежи в астралното тяло като прегрешение и се проявява като болести в Евангелието на Лука, е наречено обсебване, при което съответният човек привлича в своето астрално тяло чужди духове, при което той не е господар на своята човечност, чрез своите най-добри качества. У онези хора, които още притежаваха онова отделяне и излизане на етерното тяло над физическото, това заболяване се е проявявало до висока степен като обсебване от лоши духове, които действаха така, както Евангелието на Лука ни описва и предизвикваха болести, представящи се като обсебване. Евангелист Лука ни показва как такива хора са били излекувани чрез присъствието на

Христос. Той ни показва как това, което действаше като зло, беше изпъждано от Христос. С това пред човечеството се представя един образец, който показва как в края на земното развитие добрите качества ще вземат надмощие и ще действат осезателно.

Обикновено хората не забелязват потънкостите, които се крият зад някои неща в Евангелието. Така обикновено се казва "изцеление на хилавия", когато всъщност трябва да се каже "изцеление на парализирания", защото в гръцкия текст стои думата "паралелименос". А това значи човек, който е с парализирани крайници. За тази болест се е знаело в онези времена, че тя произхожда от качеството на етерното тяло. И когато ни се казва, че Христос изцелява такива, които са парализирани, с това ни се показва, че чрез силата на Неговата индивидуалност се постигат не само въздействия в астралното тяло, но че тези сили достигат чак до етерното тяло. Така, щото онези, които имат повредени етерни тела, могат да изпитат изцеление. Именно там, където Христос говори за онова, което представлява по-дълбок грях и е загнездено в етерното тяло, там Той употребява един особен израз. Това явно показва, че първо трябва да бъде премахната духовната причина на болестта, защото Той не казва веднага на парализирания "Стани и ходи", а отива до причината, която като болест действа чак до етерното тяло и казва: "Прощават ти се греховете". А това значи, че онова, което се е загнездило като грях в етерното тяло, то първо трябва да се махне. Затова Христос въздействаше както върху астралното тяло, така и върху етерното и даже върху физическото тяло. Един човек може да бъде наранен, например, само като му се каже една изпълнена с омраза дума. Той чувства язвителната дума и преживява това, което е едно страдание в неговото астрално тяло, в неговото сърце. Много по-скрито е това, което е обмяна между етерно и етерно тяло. С него са свързани по-тънки действия между човек и човек, които днес съвсем не се вземат под внимание. Обаче най-скрити са действията, които засягат физическото тяло, защото чрез своята гъста материя физическото тяло най-силно скрива действието на духовното.

Христос е показал, че Той може да прониква чрез физическото тяло и да действа върху него. Той ни показва, че Той може да действа чрез Своята сила изцелително и върху онези болести, които се коренят във физическото тяло. Но за целта е необходимо да се познават тайнствените въздействия, които преминават от физическото тяло от един човек върху физическото тяло на друг човек, когато искаме да отстраним болестите от физическото тяло.

Когато някой иска да действа духовно, той не може да счита човека като едно същество, затворено само в неговата кожа, неговия физически организъм, защото човек принадлежи на цялото човечество и постоянно преминават сили и действия от един човек върху друг и, че човек не може да отдели своето здраве от здравето на цялото човечество. Хората допускат това в по-грубите действия, но не и по отношение на по-тънките действия, защото не познават фактите. Но в Евангелието на Лука са посочени такива по-тънки действия. Така в 8^{-ма} глава се казва:

"А когато се върна Исус, народът Го прие, защото всички Го чакаха. И ето, дойде един човек на име Яир, който беше началник на синагогата, падна при краката на Исус и Го молеше да дойде в неговия дом, защото имаше единствена дъщеря, на около 12 години, която умираше. Но като отиваше, народът го притискаше и една жена, която имаше кръвотечение от 12 години и беше изхарчила всичкото си имане по лекари и никой не е могъл да я изцери, се приближи до Него и докосна полата на дрехата Му, и в този час кръвотечението спря".

Следователно, Христос трябваше да изцери 12-годишната дъщеря на Яир. Но как може да я изцели, когато тя е близо до смъртта. Това можем да разберем само, когато знаем, че една физическа болест е свързана с друго явление в друг един човек и, че тя не може да бъде изцерена, без да се вземе под внимание това друго явление. Защото, когато се е родило момичето, което сега е на 12 години, то е имало една определена връзка с друга една личност, дълбоко кармична. Ето защо сега ни се разказва в Евангелието, че зад гърба на Христа, когато отива към болното момиче,

се доближава една жена, която от 12 години страда от една болест и се докоснала до полата на Неговата дреха. Тази жена се споменава, защото в своята карма е била свързана с момичето на Яир. Това 12 годишно момиче и болната от 12 години жена са свързани една с друга. И не напразно тук е поставено едно тайнствено число, че до Исус се доближава една жена, боледуваща от 12 години, на каквато възраст е и болното момиче. И тя с допирането си до Христа е изцерена, защото от Него излиза сила, която я изцелява и едва сега Исус може да отиде в дома на Яир и да изцери 12 - годишното момиче, което беше считано за мъртво. Защото на момичето липсваха именно онези жизнени сили, които преливаха в изобилие у болната жена. И в случая Христос взема от нейните сили и ги предаде на болното момиче, и то оздравя.

Така дълбоко трябва да вникнем в нещата, за да можем да разберем кармата, която свързва един човек с друг. Тогава ние можем да видим как третият начин на действие на Христос, действие върху целокупния човек, е посочен в Евангелието на Лука. Именно с оглед на това трябва да се разглежда по-висшето действие на Христос така, както то е показано в Евангелието на Лука.

Така нагледно ни се показва как Духът на Христа действа върху всички членове на човешкото същество. А това, именно, е същественото. И евангелист Лука, който в тази част на своето Евангелие се спира особено на изцеленията, иска да покаже как изцелителните действия на духа на Христа ни представя едно разгръщане на Аза до най-високия връх на човешкото развитие. Така той ни показва как Христос действа върху астралното, етерното и физическото тяло на хората. По този начин Лука е поставил пред хората великият идеал на развитието на човечеството. С това, което ни представя той, ни казва: Насочете погледа си към вашето бъдеще. Днес вашият Аз "така, както той се е раздвоил, е още слаб. Той има още малка власт, но Той постепенно ще стане господар на астралното, на етерното и физическото тяло и ще ги преобрази. Пред вас е поставен великият идеал на Христа, който показва на хората каква

може да бъде властта на Духа над астралното, етерното и физическото тяло. Това, което Христос можеше, е идеал за всички човеци, в течение на развитието всеки човек ще го постигне. Това ни е показано в Евангелието на Лука чрез изцелението на различните видове болести, които са във връзка с различните тела от страна на Христа. И както Христос проникна трите тела на Исус, така и човешкият Дух постепенно, в течение на развитието ще проникне и ще завладее трите тела на човека - астралното, етерното и физическото. И тогава той ще постигне своята свобода. Но без Христос това не може да се постигне. Христос, със слизането Си на земята и с вливането на силата на Любовта в земното развитие и в човешката душа, с това Той укрепил човешката душа. За да може да се разцъфти, да се пробуди Духът в нея и тогава тя ще получи свободата си, като се съедини с Духа, който е едно с Христовия Дух.

Ако Христос не беше дошъл на Земята, тогава развитието на човечеството така би напредвало, че азът би се изявил напълно. Но колкото повече би се изявявал азът, толкова повече биха изчезвали съществуващите по-рано изпъкващи качества на астралното, на етерното и на физическото тяло, всяко старо ясновидство, всяко старо господство на душата и Духа над тялото биха изчезнали, защото това би било една необходимост на това развитие. Човек би станал един себесъзнателен аз, обаче един аз, който все повече и повече би довел човека до егоизъм, би го довел все повече до там да направи да умре Любовта на Земята, да направи да изчезне Любовта от Земята. Хората пак биха станали азове, обаче напълно егоистични. Това е важен пункт в развитието. При идването на Христос човечеството вече е узряло да се издигне до развитието на аза. Но същевременно чрез това то беше изгубило способността да му се въздейства по стария начин - чрез закона, даван отвън.

Закон, откровението на планината Синай можеше да действа в онези времена, защото азът не беше се изявил напълно и астралното тяло тогава е стояло най-високо по отношение на другите членове на човека и е могло да се влее

и отпечата онова, което трябваше да върши, за да действа правилно във външния свят. Така законът от Синай бе даден на човечеството като едно предварително откровение, но същевременно като едно последно откровение пред новата епоха, преди азът напълно да се изяви. Когато се изяви, тогава човек, ако не бе станало нещо друго, би гледал само на своя аз. Човечеството бе узряло за развитието на аза, но азът би бил нещо празно, съд без съдържание. Той би бил един аз, който мисли само за себе си и не би искал да направи нищо за другите човеци, за света.

Да даде съдържание на този аз, да го тласне към такова развитие и той да излъчва от себе си силата на Любовта, това бе мисията на Христа на Земята. Без Христа азът би станал като един празен съд. Чрез идването на Христа азът стана един съд, който все повече и повече ще се изпълва с Любовта. Ето защо Христос може да каже на окръжаващите го:

"Когато виждате да се надигат облаци, вие казвате, че ще дойде такава и такава време. Така вие съдите за времето според външните знаци. Но вие не разбирате знаменията на времето. Защото, ако ги разбирате, ако можехте да съдите за тях, вие бихте знаели, че в душата ви трябва да влезе Бог, Който да проникне и тогава не бихте казали: Ние можем да живеем и с това, което сме получили от древни времена. Това, което произхожда от древни времена, ви го дават книжниците и фарисеите, които искат да запазят старото и не допускат да се прибави нещо към това, което по-рано е било дадено на човеците. Това е квас, който не ще произведе вече нищо в развитието на човечеството. Но който казва: Аз искам да остана при Мойсей и пророците, той не разбира знаменията на времето. Той не знае какъв поврат става в човечеството". Това е смисълът на думите, които Христос е изказал на окръжаващите го, че никак не зависи от наклонностите на отделния човек, дали някой иска да стане християнин или не, а това зависи от необходимостта в по-нататъшното развитие на човечеството.

С проповедите, които ни са предадени в Евангелието на Лука, Христос иска да накара хората да разберат, че

старият квас на книжниците и фарисеите, който съхранява само старото, не е вече достатъчен. Могат да вярват, че той е достатъчен само онези, които не чувстват задължението да съдят не по своите прищевки, а според необходимостта на развитието на света. Това иска да каже Христос на хората чрез своите проповеди, които са предадени в Евангелието на Лука като знамение на времето. Ето защо Христос нарича това, което книжниците и фарисеите искаха лъжа, нещо, което не отговаря на действителността на външния свят. Това иска да каже този израз.

По-напред казах, че Буда е донесъл на Земята учението за състраданието и Любовта, а Христос е донесъл на Земята самата Любов като жива сила. Това е голяма разлика. Можем да кажем че Буда е донесъл на света Мъдростта за Любовта и състраданието. Обаче, има разлика между Мъдростта, мисълта и живата сила, която действа. Има разлика между това, да знаем какъв трябва да бъде азът и това, да оставим да се влее в нас живата сила на Любовта, която след това отново да се разлива от аза в целия свят така, както разливайки се от Христа тази сила действа върху астралното тяло, етерното и физическото тяло на окръжаващите ни. Да знаем какво е съдържанието на учението за състраданието и Любовта, това стана познато на човечеството чрез импулса, който Буда беше донесъл. Напротив, това, което Христос донесе е от самото начало една жива сила, а не учение. Той сам се отдаде, слезе на Земята, за да се влее не само в астралното тяло на човека, но и в неговия аз, за да има този аз сила да излъчва от себе си Любовта като една жива сила. Това донесе Христос на човечеството, а не само учението за Любовта. Така че, не трябва само да знаем учението за състраданието и Любовта, но под влиянието на Христа трябва да развием тази сила в нас. Тази способност идва от Христос. Той вля самата Любов в човеците и тя все повече ще расте и ще се развива в света.

Така че, Буда донесе на човечеството учението за състраданието и Любовта под влияние, на което в човечесвото постепенно се изработва моралното чувство, а Христос

донесе на хората Любовта като жива сила, която влияе върху техните души и сърца, и способността да се излива тази Любов от техния аз върху човечеството. Това донесе Той на всяко човешко сърце и на всяка човешка душа. Той донесе нещо, от което човешките души могат да бъдат препълнени. Той даде не само едно учение, което човек може да приеме като една мисъл или идея и една сила, която може да прелива от човешката душа. И това не е никоя друга сила, освен онази, която може да действа в човешката душа като Христова сила и, която човешката душа може да направи да се струи в изобилие от нея, която е наречена сила на вярата, както в Евангелието на Лука, така и в другите Евангелия. Вярата има онзи, който приеме Любовта в себе си, който приеме Христа в себе си така, щото Христос живее в него. Неговият аз не е само празен съд, но този аз е изпълнен с Любовта, която прелива от него.

Христос можеше да изцерава чрез Словото, защото беше първият, който направи да се върти "колелото на любовта" като една свободна способност и сила в човешката душа, който имаше в себе си Любовта, най-високата степен, така преизпълваща и преливаща, че тя се преливаше в онези, които го заобикаляха и ги оздравяваше душевно и телесно, като внасяше в тях новия живот. Защото Словото, което той изричаше - безразлично дали "Стани и ходи" или "Прощават ти се греховете" или някои други думи - извличаше от преливащата в неговата душа Любов. А онези, които можеха макар и малко да се изпълнят със това съдържание, Христос ги наричаше вярващи. Само тази мисъл, тази идея трябва да свързваме с понятието вяра, едно от най-важните понятия в Новия Завет. Учителят казва, че човек може да вярва само на онзи, когото обича, защото вярата е резултат от изобилието на Любовта.

Вярата е способност човек да прелива над себе си, да прелива над това, което първоначално азът може да направи за своето собствено усъвършенстване. Затова Христос учеше как човек може да се издигне над себе си, как трябва да прелива над себе си. Той често казваше това с прости думи, каквито са въобще думите в Евангелието

на Лука, които могат да говорят и на най-простите сърца. Така той казва: "Не е достатъчно да давате само на онези, за които добре знаете, че те отново ще ви го върнат. Защото това правят и грешниците. Като добре знаете, че отново ще получите каквото сте дали, тогава вие не сте извършили нищо от преливащата Любов. Но когато давате и знаете, че не ще ви бъде върнато, тогава сте сторили това от истинска Любов". Тогава това е Любов, която азът като съсъд не побира, но прелива от него. И този аз трябва да се освободи от тази сила, която прелива от него и раздава на другите. И Христос казва в най-разнообразни форми кога азът трябва да прелива и как в света трябва да действаме от преизобилието на аза, от едно чувство, което прелива над себе си. Евангелието на Лука съдържа тази сила на преливащата Любов, когато остави думите му да действат върху нас така, че ние намираме тази преливаща Любов да прониква всички наши думи и тези думи имат сила да произведат едно действие върху външния свят.

Евангелист Матей е изразил тази тайна на християнството в следните кратки думи: "От преизпълнението на сърцето говори устата". Това е един от най-висшите християнски идеали. Устата говори от преливащото от Любов сърце, от това, което сърцето не може да побере. Сърцето се движи от кръвта, а кръвта е израз на аза, следователно горните думи могат да се преведат: От един преливащ аз, който излъчва от себе си сила, защото тази сила е и силата на вярата, говори устата. Тогава нашите думи ще бъдат такива, че те действително ще съдържат Христовата сила така, че изречението "От изпълнението на сърцето говори устата" е изречение, което съдържа в себе си същността на християнството. Това изречение е дадено в латинския превод, както горе го посочихме. В някои преводи е казано: "Каквото е в сърцето на човека, това говори устата". В някои български преводи това изречение е преведено както е в латинския превод. Тази сила, която може да прелива от човешкото сърце, е силата Христова. Тук думата сърце е писана вместо думата аз. Това, което азът може да създаде в себе

си, то изтича от него. Едва към края на земното развитие азът ще стигне до там, да приеме целия Христос в себе си.

Христос пренесе Любовта от небесните висини на Земята и направи тя да стане постоянно достояние, собственост на отделния човешки аз, на отделната човешка душа. Не трябва да се мисли, че Любовта по-рано не е съществувала. Любовта и по-рано е съществувала, но не е имало онази Любов, която да бъде непосредствена собственост на човешката душа, която извира от дълбочината на душата. Преди това е имало една Любов, вдъхновена от възвишени същества, Любов, която Христос правеше да излиза от космичните висини към Земята и която се вливал несъзнателно в човешките души. Така че, Христос е въздействал върху човешките души и преди да слезе на Земята в човешки образ, но тогава той действал отвън, докато след слизането си на Земята той проникна в човешките души и събуди Любовта отвътре. За Христа беше един напредък той да вземе човешки образ.

Евангелието на Лука ни говори не само за едно учение, но то ни говори за онова същество, което се вля с космическата си сила в Земята и в човешките души. Това е един факт, който в окултизма е изразен по следния начин: Будисатвите, които стават Буда, биха могли да спасят човека само по отношение на неговия ум чрез Мъдростта, която носят, но те никога не могат да спасят цялостния човек. Защото цялостният човек може да бъде спасен не само когато Мъдростта действа, но когато и топлината на Любовта проникне целия негов организъм.

Да спаси душите чрез принципа на Любовта, която донесе на Земята, това беше задачата на Христа. Задачата Му беше да донесе на човечеството силата на Любовта. И затова Христос, както и неговите ученици не придаваха някакво теоретическо учение, а се стремяха да вливат в душите и в сърцата такива чувства, които като узреят в човешката душа, ще доведат човека до онези учения, които се преподават теоретически в Окултната Наука като учението за кармата, за прераждането и т.н. Така като отворим Евангелието на Лука и правилно вникнем в

смисъла на неговите думи, ние можем да прочетем в него как е бил възвестен в онези времена закона на кармата. Така в шеста глава, от 20 до 23 стих на Лука е казано:

"Блажени сте вие, които сте бедни, защото вие ще наследите Царството Небесно. Блажени сте вие, които гладувате, защото ще бъдете наситени. Блажени сте вие, които сега плачете, защото вие ще се смеете. Блажени сте, когато хората ви мразят и ругаят заради Сина Человечески. Радвайте се и веселете се в този ден, защото ето вашата заплата ще бъде голяма в духовните светове".

Тук ние имаме изложено учението за възмездието, закона за уравнивяването, на компенсирането, без да се излага по отвлечен начин учението за кармата и прераждането, а се проявява старание да се влее в душата по пътя на чувствата сигурността, че тези, които гладуват известно време в определена област, ще намерят възмездие. В онази епоха тези чувства трябваше да се вляят в човешките души. И душите, които живееха в тази епоха и в чиито души това учение бе влято в тази форма, когато се възплътят отново, те ще бъдат вече узрели, за да могат да приемат тези учения като Мъдрост, като учения. Така в онова време трябваше да се влее това, което постепенно да узрее в тях. Защото тогава се подготвяше настъпването на едно ново време, когато човешкият аз трябваше да се изяви в своята пълнота.

Навремето Христос можа само да посади семето, да даде подбудата и това семе трябваше постепенно да прорастват и да се развие. Затова духовното ръководство на човечеството се е погрижило, винаги в подходящо време да могат да се явяват на Земята хора, които да донесат онова, за което хората са узрели в определено време. Христос се погрижи за това, непосредствено след неговото заминаване хората да имат благовестието така, както те можеха да го разберат. И той се погрижи също така, в по-късните времена да се явят хора, които да се погрижат в духовно отношение, които са готови да приемат учението.

Начинът, по който Христос предварително се погрижи за времената, които последваха събитието на Голгота, ни

е описано от Евангелието на Йоан. Той ни показва как самият Христос възкреси Лазар, който стана един от най-добрите работници в началото на християнското развитие.

Но Христос също се погрижи предварително за това, в по-късните времена да може да дойде онази индивидуалност, която ще може да изнесе в една конкретна форма това учение на човечеството, за което хората щяха да станат готови по-късно. За тази цел Христос трябваше да възкреси още една индивидуалност, която чрез това се подготвя за една бъдеща апостолска работа. Това възкресение ни е предадено в Евангелието на Лука. За да ни опише този пълен с тайнственост процес, евангелист Лука е вплел в своето Евангелие това възкресение. Това, което ни описва Лука за възкресението на момчето от Наин, съдържа тайната за едно посвещение. Това възкресение е една форма на посвещение. Според Окултната Наука, онзи индивид, който беше в тялото на момчето от Наин, трябваше да мине през един особен ред посвещения, защото съществуват различни видове посвещения. Един начин на посвещение е обикновеният начин, при който посвещаваният вижда още след посвещението да просияват в неговата душа знанията за висшите светове. Друг един вид посвещение може да стане така, че отначало в душата на посвещавания само се посажда зародиша на едно духовно развитие и тази душа трябва да чака още ред прераждания, докато това, което е заложено като зародиш в нея се развие в следващото прераждане. Тогава този зародиш прораста и в това следващо прераждане човек се появява като посветен в истинския смисъл на думата. Такова едно посвещение е било извършено с момчето от Наин. Тогава при възкресението неговата душа е била преобразена. Но тази душа още не е имала съзнанието, че е пробудена вече във висшите светове. Едва в следващото въплъщение се развиват силите, които са били положени в нея в миналото. Според Окултната Наука тази индивидуалност, която Христос беше възкресил в лицето на младежа от Наин, се е преродил като един велик религиозен учител на християнството с онези сили, които Христос беше вложил

в неговата душа. Този учител на християнството имал мисията да проникне християнството с онези учения, които по времето на Христа не можеха да бъдат открито изнесени, защото хората не бяха готови за това. Те е трябвало тогава да бъдат внасяни като семена в човешките души, които в последствие се развиват.

20. ХРИСТОС И ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

В смисъла на Евангелието на Лука, Христос показва и обръща достатъчно внимание, че в развитието на човечеството е навлязло нещо съвършено ново - осъзнаването на аза. Той обръща внимание на това, че по-рано хората не бяха видели духовния свят да се влива в техния самостоятелен аз, но духовното се е вливало в тях чрез техните астрални, етерни и физически тела и при това те имали винаги известна степен на несъзнателност. Сега това трябва да стане по друг начин. По-рано хората трябваше да приемат закона от Синай, в който Христос действаше непосредствено и този закон можеше да говори само на човешкото астрално тяло. Той беше даден така на човека, че наистина действаше на човека, но това действие не ставаше непосредствено от силите на неговата душа. Тези сили бяха станали възможни едва във времето на Христа, защото едва тогава хората бяха стигнали до съзнаването за своя аз. Христос показва това в Евангелието на Лука там, където говори за своя предтеча Йоан Кръстител. Говорейки за Йоан, Христос казва, че Йоан беше призван да охарактеризира на хората в най-чиста и благородна форма това, което беше учението на пророците, идващо чисто и благородно от старите времена. Той виждаше Йоан като такъв, който последен донесе в най-чиста и благородна форма това, което принадлежеше на старите времена. Той казва: "Законът и пророците достигат до Йоана". Трябваше още веднъж да представи

пред хората това, което старото учение и старото душевно съдържание можеше да донесе на хората.

Според Окултната Наука преди Христос да слезе на Земята, човек можеше да си служи само с онези способности, които му се предаваха по наследство. В течение на живота между раждането и смъртта човек развива като способност това, което сам може да изработи за себе си от зародиша, който получава от родителите, като се ползва от силите на физическото, етерното и астралното тяло. После към него се прибавя това, което се ражда девствено, Божествено, което не се образува от зародиш. Но то може да бъде силно покварено, задържано в своето развитие, когато човек се отдава на чисто материалистични възгледи. Но когато той се отдаде на топлината, която иде от Христовия принцип, той може да бъде облагороден и да се развива правилно. Тогава човек го пренася в своето следващо прераждане, в една все по-висша и по-висша форма. И Христос имаше за задача да говори, да въздейства на способностите, които нямат нищо общо със земния зародиш, но които са свързани със земния зародиш, идвайки от Божествените светове. Всички, които се явили преди Христа, можеха да говорят и да влияят на онези способности на хората, които се предават по наследство. Обаче Христос говори на онова в човека, което не израства от зародиша, но което произхожда от Царството Божие. Затова той загатва в Евангелието на Лука, когато говори на своите ученици за същността на Йоан Кръстител: "Казвам ви, няма по-голям пророк между тези, които са родени от жена, от Йоана", т.е. чието съществуване така, както стои пред нас може да бъде обяснено чрез физическото раждане от мъжки и женски зародиш. По-нататък той казва: "Но най-малките в Царството Небесно са по-големи от Йоан". Това преведено на съвременен език може да се изрази по следния начин: Най-малката част от онова в човека, което не е родено от жена, което иде от Божествените Царства е по-голямо от Йоан.

По-нататък Христос казва: "Тук има нещо много повече от Соломона, много повече от Йона". С това той

загатва, че в света е навлязло нещо ново. В миналото са съществували посветени като цар Соломон, които са имали връзка с духовния свят и които са получавали откровения чрез развитието на етерното тяло, както и такива като пророк Йона, които са развивали своето астрално тяло и са предавали това развитие на етерното тяло. Така са получавали откровения от духовния свят. Затова посветените в древността са казвали, че носят знака на Йона или на Соломон. Но Христос казва: "Тук има нещо повече от Йона". Когато човек е развил до зрялост своя аз, той се съединява с това, което принадлежи на Царството Небесно, т.е. тогава силите от Небесното Царство се съединяват с девствената част на човешката душа. А тази девствена част на човешката душа принадлежи на Небесното Царство. Когато хората се отказват от Христовия принцип, от Любовта, те могат да я покварят. Но когато те се отдадат на Христовия принцип, на Любовта, те дават възможност на тази част на човешката душа да се развива и облагородява.

Така в смисъла на Евангелието на Лука Христос прибавя към своето учение онова, което тогава дойде като един нов елемент на Земята. И Христос казва: "Истина ви казвам, между вас има такива, които могат да видят Царството Божие не само по начина на Соломона чрез откровение или чрез посвещение, със знака на Йона", т.е. които са минали през смъртта и са възкръснали. Но сега Христос иска да покаже, че има и такива хора, които без да умрат мога" да видят Царството Небесно чрез това, което е дошло сега като един нов елемент на света. В Евангелието на Лука има едно чудесно място, където Христос говори за едно новз откровение, като казва: "Но истина ви казвам, има между тези, които стоят тук, които не ще видят смърт, докле не видят Царството Небесно" (9;27).

Но учениците не разбраха, че те, които бяха около него, са определени да изпитат онова мощно действие на Христовия Дух, на Христовия принцип, чрез който трябваше непосредствено да се издигнат в духовния свят,

и духовният свят трябваше да им бъде разкрит не като на Соломон или на Йон, а по съвсем нов нов начин. И това стана.

Непосредствено след тази сцена е описана сцената на преобразението, където трима ученици - Петър, Яков и Йоан са възнесени в духовния свят и виждат там това, което съществува като Мойсей и Илия и същевременно самата духовна същност, която живее в Христа. За момент те проглеждат в духовния свят, за да имат едно доказателство за това, че човек може да проникне в духовния свят и без знака на Соломон и на Йон. Но същевременно се разказва, че те са още начинаещи, те заспиват веднага щом по силата на това, което става са изтръгнати от техните тела. Ето защо Христос ги намира да спят. С това Христос показва кой е третият начин, по който човек може да проникне в духовния свят. Това знаеха онези, които за онова време разбираха как да тълкуват знаменията на времето, че азът е вече пробуден и сега вече непосредствено трябваше да бъде вдъхновяван, че Божествената сила трябваше да действа непосредствено на аза. Но същевременно трябваше да бъде показано как тогавашните хора, макар и най-високо развити, не бяха в състояние да приемат Христовия принцип в себе си. Едно начало в това отношение трябваше да бъде направено чрез преобразението. Но същевременно трябваше да бъде показано, че учениците не бяха способни отначало да приемат напълно Христовия принцип. Ето защо след това техните сили им отказват, когато искат да изгонят лошия дух от обсебения в полите на планината на преобразението. Тогаз Христос им показва, че те се намират едва в своето начало, като им казва: "Аз трябва още дълго време да остана с вас, докато висшите сили могат да се влеят също и в другите хора".

И след това той изцерява онзи, когото учениците не можеха да изцерят. Но след това обръща внимание на това, още какви тайни се крият в това събитие, като казва: "Сега е дошло времето да бъде предаден Син Человечески в ръцете на хората". Това значи, че това, което хората трябва

да развият от себе си в течение на земното развитие, трябва постепенно да се влее в тях, това е човешкият аз, който се предава на човека, който те трябваше да видят в най-висша форма в Христа. Затова Той казва на учениците: "Вложете тези думи в ушите си, защото е дошло времето, когато Човешкият Син ще бъде предаден в ръцете на човеците" (9:44-45) Днес малко хора разбират тези думи, техният истински смисъл. В бъдеще все повече и повече хора ще разберат тези думи, че в онова време, времето на Христа азът, който е Човешкият син, трябваше да бъде предаден на човеците. От тази епоха човека постепенно се пробужда. Това значат думите "Син човечески се предава в човешките ръце". Азът е Син човечески. Това, което може да се прибави като обяснение за онези времена, Христос също го прибавя. Той казва: Така както стои пред нас днешният човек, той е произведение, родил се от онези сили, които са действали, когато тъмните сили още не бяха повлияли на човека. След това дойдоха тъмните сили и увлякоха човека надолу. Всичко това се изяви в способностите, които човек притежава. Чрез всичко онова, което произхожда от зародиша, получен от родителите в съзнанието на човека от преди нашата епоха се е примесило онова, което го е увлякло в една по-нисша сфера. Човек е двойнствено същество, но това, което той е развил досега като съзнание, то е проникнато напълно под влиянието на тъмните сили. Само това, което царува несъзнателно в човека, като един последен остатък от развитието през миналите космични периоди Сатурн, Слънце, Луна, когато не са се били намесили още тъмните сили в човешката еволюция, то е, което днес се влива в човека като девствена част. Но то не може да се съедини със съзнанието на днешния човек без онова, което човек може да изработи в себе си чрез Христовия принцип.

Така че човек, както днес го познаваме е едно двойно същество - Божествената същност и това, което се е развило в течение на развитието след грахопадането, под влиянието на тъмните сили. Но докато човек не е бил още озарен от самосъзнанието, докато той от само себе си не може да

различава между доброто и злото, той постоянно ни показва своята по-ранна природа, първичната си Божествена природа през булото на това, което се е развило в течение на слизането, под влиянието на тъмните сили. Това, което у днешния човек е детско, съдържа един последен остатък от онази същност, която човек е имал преди да попадне под влиянието на тъмните сили. Ето защо днес ние имаме пред себе си човека така, че различаваме в него една детска част, наследство от Божественото начало и една възрастна част, плод на развитие под влияние на тъмните сили. Тази част проявява своето влияние още от началото на зародиша. Така, щото в обикновения живот не може да се прояви първо това, което е вродено в човека по-рано, преди тъмните сили да се намесят в човешкия живот. Тази именно детска, Божествена част трябва да се пробуди отново чрез Христовата сила. Христовата сила трябва да се съедини с това, което представя най-добрите детски Божествени сили в човека. Христовата сила не може да се свърже с произхождащото, което е родено след грехопадането. Но тя трябва да се свърже с това, което е останало като детска, младенческа природа от най-древни времена. Това е най-доброто, него трябва Христовата сила - Любовта - да възроди и изхождайки от там, да оплоди и възроди и останалата част от човешкото същество. Тази идея Христос изразява по следния начин: "Но между тях възникна спор, кой от тях е най-голям", т.е. кой е най-подходящ да приеме Христовия принцип в себе си. Но тъй като Исус знаеше помислите на сърцето им, той взе едно дете, постави го пред тях и каза: "Който приеме това дете в мое име, т.е. който в името на Христа се съедини с това, което е останало преди грехопадането, той мене приема. Който приема мене, той приема Този, който ме е изпратил", т.е. този, който е пратил тази Божествена част в човека на земята.

Тук имаме подчертано великото значение на това, което е останало детско в човешката природа и което трябва да бъде отгледано и развито чрез съединението му с Христовия принцип. Ние трябва да развием детското, да го облагородим, за да можем чрез него да развием и

облагородим другите способности, които са се развили в течение на инволюцията. В това отношение всеки човек носи в себе си тази детска природа, повече или по-малко развита. Когато тази детска природа бъде пробудена, тя става възприемчива за Христовия принцип, за Любовта, става способна да се съедини с Христовия принцип. Обаче силите, способностите, които се намират под влиянието на тъмните сили, колкото издигнати и да са те, ако днес само те действат в човека, те ще отхвърлят, ще охулят това, което живее на земята като Христова сила, както Христос представи това.

Христос казва: "Ново вино се налива в нови мехове и стара дреха не се кърпи с нова кърпка". С това Христос иска да каже, че трябва да се създадат нови форми, в които да се влее новото, което влиза в света. С това той иска да каже, че този начин на връзка с духовния свят, който е съществувал досега е вече остарял и ако той иска в него да влее новото, нищо няма да излезе. Затова е била необходима една нова подготовка, за да се осъществи нещо повече от това, което можеше Соломон и древните посветени от знака на Йон. Ето защо съвременниците на Христос, книжниците и фарисеите не можеха да разберат защо той сяда при онези, които те считат за грешници. Затова той им казва: "Ако бих възвестил това, което има да дава на хората по стария начин, ако на мястото на старата форма не бе дошла една съвършено нова форма, аз бих сторил същото, както когато някой би закърпил нова кърпка на стара дреха или би взел ново вино и би го сложил в стари мехове. Но това, което сега трябва да бъде дадено на човечеството и което е нещо повече от знака на Соломон и знака на Йон, т.е. от древното посвещение, то трябва да бъде изцяло в нови мехове, в нови форми. И вие трябва да се подготвите да разберете в новите форми новото благовестие, новото изявление на духовния свят".

Онези, които бяха призвани да разберат това ново благовестие, не са били избрани от онези, които бяха подготвени в смисъла на старото учение, на старото посвещение, но онези, които бяха минали през много

прераждания и въпреки това се показваха като прости хора, като прости рибари, хора с детска природа, които можеха да разберат новото чрез вялата се в тях сила на вярата. Ето защо и пред тях трябваше да бъде поставено едно знамение, което се разигра пред очите на всички. Това, което хилядолетия наред се беше разигравало в храмовете на мистериите под формата на минаването през мистичната смърт, Христос трябваше да разиграе на великата арена на световно-историческата сцена. Всичко, което ставаше тайно във великите храмове на посвещението сега излезе навън и застава като единствено събитие на Голгота. Пред човечеството застава с пълна сила това, което иначе се явяваше само пред посветените през три и половина дни, в течение на които се е извършвало старото посвещение. Ето защо този, който познаваше фактите, трябваше да опише процеса на Голгота такъв, какъвто беше в действителност, като превърнат исторически факт, като изнесе на арената на световната история старото посвещение. Това, което в миналото само малцина посветени са видели в храмовете за посвещение, оставайки в течение на три и половина дни в едно състояние, подобно на смърт, чрез което са се убеждавали, че духовното винаги побеждава телесното, че духовната част на човека принадлежи на духовния свят, това трябваше сега да се разиграе веднъж пред очите на всички. Така че, събитието на Голгота е едно посвещение, пренесено на сцената на световната история.

21. ЛЮБОВТА, ВЯРАТА И НАДЕЖДАТА КАТО ФАКТОРИ ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Събитието на Голгота, с което се изнесе древното посвещение на историческата сцена и което само по себе си е едно посвещение пред очите на целия свят, не е

извършено само за онези, които по онова време бяха негови свидетели, но за цялото човечество и това, което се разля от смъртта на кръста, то се вля в цялото човечество. Един подтик от нов духовен живот идва от капките кръв, които на Голгота потекоха от раните на Исус Христос, вливайки се в цялото човечество. Защото в човечеството трябваше да се влее като сила това, което от другите основатели на религии се бе вляло като мъдрост, като учение. Тази е великата разлика между събитието на Голгота и учението на другите основатели на религии.

За да бъде схванато това, което някога стана на Голгота е необходимо едно разбиране по-дълбоко, отколкото съществува днес. Онова, с което бе свързан физическия човешки аз, когато започна земното развитие е кръвта. Кръвта е външен израз на човешкия аз. Човеците все повече и повече биха усилили своя аз и без идването на Христа, но в такъв случай те биха навлезли в развитието на един голям егоизъм, всеки би мислил само за себе си, без да се интересува от другите. Хората бяха предпазени от това чрез събитията на Голгота. Това, което започна, когато на маслинената гора капките пот на Христа избиха, от кожата му като кръв, трябваше да бъде продължено, като от раните на Христа на Голгота изтече кръв. Това, което изтече тогава като кръв, то е знакът на това, което като излишък на човешкият егоизъм трябваше да бъде пожертвано.

Ето защо ние трябва да проникнем по-дълбоко жертвата на Голгота. Обикновеното научно изследване няма да намери в тази кръв нищо различно от всяка човешка кръв. Обаче, според Окултната Наука тази кръв е съвсем друга. Чрез излишната егоистична кръв хората биха загинали в егоизма си, ако на Земята не бе слязла безграничната Любов и не бе направила да изтече тази кръв. Кръвта, която изтече на Голгота е примесена с безграничната Любов и Окултната Наука намира, как тази безгранична Любов прониква напълно кръвта, която изтече на Голгота. И понеже евангелист Лука е поискал особено да опише как безграничната Любов е дошла в света чрез Христа - Любовта, която трябва постепенно да изхвърли егоизма.

той си остава в тази роля докрай. Затова той ни описва как и на кръста тази безгранична Любов се струи към Земята и как прощава и там, където срещу нея се извършва най-ужасното нещо за физическия свят. Ето защо той ни описва как от кръста на Голгота прозвучават думите, които са израз на тази велика Любов - прощението, когато срещу Него е извършена най-голямата жестокост. От кръста Исус казва: "Отче, прости им, защото не знаят що вършат". За прощение се моли Този, който там, на кръста на Голгота извършва най-великото дело от своята безгранична Любов към онези, които Го разпнаха.

Още веднъж евангелистът се спира на въпроса за силата на вярата. Трябва да бъде подчертано, че в човешката природа има нещо, което може да се разлее от нея и което е необходимо да съществува, за да откъсне човека от сетивния свят, колкото и силно да е свързан с него. Това е представено от двамата разбойници на кръста. Единият няма тази вяра, с него въпросът е свършен. Обаче другият има тази вяра като една слаба светлина, която проблясва в духовния свят. Ето защо той не може да изгуби връзката с духовното. Затова на него Христос казва: "Още днес, понеже знаеш, че си свързан с духовния свят, ти ще бъдеш с мене в рая". Така прозвуча от кръста Истината за Вярата, Надеждата, наред с Любовта, описани ни от Евангелието на Лука.

Ще завърша това изложение със следната мисъл от Щайнер: "Когато човек е проникнат от онази Любов, която бликаше от кръста на Голгота, той може да погледне в бъдещето и да каже: На земята развитието трябва постепенно да протече така, щото онова, което живее в мене като Дух да преобрази цялото ми физическо съществуване. Това, което е било преди грехопадането, принципът на Отца и Духа, който ние приехме, ние постепенно ще го върнем на принципа на Отца. Обаче ние трябва да направим да бъде проникнат целия наш дух от Христовата Любов и нашите ръце ще бъдат израз на това, което живее в нашата душа като един ясен, бистър образ. Както нашите ръце не са били създадени от нас, а от принципа на Отца,

така те ще бъдат преустроени от Христовия принцип и от Любовта. И като минават хората през ред прераждания в онова, което вършат, в техните външни тела ще се влее това, което блика като духовна същност от тайната на Голгота. Така, щото външният свят да бъде проникнат от принципа на Любовта, от принципа на Христа. Хората ще изпитат в бъдеще онзи Мир, който прозвуча от кръста на Голгота и който води до най-висшата надежда в бъдеще - до идеала: Аз оставям да пребъде в мене Вярата, оставям да пребъде в мене Любовта. Тогава Вярата и Любовта ще заживеят в мене и аз ще зная, че когато са достатъчно силни, те ще проникнат всичко външно. Тогава аз зная също, че принципът на Отца в мене ще бъде проникнат отвътре - надеждата за бъдещето на човечеството ще се прибави към Вярата и Любовта и хората ще разберат, че в бъдеще трябва да придобият онова спокойствие и онзи мир, и да кажат: Ако имаме само Вяра, ако имаме само Любов, ние можем да се отдадем на надеждата, че това, което е в нас от Христа постепенно ще премине във външния свят. Тогава хората ще разберат думите, които звучат от кръста като висок идеал: "Отче, в Твоите ръце предавам Духа си".

Така звучат думите на Любовта, Вярата и Надеждата от кръста, според Евангелието на Лука там, където се описва как Исус от Назарет, в душата на този Исус разделените порано духовни течения се сливат. Това, което е било дадено някога на човечеството като Мъдрост, то се вля в него като сила на душата, като висш идеал на Христа. И задачата на човешката душа е да разбере все по-добре и по-добре това, което ни се предава чрез един такъв документ, като Евангелието на Лука, за да станат все по-живи и по-живи в човешката душа дълбоко проникващите звуци, които произлизат от трите думи, прозвучали от кръста на Голгота. Когато благодарение на способностите, които хората ще могат да развият в себе си чрез духовните истини, дадени им от духовната наука, те ще чувстват, че от кръста звучи не едно мъртво предание, а едно живо слово".

СЪДЪРЖАНИЕ

ЕВАНГЕЛИЕТО на ЙОАН - Книга на Мъдростта

1. Общо за произхода и значението на Евангелието на Йоан	5
2. Учението за Словото	17
3. Седемте знамения - стъпки в Пътя на ученика	36
1. Сватбата в Кана Галилейска	36
Общо за седемте знамения	42
3.2. Второто знамение - изцелението на сина на царския служител	47
3.3. Трето знамение - "Дигни одъра си и ходи!"	48
3.4. Четвърто знамение - нахранването на петте хиляди	51
3.5. Петото знамение - ходенето по езерото	60
3.6. Шестото знамение - проглеждане на сляпородения	66
3.7. Седмо знамение - възкресението на Лазар	69
4. Съдбата на света - ликвидация на кармата	78
5. Тайната Вечеря	81
6. Предаване и съдене на Христа - смърт и възкресение	88
7. Възкресението на Христа	91

ЕВАНГЕЛИЕТО на ЛУКА - Книга на Любовта

1. Характер на Евангелието на Лука	103
2. Етерният Христос в Евангелието на Лука	111
3. Събитието в Палестина-централно събитие в земното развитие	115
4. Пролог на Евангелието на Лука	128
5. Пътят на живота на Исус - Път на душата	129
6. Благовестията в Евангелието на Лука като окултни факти	130
7. Мисли на Христа, които са ясни окултни истини	151
8. Духовете познават Христа. Силата на Словото Христово	152
9. Притчите в Евангелието на Лука	161
10. Блаженствата в Евангелието на Лука	169
11. Степените на пречистване на душата в Евангелието на Лука - степени на Пътя	175
12. Изцеленията на Христа	188
13. Царството Божие и Царството Небесно	189
14. Риболовът на Петър в Евангелието на Лука	191
15. Пътуването за Ерусалим-Пътят на учението	194
16. Превръщане на вярата в знание	207
17. Езотеричното и екзотеричното в Евангелието на Лука	212
18. Второто идване на Христос	227
19. Значението на Христос за пробуждането на човешката душа	230
20. Христос и пробуждането на човешката душа	242
21. Любовта, Вярата и Надеждата като фактори за развитието на човешката душа	249

Влад Пашов

**Историческият път
на Бялото Братство
през вековете**

Книга четвърта

Българска, първо издание

Формат 32/84/108

Печатни коли: 15.88

ISBN: 954-90719-8-7 (т. 4)

Издател: • АВИР • Шумен

Аз съм Светлината на света...
Аз съм Хлябът на Живота...
Аз съм Пътят, Истината и Животът...
Аз съм Истинната Лоза...
Аз съм Вратата на овците...
Върви подире Ми!

Цена: 6.00 лв.